XX. évfolyam 52. szám Ára: 1 forint 1964. december 24

Ludas Matyi

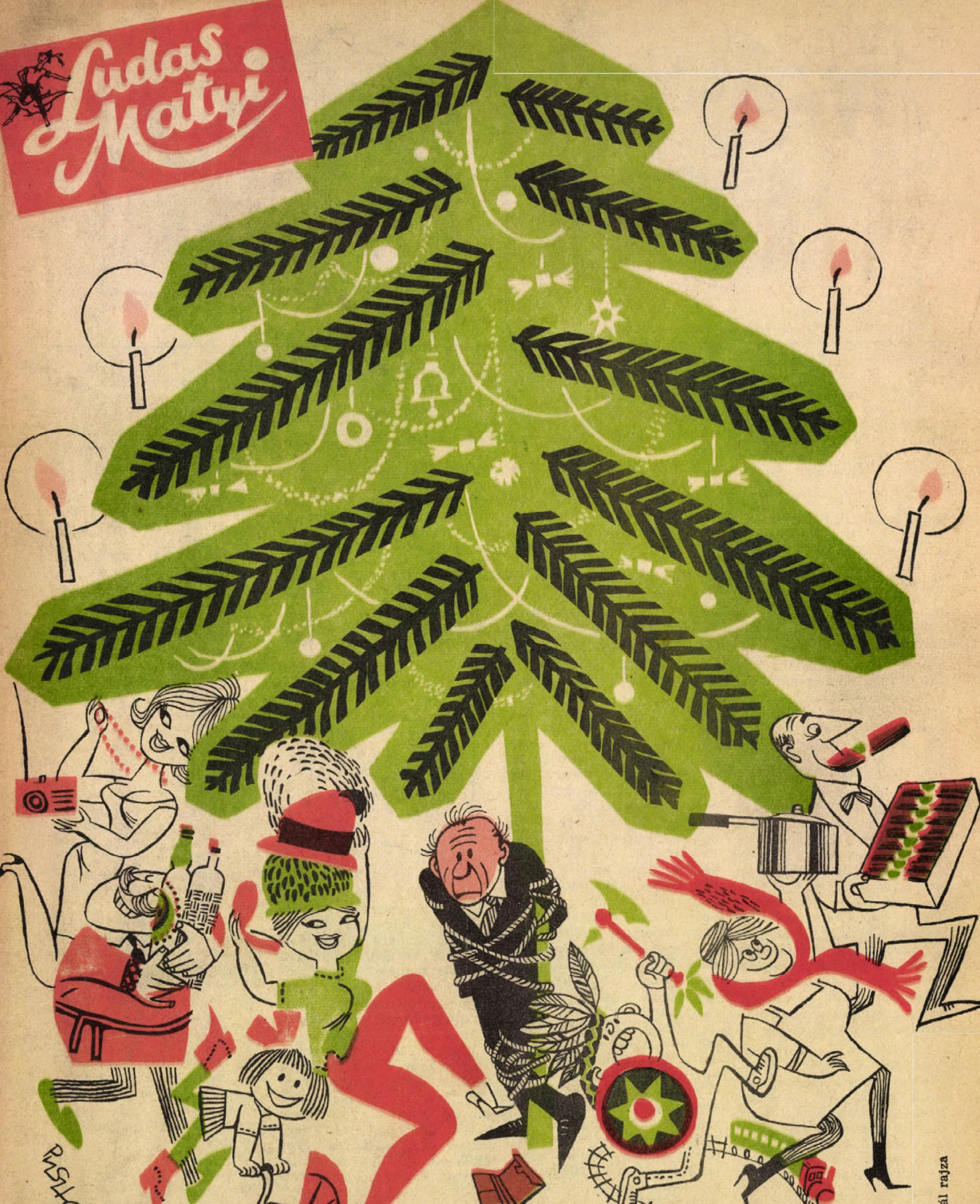

Pusztai Pál rajza

A CSALÁDFŐ VÍZIÓJA

Példamutató intelem

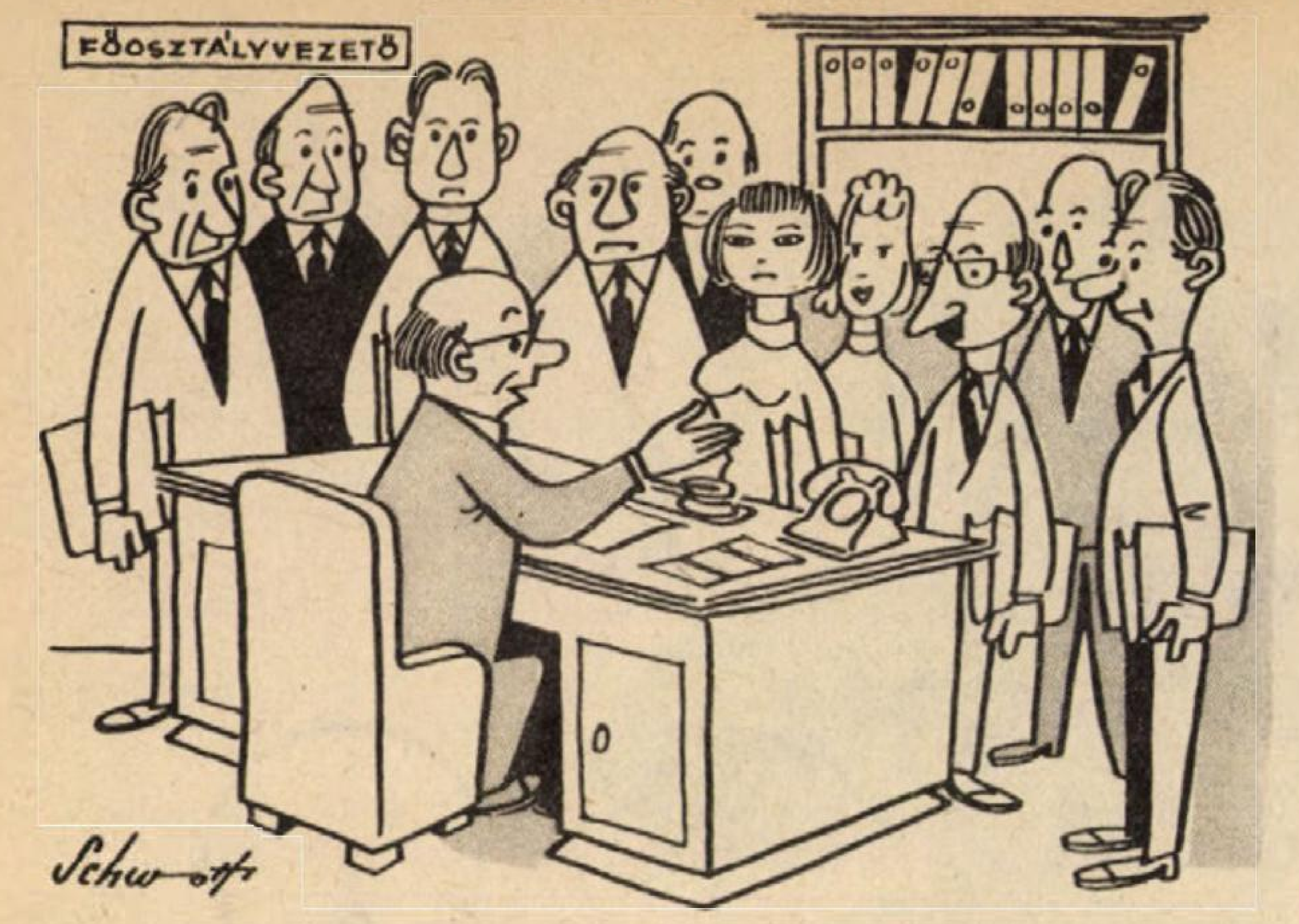

– Egyénileg foglalkozzanak beosztottjaikkal! Ültessék le őket és figyelmesen hallgassák meg gondjaikat, bajaikat . . .

Patinás cég

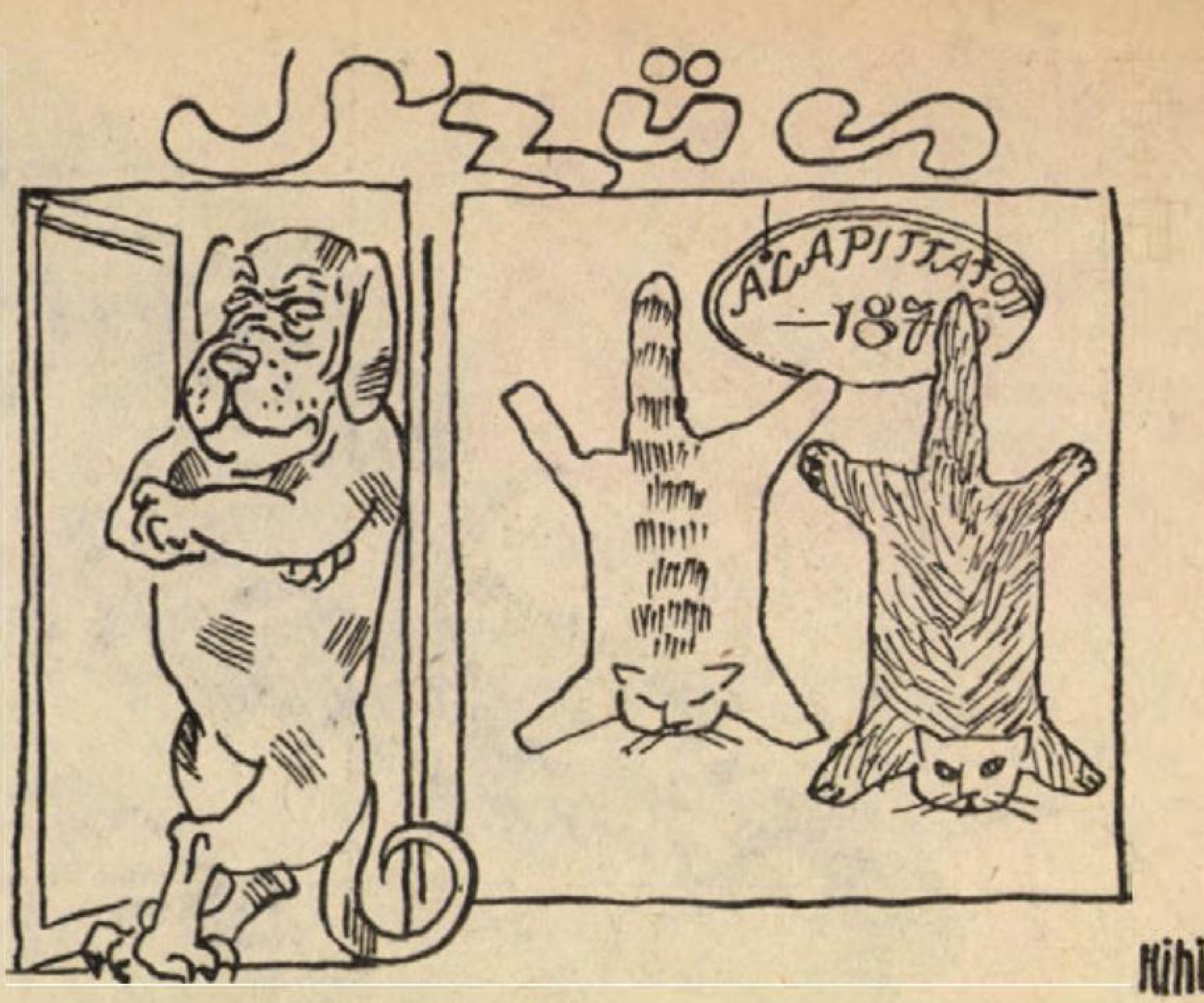

Megható történet

Éppen mentem hazafelé, a hónom alatt egy szép karácsonyfával, mikor nagy szárnysuhogással leszállt elém egy angyal, megfogta a kabátom hajtókáját és azt mondta:

– Kevés időm van, ezért rövid leszek. A fenyőfát adja ide, majd én hazaviszem, maga pedig most körülnéz, és egy jó cselekedetet hajt végre, bármifélét. Másfél óra áll a rendelkezésére, de persze előbb is hazamehet, ha előbb végrehajtotta. Ez az utasítás.

– Kitől? – érdeklődtem.

– Többet nem mondhatok – mondta ridegen az angyal, és volt a tekintetében valami fenyegető. – Másfél órája van. – Azzal verdesett néhányat a szárnyával és felrepült. Hátulról inkább denevérnek látszott.

Hát jól van. Éppen jött velem szemben egy anyóka, rőzsét cipelt a hátán. Hozzálépek, mondom neki, hogy adja ide azt a rőzsét, majd én viszem, de úgy látszik, nem hall jól, csak kapaszkodik a rőzséjébe, próbálom elvenni tőle, erre széthull az egész, szerteszét a járdára. Az anyóka az öklével fenyegetőzik és sír, és hallom, hogy mögöttem valaki azt mondja: Ez a huligán szándékosan fellökte az öregasszonyt!

Éppen annyi időm van csak, hogy egérutat nyerjek, látom, semmi értelme sem volna annak, hogy próbáljam megmagyarázni, hogy miről van szó. De lám, egy világtalan ember áll a járdaszegély előtt, fehér botjával kopogtat. Gyengéden belekarolok, átvezetem az úttesten, de egy autó robog felénk, hiába integetek, még csak nem is lassít. Annyi időm marad éppen, hogy visszarántsam a világtalant, magam elterülök. A vak kiabálva hadonászik a botjával, hallom, hogy szemközt valaki azt kiabálja, hogy ez az, aki az előbb egy öregasszonyt lökött fel, most meg egy világtalannal szórakozik! Futásnak eredek, gyorsan be az első mellékutcába. Lihegve nézek körül, de nem jön senki, úgy látszik, elvesztettek szem elől. Tizenöt perce, hogy utasítást kaptam az angyaltól.

Most fel fogok szállni egy autóbuszra, és ott átadom a helyemet valakinek, egyszerűen, mert elegem volt ebből az izéből, szeretnék hazamenni. A megállóban sokan várakoznak, egy fiatal nő is, két kisgyerekkel, a kisebbik még a karján ül. Megfogom a nagyobbik kezét, hogy felsegítsem, de a tolongásban elsodornak az anyjától és becsapódik az ajtó előttünk! A gyerek ordítani kezd, az anyja a kocsiból jajveszékel, hárman is tépik ki a kezemből a gyereket. Most veszem észre, hogy mellettem egy férfi élesen figyel, ez állt mögöttem, amikor a rőzse szétesett az anyókánál. Nem várom meg, míg ismét felismer, áttöröm magamat a szidalmazókon, és gyorsan belépnék a vásárlókkal zsúfolt Közértbe, de éppen árut szállítanak az ajtón, ládákban. Fogom a lengőajtót, hogy ne csapódjon vissza a cipekedőkre, de rám üvöltenek, hogy ne hűtsem ki a boltot és hallom, amint valaki mondja a pénztárosnőnek, hogy törődik is az ilyen ember a másik egészségével.

Negyvennyolc perce ment el az angyal. Igazán idegesít ez a butaság, ezzel az utasítással. Valami ravasz ötletet fogok most kitalálni. Megvan! Az utcai telefonfülke itt szemben elnyeli az érmét és nem kapcsol. Kiteszek rá egy cédulát, hogy nem működik, ezzel figyelmeztetem a telefonálni szándékozó emberiséget, hogy innen ne telefonáljon! Átszaladok, s közben látom, hogy egy férfi éppen belépett a fülkébe. Csak elérjem, mielőtt beejti az érmét! Feltépem a fülke ajtaját és rákiáltok: – Nem működik!

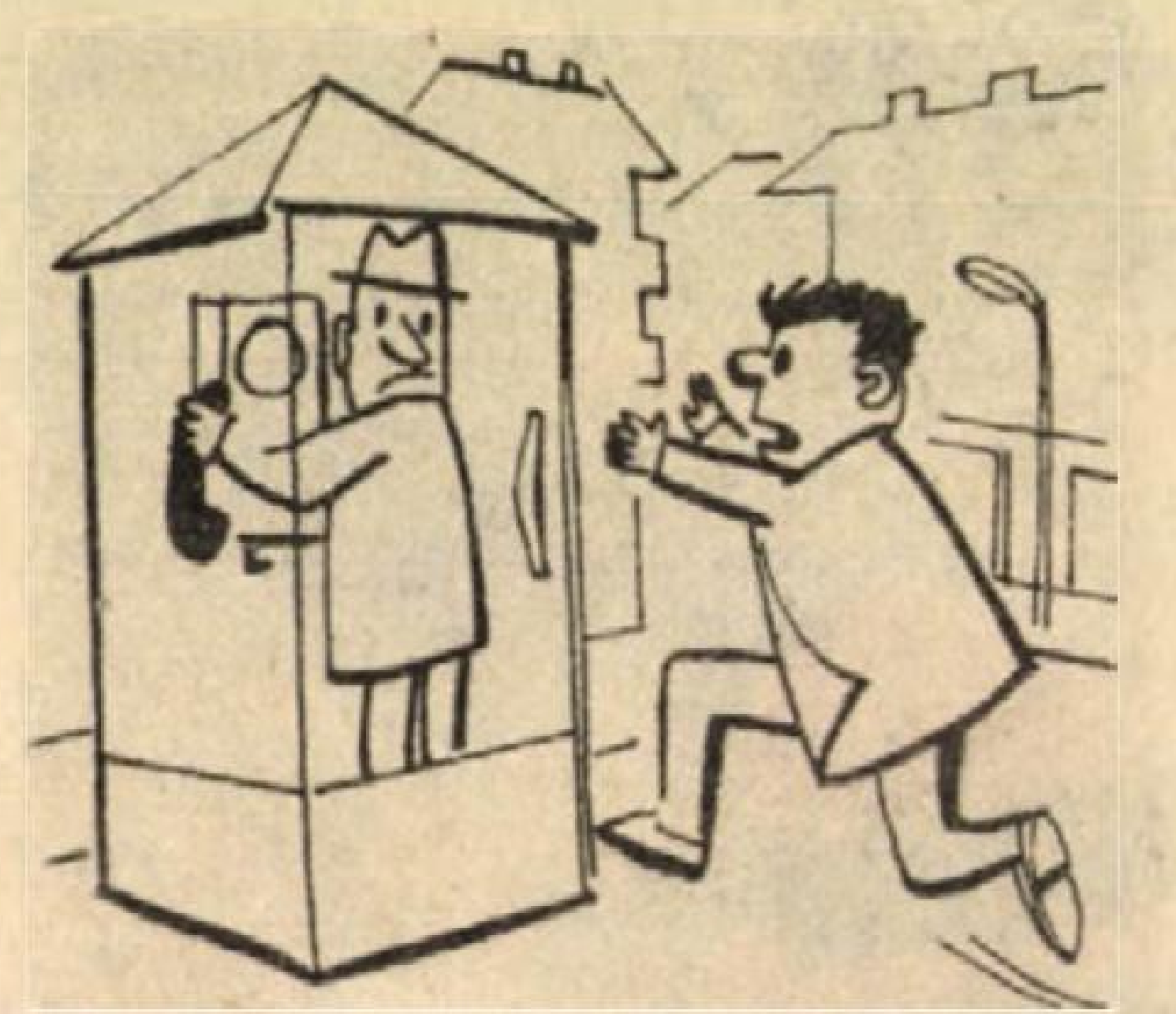

Abban a pillanatban már tudom is, hogy tévedtem, mert az illető már beszélt, de kiáltásomra hátrahőköl és kiejti kezéből a telefont, ami szétkapcsol. A telefonáló arcába bámulok: ő az! Aki a néninél és az autóbuszmegállónál is mellettem volt!

Lélekszakadva menekülök, még hallom, amint kiáltozik utánam, hogy huligán, meg hogy rendőr, de már befutok egy kapu alá. A házban belső tatarozást végeznek, maltert kevernek, vedreket küldenek fel az emeletre. – Kérem szépen – mondom akadozva egy kőművesnek –, kérem szépen, hadd segítsek valamit, akármit, csak valamit csinálhassak, csak egy téglát felvihessek valakinek, vagy akármit, csak . . .

Nem tudom tovább mondani, mert az én kőművesem egyszerre elvörösödik, megragadja a galléromat és magához ránt.

– Te piszok – sziszegi az arcomba –, te gúnyolódsz?! Segíteni akarsz nekünk, mi? Valami nem tetszik talán, mi? Azt akarod mondani, hogy nem dolgozunk megfelelően, mi? Segítségre szorulunk, mi?

Kitépem magamat a kezéből és hörögve futok fel a lépcsőn. Egy nyitott konyhaajtón beugrom, kedves fiatal nő fordul felém csodálkozva, teáskannával a kezében.

– Kit keres? – kérdi fürkésző tekintettel.

Térdre esem előtte. – Engedje meg, hogy valami jót csináljak! – kiáltom szenvedélyesen, de, úgy látszik, félreérti, mert hozzám vágja a teáskannát és segítségért kiált.

Miután lerázom üldözőimet, egyenesen hazafelé indulok. Három perc múlva lejár a másfél óra. Az angyal majd jelenti legfeljebb, hogy az utasítást nem hajtottam végre. Akkor sem törődöm vele. Sőt!

Jól öltözött, jámbor férfi áll előttem, egy hirdetőoszlop színházi plakátját tanulmányozza, kezében virág. Már a háta mögött állok, de nem vesz észre. Egy perc múlva jár le a másfél óra. S ekkor, valami megmagyarázhatatlan ingerültség vesz erőt rajtam, rárontok a gyanútlanul álló férfira, a kalapját beverem a fejébe, felpofozom és elgáncsolom, hogy egész hosszában végigvágódik az úttesten.

Az angyal barátságosan fogadott a lakásomban. – Rendben van – mondta –, ha az utolsó percben is, de sikerült a jó cselekedet. Az az ember végre megkapta, amit már olyan régen megérdemelt.

Somogyi Pál

Divattáska

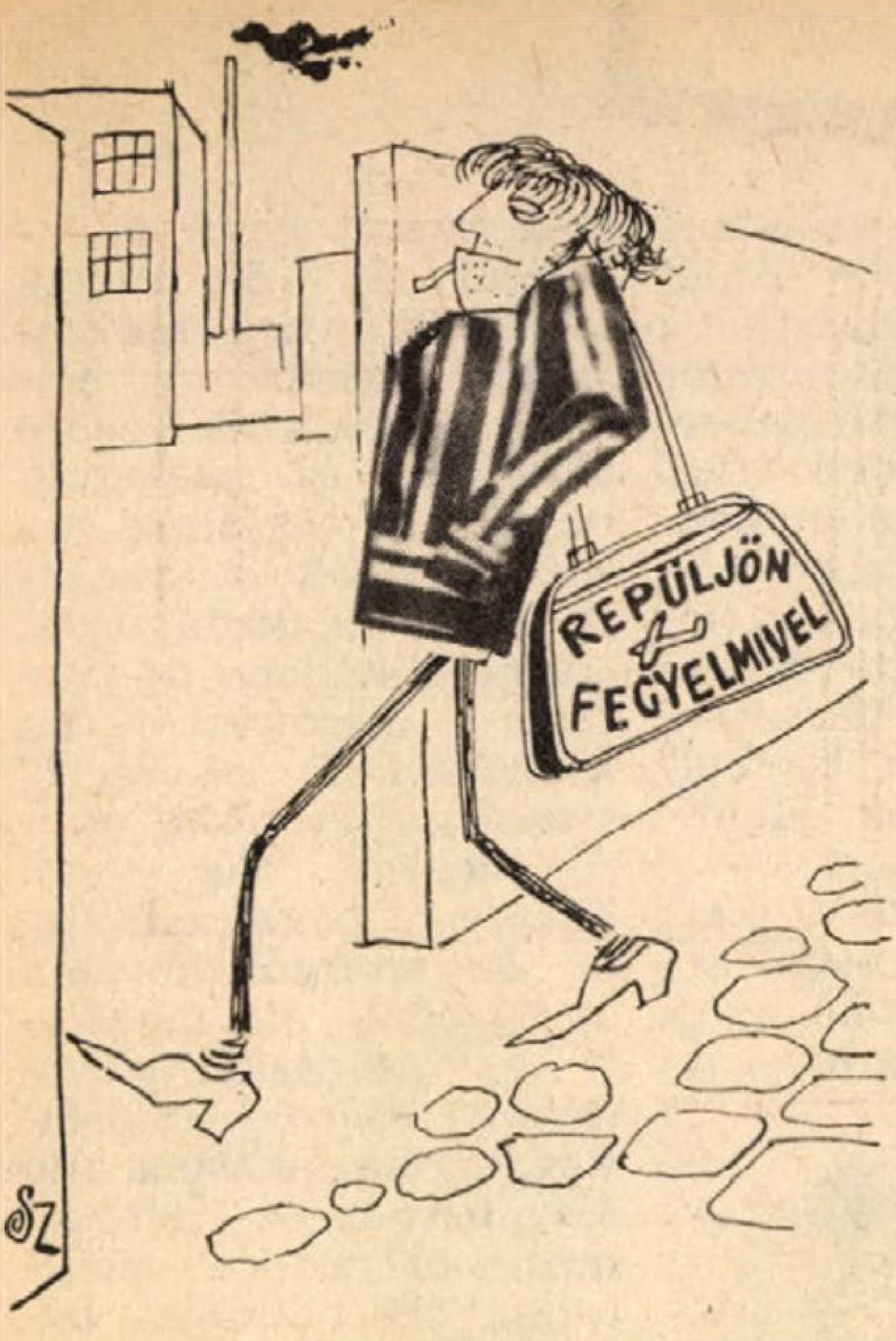

Tervteljesítés

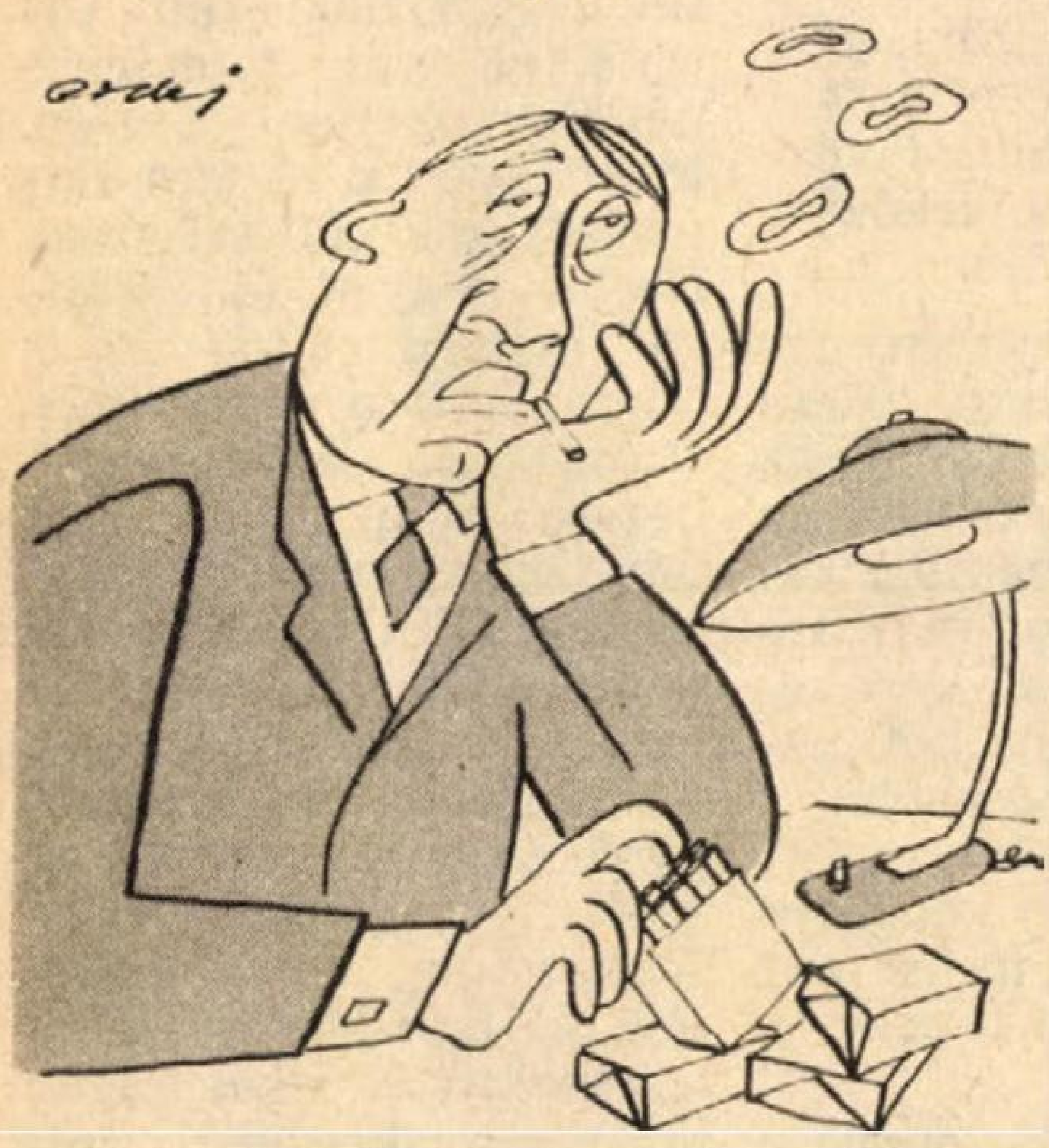

– Ezt a nyolcvan cigarettát még elszívom, és megvan az idei utolsó nikotinmérgezésem . . .

Gyertyagyújtás

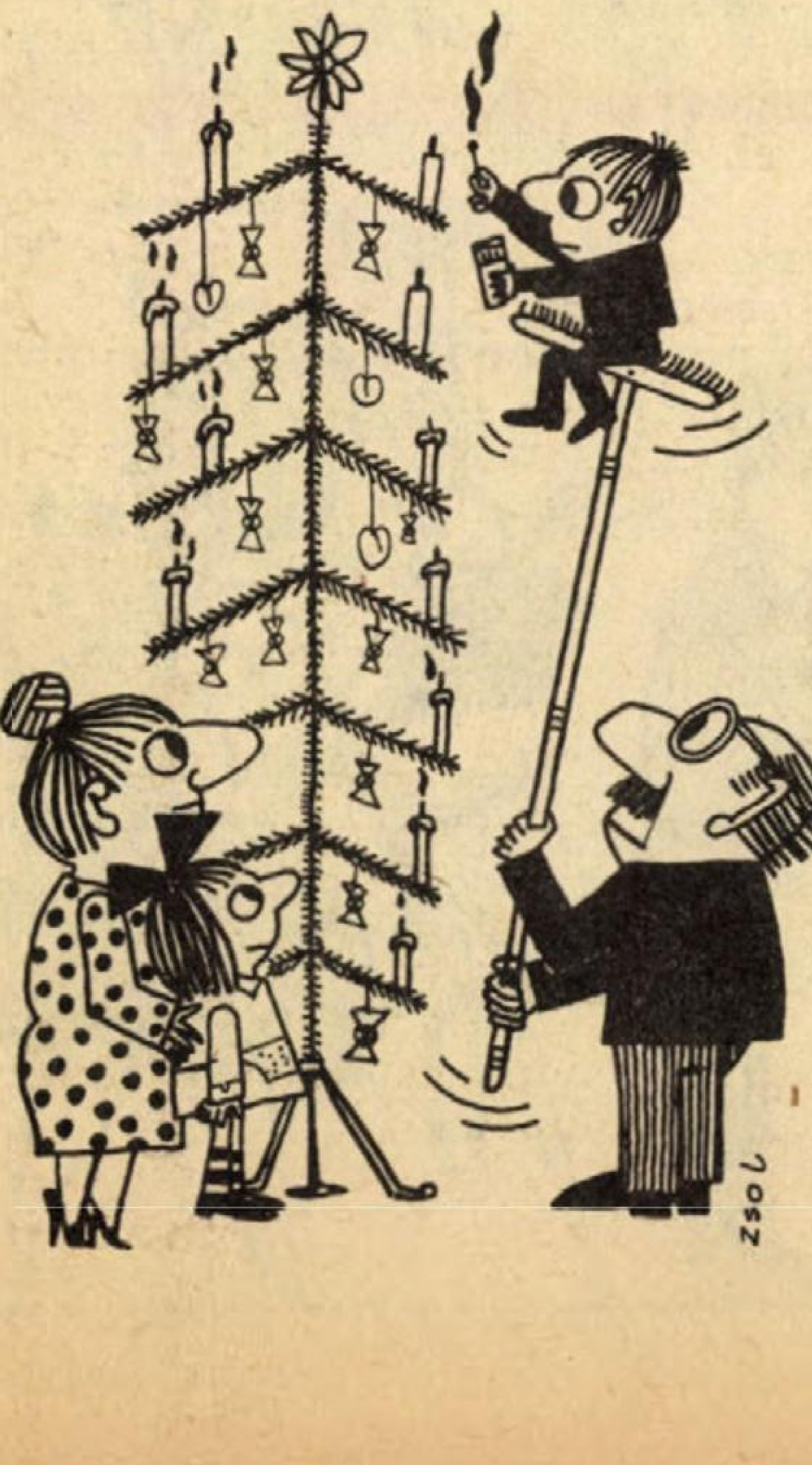

A világ színe előtt

Vasvári Anna rajza

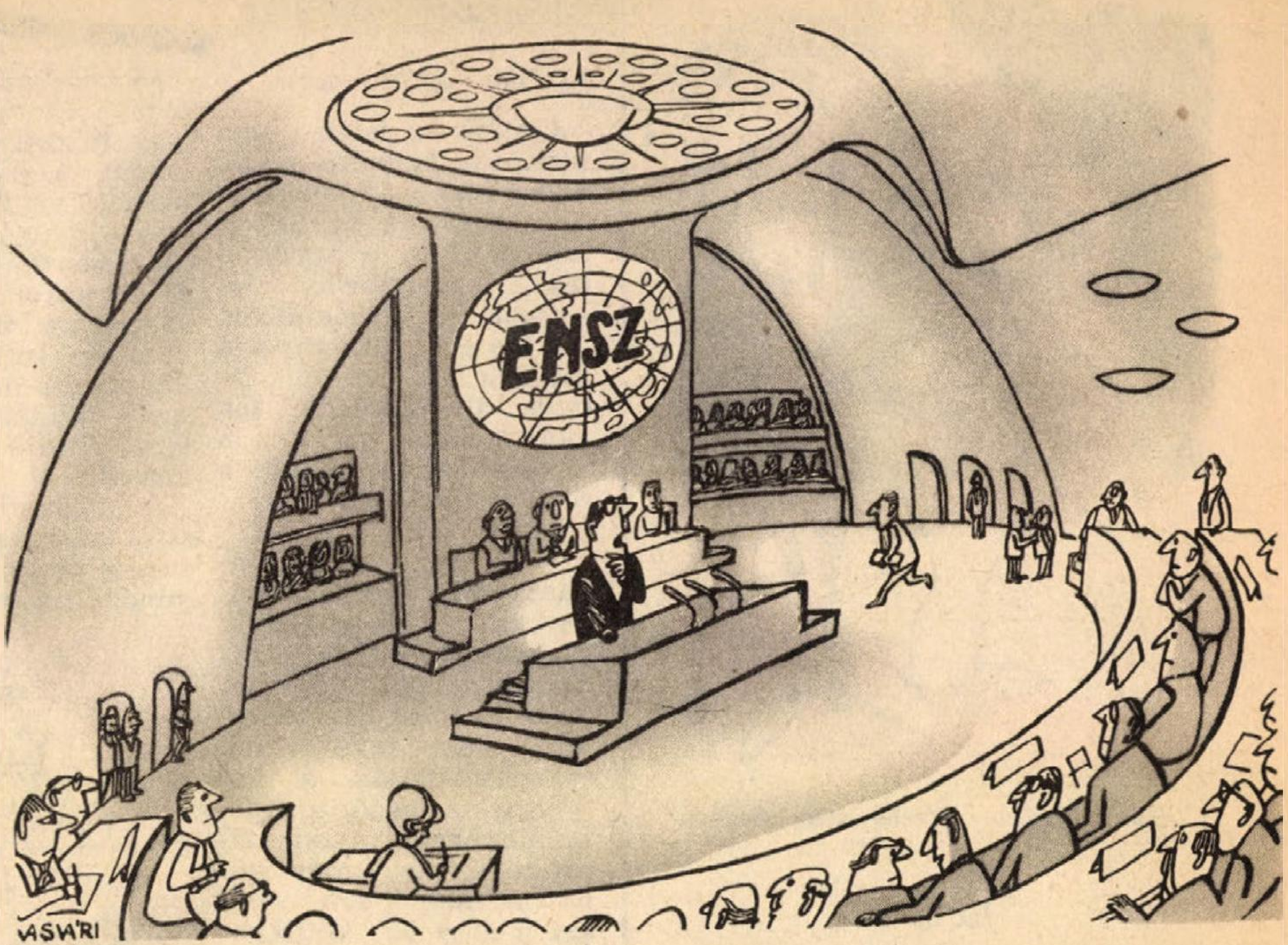

– Ejnye, mit is akartam mondani? . . .

Valamivel...

Gyakran olvasom a lapokban:

„Valamivel több gondot fordíthattak volna az üzem fiataljaira . . .”

„A kiszolgálás lehetne valamivel udvariasabb.”

„Ha mindenki csak valamivel többet dolgozna, akkor . . .”

Tehát valamivel.

A fent említett üzemben valószínűleg mindent megtettek a fiatalokért. Biztos vagyok benne, hogy nagy gondot fordítottak a fejlődésükre, sőt, ha kellett, több gondot, még több gondot is szívesen a nyakukba vettek . . .

De *valamivel* többet már nem.

A kereskedelem is sokkal kulturáltabban dolgozik, mint régen. Az eladók, kevés kivétellel, udvariasak, és lesik a vevő kívánságait, óhajait, kevés kivétellel. Mégis, miért van akkor annyi panasz?

Mert lehetnének *valamivel* udvariasabbak.

Mi a helyzet a munka frontján? Az emberek becsületesen és keményen dolgoznak. Ez kétségtelen. Tudják, hogy ha többet termelnek, akkor jobban is élnek. Ezzel mindenki tisztában van. Az üzemekben, hivatalokban, téeszekben senki sem húzódozik a több munkától, ha arra szükség van, többet is hajlandók dolgozni.

De *valamivel* többet dolgozni, az már nem megy olyan egyszerűen...

Vállvetve, kéz a kézben megyünk előre. De ha valaki szól: elvtársak, lépjünk *valamivel* előbbre, akkor megsértődünk, hogy miért éppen nekünk szólnak, ez mégiscsak furcsa, és hát, ez felháborító.

Egyes területeken rohamléptekkel fejlődünk. Persze, *valamivel* gyorsabban is fejlődhetnénk, de ez a *valamivel* gyorsabban, nehezebben megy, mint a rohamlépés.

Az emberek igénytelenek. Nem akarnak sokkal többet, csak *valamivel* többet.

Mennyivel? Erre, sajnos, pontosan nem tudok válaszolni, csak azt tudom mondani, hogy nem sokkal, hanem *valamivel.*

Valamivel jobb minőségű áruk kellenének, *valamivel* nagyobb munkafegyelemre, *valamivel* több szakértelemre, *valamivel* kevesebb bürokráciára, *valamivel* több lelkesedésre, *valamivel* kevesebb érzékenységre és *valamivel* több szeretetre lenne szükség, és így tovább, és így tovább.

Ha ez a *valamivel* minden téren megvalósulna, akkor szebb lenne az életünk. *Valamivel.* De ez nagyon sok. Néha a legtöbb.

Sőt, még annál is több.

Valamivel.

(mikes)

Esküvő előtti izgalmak

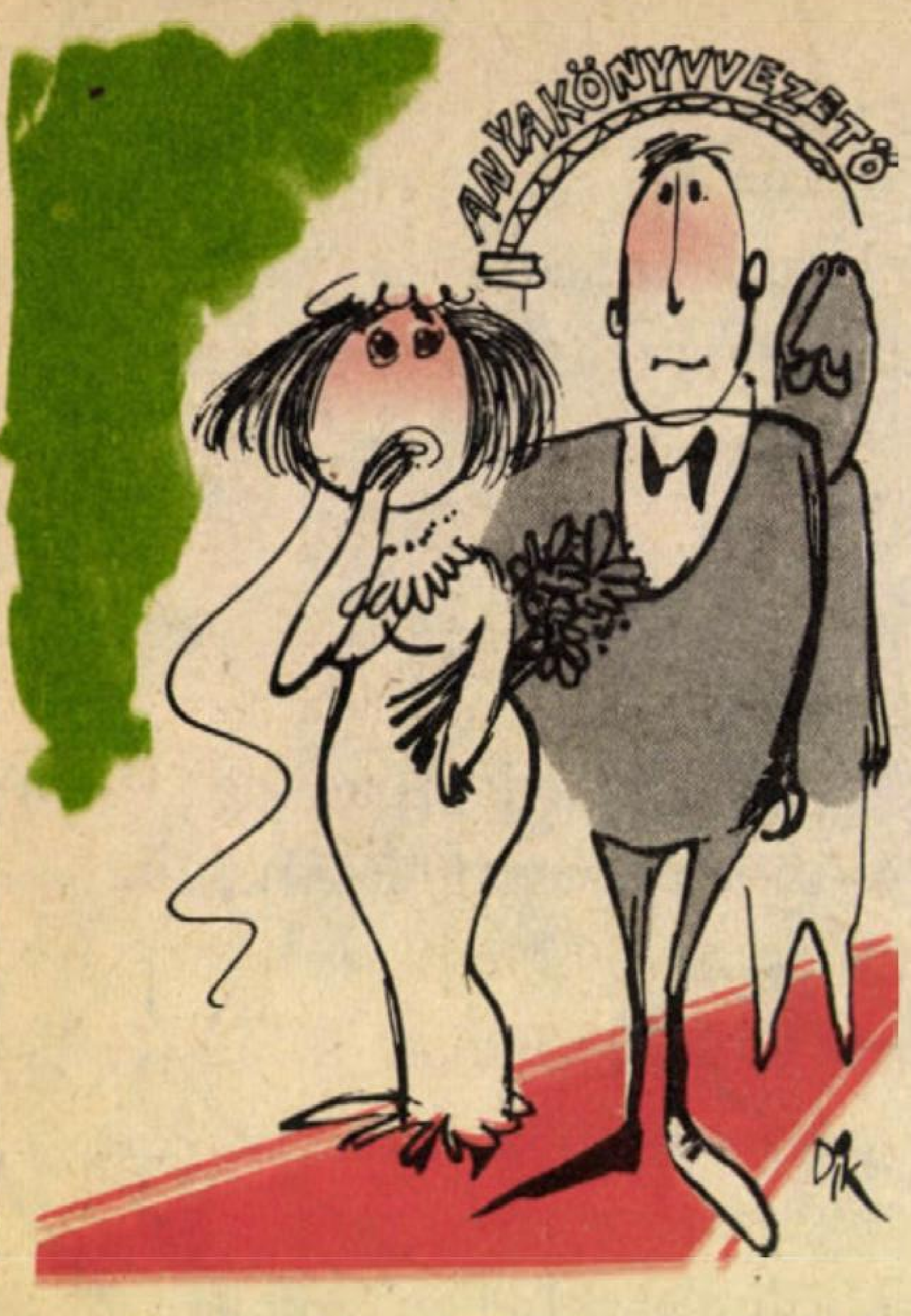

– Jesszusom! ... Elfelejtettem elválni!

Indokolás

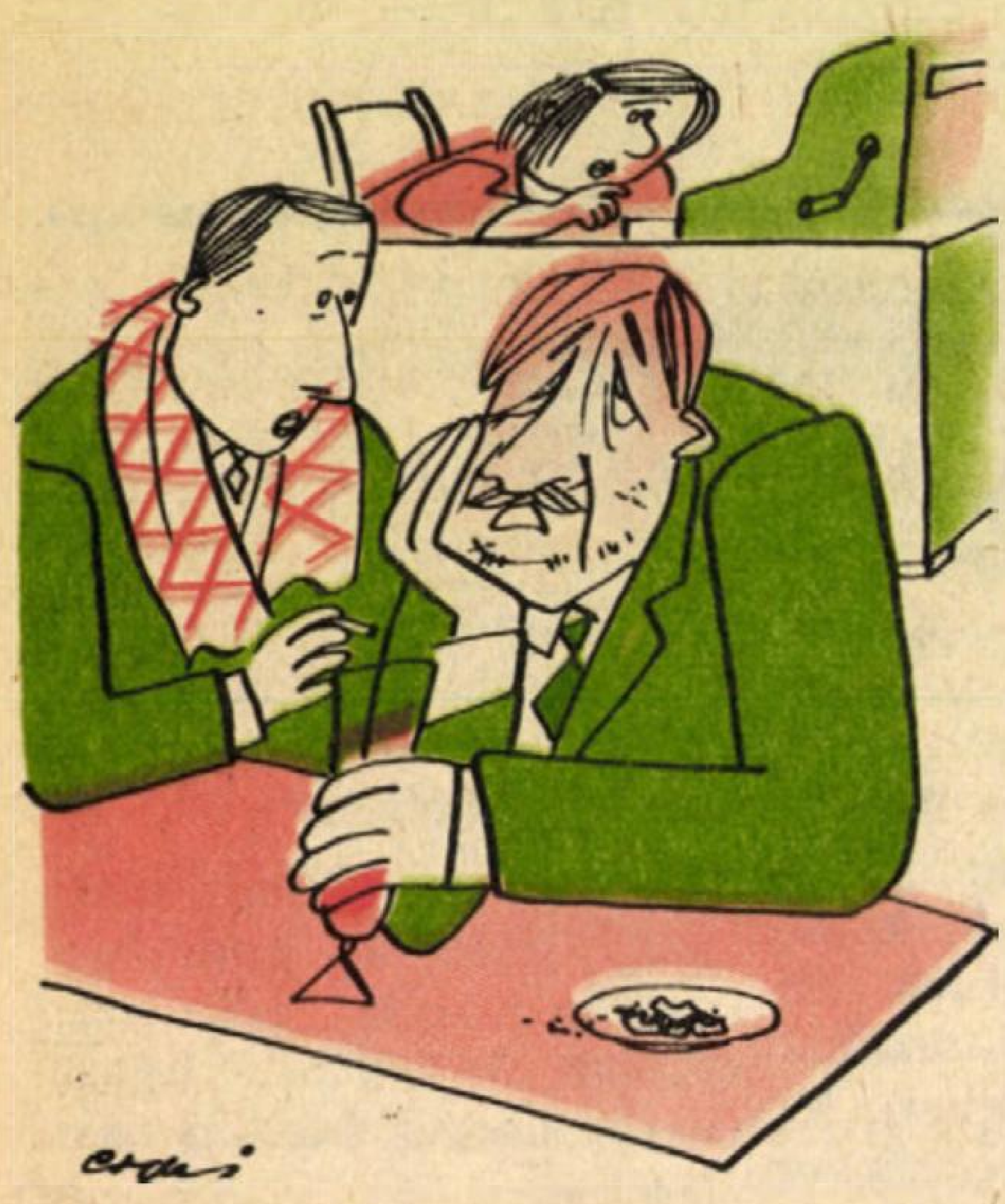

– Miért iszik?
– Bánatomban, hogy ilyen rossz apa vagyok!

LEVÉL a Keret elköltéséről

Kedves Lakótársam!

Önnek az isten sem tudhat a kedvére tenni. Júniusban azt panaszolta, hogy új házukban meglazultak a burkolólapok, életveszély fenyegeti a járókelőket, fel kellene állványozni mind a hét emeletet, de nem állványozzák fel, akármennyit jár is a tisztelt lakóbizottság a tisztelt illetékesek nyakára.

Most meg azért panaszkodik, hogy novemberben tüneményes gyorsasággal felállványozták mind a hét emeletet, és most decemberben nagy igyekezettel visszaragasztják a helyükre az ingadozó burkolólapokat. Azon sipánkozik, hogy miért csinálták meg éppen most ezt a nagy és költséges munkát, amikor az állványon dolgozó szakemberek véleménye szerint télen úgyis lefagynak a burkolólapok, és tavasszal ismét elölről lehet kezdeni az egészet.

Hát éppen ezért csinálták meg, kedves Lakótársam!

Először azért, mert az év végéig el kell költeni az állványozásra, habarcsra és munkadíjra nyolcvanezer forintot, hogy valamiképp meg ne maradjon, mert különben be kellene fizetni az államkasszába.

Másodszor azért, mert a tavasszal ismét meglazuló burkolólapok felragasztása ügyében a lakóbizottság újból kilincselhet majd, először az állványozásért, aztán a munka elvégzéséért.

Harmadszor azért, mert a jövő év végéig ismét csak húzzák-halasztják a dolgot, s majd novemberben vagy decemberben újfent csak elkölthetik a pénzt állványozásra és a burkolólapok felragasztására, hogy a nyolcvanezer forint valamiképp meg ne maradjon, mert különben be kellene fizetni az államkasszába.

Negyedszer azért, mert ezt a műveletet meg lehet ismételni 1966-ban is, és mindaddig meg lehet ismételni, amíg végre egyszer felelősségre nem vonják azokat, akik az év utolsó negyedében, de különösen december táján minden áron el akarják költeni a keretet, ahelyett, hogy befizetnék az államkasszába.

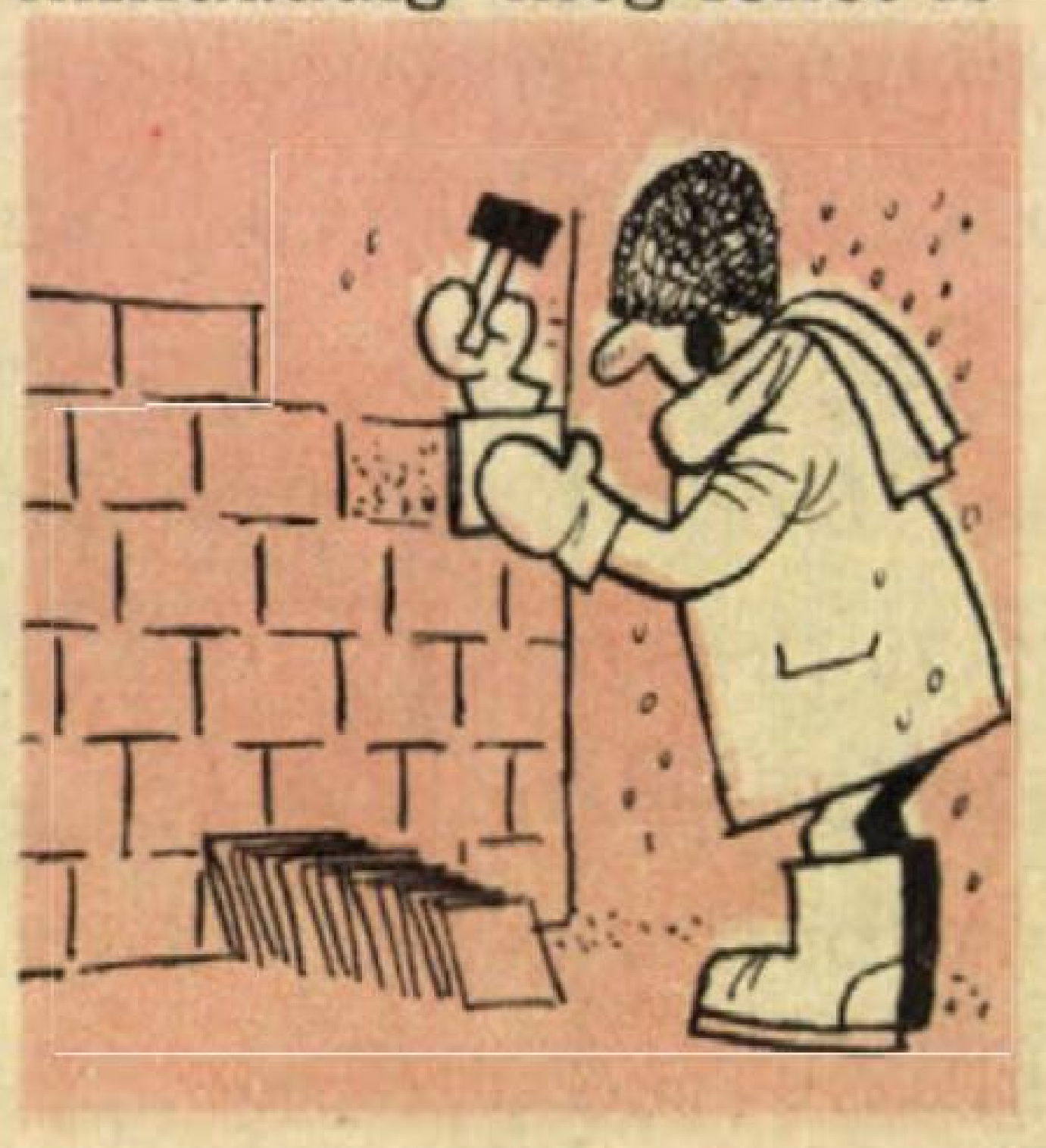

Ötödször azért, mert — kerül amibe kerül — az évi tervet teljesíteni kell, különben ugrik a prémium.

A fentiekben bizonyítani kívántam a napjainkban eluralkodó újkeletű közgazdasági törvény lényegét. Persze, nagyon fontos, hogy a törvény mechanizmusa jól működjék és körforgását semmi se zavarja. Sajnos, vannak még zavart keltő jelenségek. Az ön egyik szomszédjának háromszobás lakásában például fel akarták szedni a teljesen ép parkettát, hogy újat rakjanak helyette. Derék szomszédja ezt megakadályozta. „Minek kellene új parketta — kérdezte —, ha kifogástalan a régi?" Utolsó negyed ide, utolsó negyed oda, nem hagyta a pénzt elkölteni. És szomszédja nem az egyedüli, aki megsérti új gazdasági törvényünk mechanizmusát! Egy három lakásból álló kis bérházhoz például már a helyszínre szállítottak két hatalmas betonoszlopot és egyéb kellékeket, hogy az udvaron porolót állítsanak fel. A kis ház lakói tiltakoztak a felesleges pénzpocsékolás ellen. Mindegyikük el van látva ugyanis porszívóval. Utolsó negyed ide, utolsó negyed oda, itt is meghiúsult a beruházás.

Az ilyen jelenségeket persze nem lehet csak úgy egyszerűen, neheztelés nélkül tudomásul venni. Mi lenne ebből az országból, ha az üzemek, a vállalatok, az intézmények és a hivatalok az utolsó negyedév költségkereteit nem költenék el felesleges beruházásokra és más egyéb hirtelen sürgőssé vált álló- és fogyóeszközökre, hanem megtakarítanák?! És december 31-én befizetnék az államkasszába?! ...

Még rágondolni is rémes...

Földes György

Jucika és az ajándékok

Pusztai Pál rajza

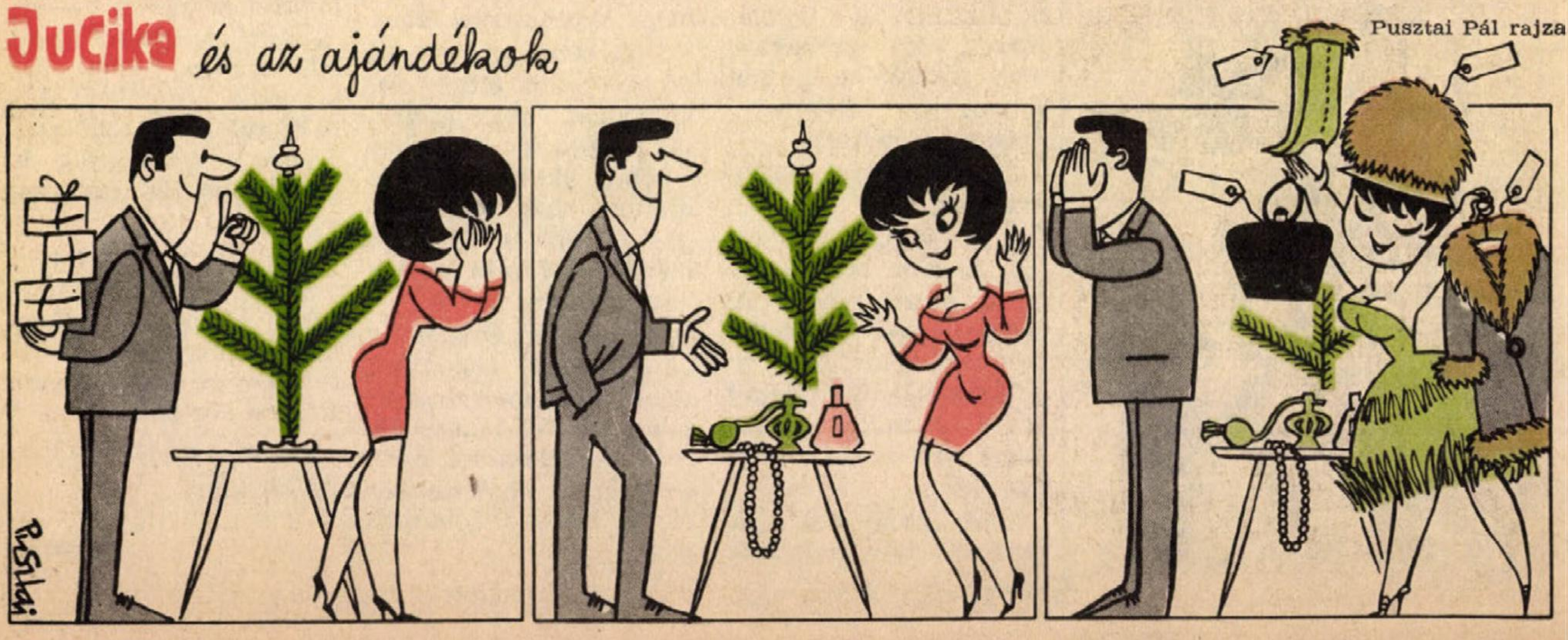

MiNdeNFéLe

Szerény embernek sok vágya teljesül.

*

Az ember csak addig ideges és elkeseredett, amíg azt hiszi, hogy igaza van.

*

Az emberiség mértéktelen szaporodása következtében egyre több ember vágyik magány után.

*

Nagy csalódás, ha valaki meggyőződik arról, hogy senki sem bántja.

*

Az igazi közügy magánügy is.

*

Mi szüksége van jókedvre annak, akinek minden dolga rendben van?

*

Valamire a boldogtalanság is jó, például unalom ellen.

F. L.

A kariatida Mészáros András rajza

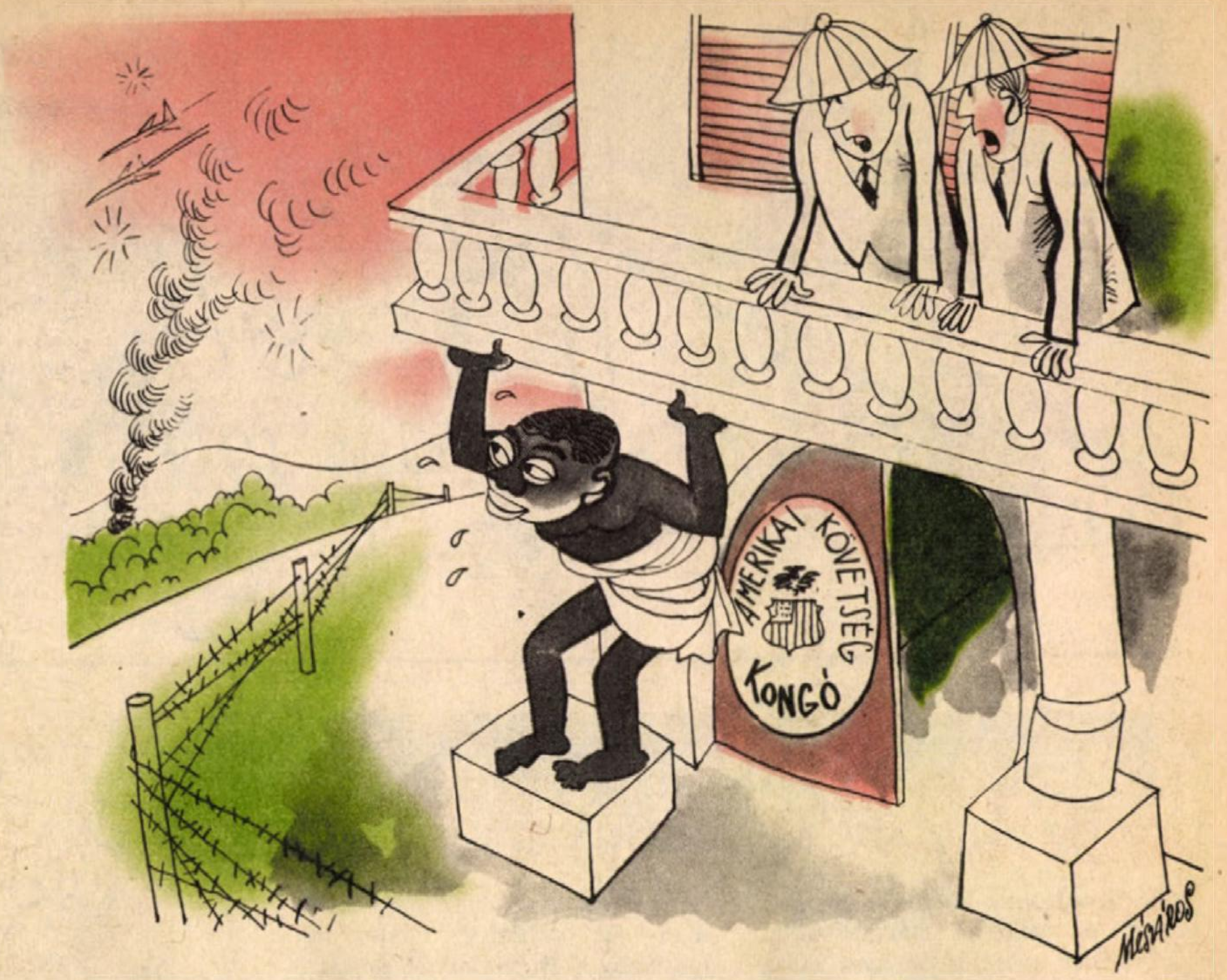

– Mit gondolsz, meddig bírja?

Zárszámadás

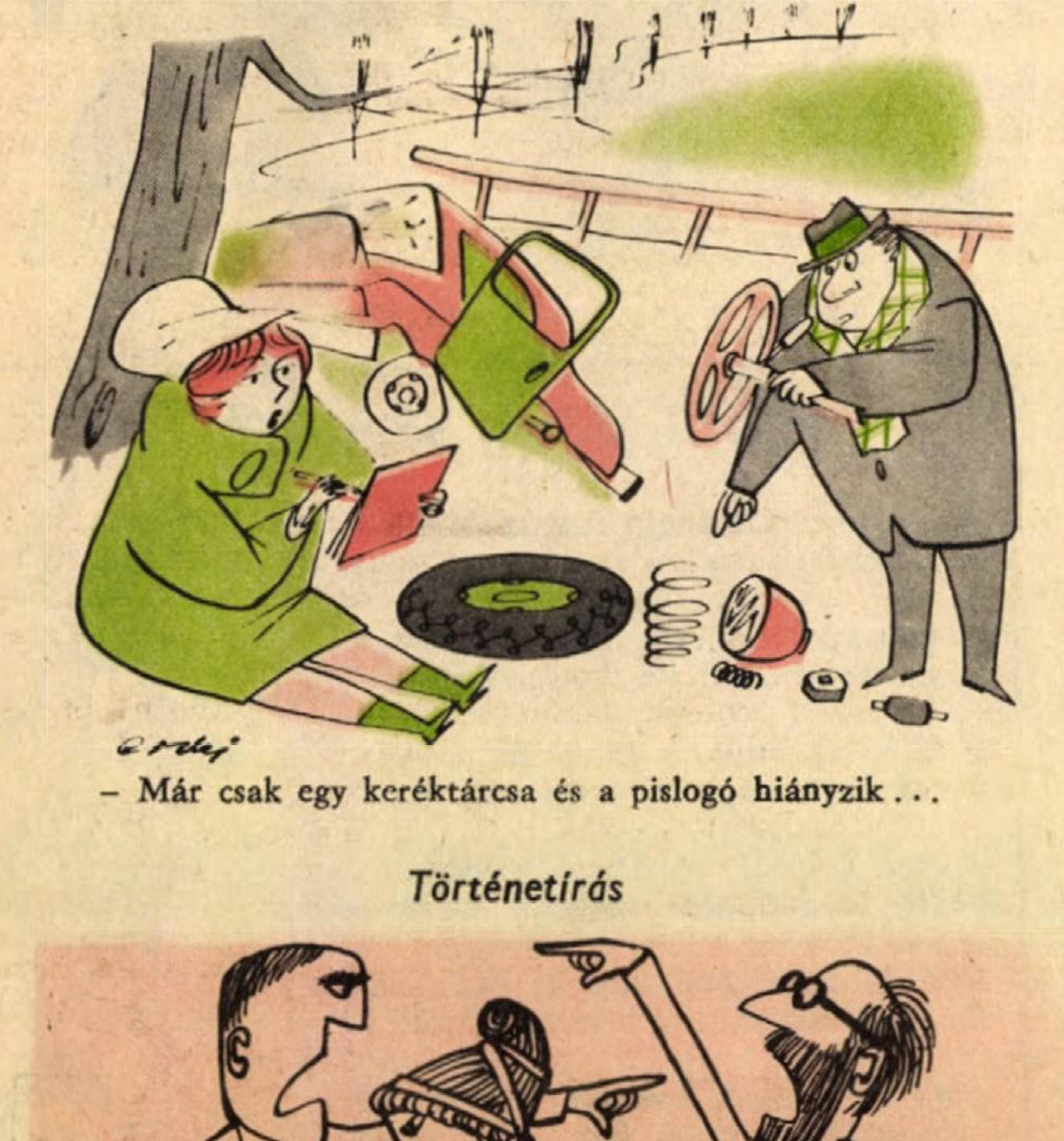

– Már csak egy keréktárcsa és a pislogó **hiányzik** . . .

Történetírás

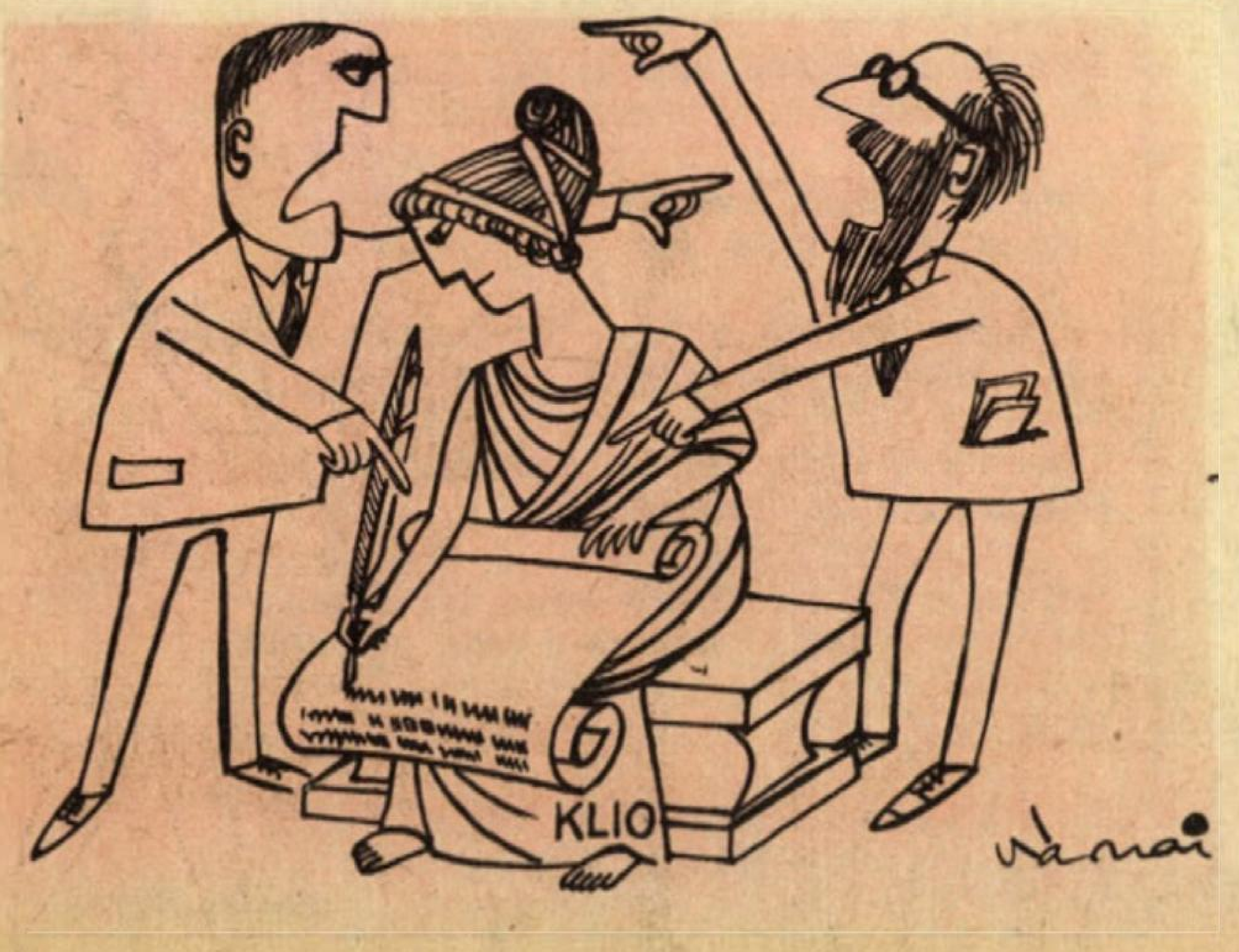

Pesti tudósítónktól

Kisfiú lépett be a könyvkereskedésbe.

– Csókolom! – köszön, majd így folytatja: – Tessék mondani, kaphatnék egy könyvet, ami nem nekem való?

*

Az élővilágot elsősorban a pletyka jellemzi. A pletykázás nemcsak emberi tulajdonság. Egyenesen elképesztő, hogy mit tudnak összepletykázni a majmok, amint fontoskodva makognak egymásnak. Vannak pletykák, amelyekről már a verebek is csiripelnek. Az sem érdektelen, hogy mit susog a fehér akác.

Az ember sem kivételes lény, éppen úgy szeret pletykázni, mint minden más élőlénytársa. A pletyka lélektanáról már sok tudományos és szatirikus értekezés jelent meg. Ezúttal azt a jellemvonását emeljük ki, hogy ami nyomtatásban is megjelenik, az már nem pletyka. Az igazi pletyka szájról szájra száll, mint a népdal, de elveszíti hímporát, ha például újságban megjelenik. Teljesen érthető és jellemző az a rendkívül rövid kis párbeszéd, amely összedugott fejű, óvatosan körül-körülnézegető pletykások között hangzott el:

– Hallottad?

– Naná, olvastam . . .

*

Vannak dicséretek, amelyek már-már becsületsértés-számba mennek. Barátommal egy közös ismerősünkről beszélgetünk:

– Mondd, mi a véleményed róla?

– Nézd, az illető jó fiú . . .

– Köszönöm, nem kell folytatnod!

*

Aki már kiábrándult az emberiségből és saját magán kívül szinte nem is ismer rendes embert, annak hallania kellett volna azt a mintegy hároméves kisfiút, aki a 12-es autóbuszon korosztályát jellemző harsánysággal így nyilatkozott édesanyja ölében:

– Én nagyon szeretem a felnőtteket! Olyan helyesek!

Többen köhögtek, de néhányan kihúzták magukat. Jólesik az elismerés.

(f.)

Leltár a tógazdaságban

Pusztai Pál rajza

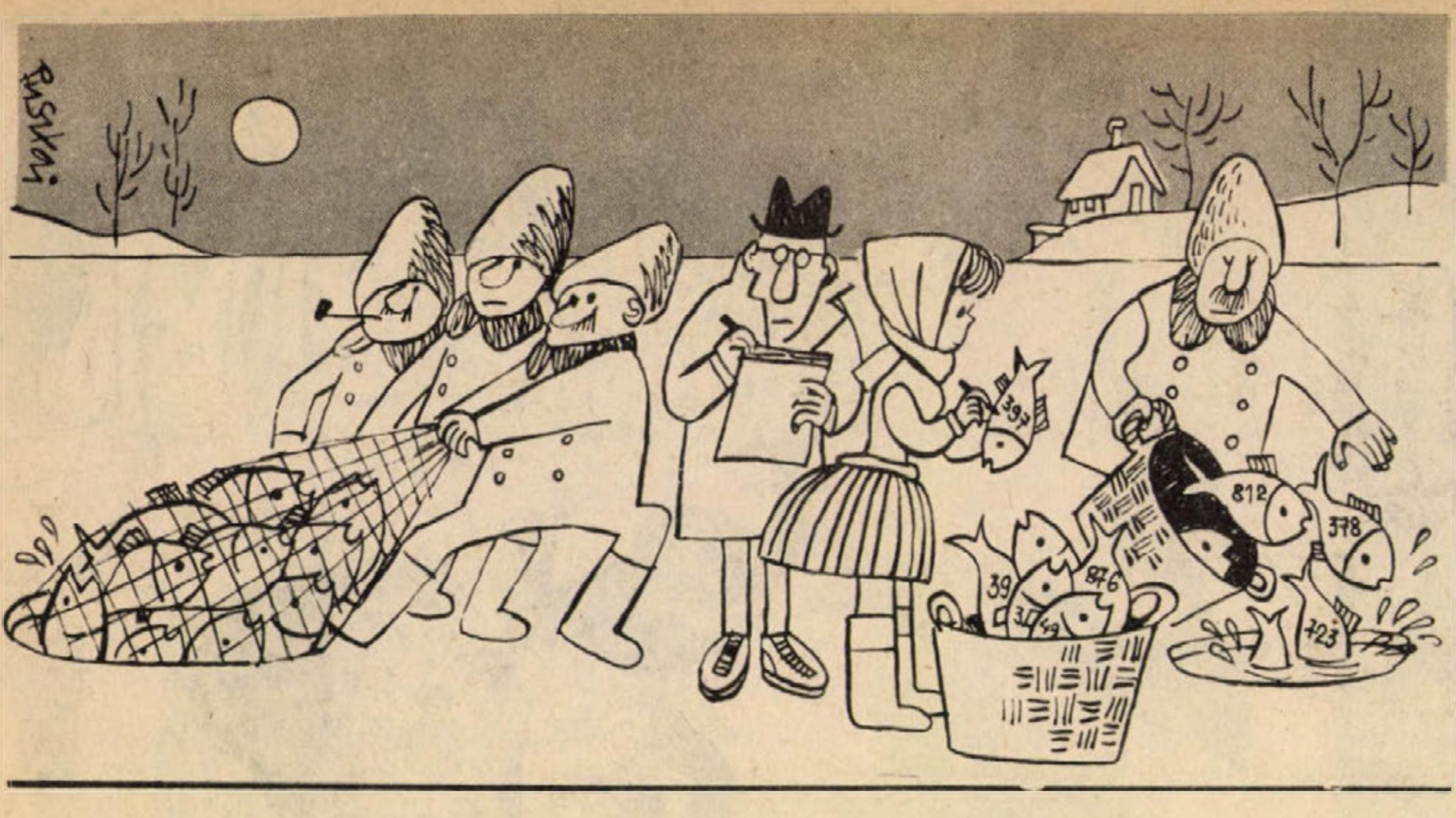

Egyszerű megoldás

A budapesti telefon nem tartozik a technika maradéktalan örömöket nyújtó vívmányai közé, és még az sem táplál iránta gyengédebb érzelmeket, aki félórás kísérletezés után végül mégiscsak kap vonalat. A hozzáértők szerint ugyanis nagyon foglaltak a vonalak.

Most végre szakszerű magyarázatát kaptuk, miért is annyira foglaltak a vonalak. A kérdést a Népszava vetette fel, és a posta vezérigazgatóságának szakvéleménye nyomán tüstént reá is mutatott a hiba okára: „... a forgalom megfigyeléséből kitűnt, hogy egyes vállalatok előnyben részesítik a tőlük kiinduló beszélgetéseket a *bejövő* hívásokkal szemben". Hát nem olyan egyszerű ez, akár az a tojás, melyet szakszerű lámpázás után még Kolumbusz is büszkén vallhatna a magáénak?

Igen, kérem, sikerült a hibának az elevenjére tapintani, helytelen volt, amit eddig műveltünk a telefonnal. Mert mi is történt? Ha például A. vállalatnak szüksége volt valamire, akkor feltárcsázta a B. vállalatot és megrendelte. Tehát: előnyben részesítette a tőle kiinduló beszélgetést, ahelyett, hogy kivárta volna a B. vállalat bejövő hívását, amikor ott valakinek csak eszébe jut egy szép napon, hogy hátha el lehet adni az A. vállalatnak azt a valamit. Csakhogy: ez is helytelen, mert ebben az esetben a B. vállalat részesítette előnyben a tőle kiinduló beszélgetést a bejövő hívásokkal szemben. Csöbörből vödörbe.

A probléma megoldása a következő. Egyik vállalat se kezdeményezzen tőle kiinduló telefonbeszélgetést. Sokkal egyszerűbb lenne, ha az anyagbeszerzők minden délben találkoznának, mondjuk, a János-hegyen.

Ez valamivel komplikáltabb, mint a telefonbeszélgetés, de miért ne okozzunk örömet a Posta vezérigazgatóságának.

(f. t.)

ÁLLÍTÓLAG MEGTÖRTÉNT

Elhagyott parkrészlet. Középkorú molett nő kiabál kétségbesetten:

— Segítség! Segítség!

Kerékpáros rendőr karikázik elő:

— Mi történt, kérem?

A nő izgatottan magyaráz:

— Mit sem sejtve megyek hazafelé. Öt perccel ezelőtt, egyszerre elém ugrik egy fiatalember, se szó, se beszéd, elkezd csókolgatni. Aztán eltűnt arra, a villamosmegálló irányában.

A rendőr megnyugtatóan szól a hölgyhöz:

— A gazember még nem lehet messze. Utolérjük, legyen nyugodt. Asszonyom, kívánja a megbüntetését?

Mire a nő tiltakozva:

— Dehogy. A címét... A címét!...

G. Sz.

EL A KEZEKKEL A HOLDTÓL!

A. P. Herbert angol író levelet írt a londoni „Times"-be. Levelében szenvedélyes hangon kiáltott oda a tudománynak: „El a... stb." (lásd a címet!) Véleménye szerint békében kellene hagyni azt az égitestet, amely annyi örömet szerzett az emberiségnek. Az sem túlságosan ízléses, hogy valakit tudta nélkül hátulról lefényképeznek, de az egyenesen katasztrofális lenne, ha az ember birtokába venné a Holdat. *„Mit akarnak a Holddal? Teljesen elcsúfítani, majd a közfelháborodás hatására eredeti formájában helyreállítani?"*

Gyengén felszerelt vállalat

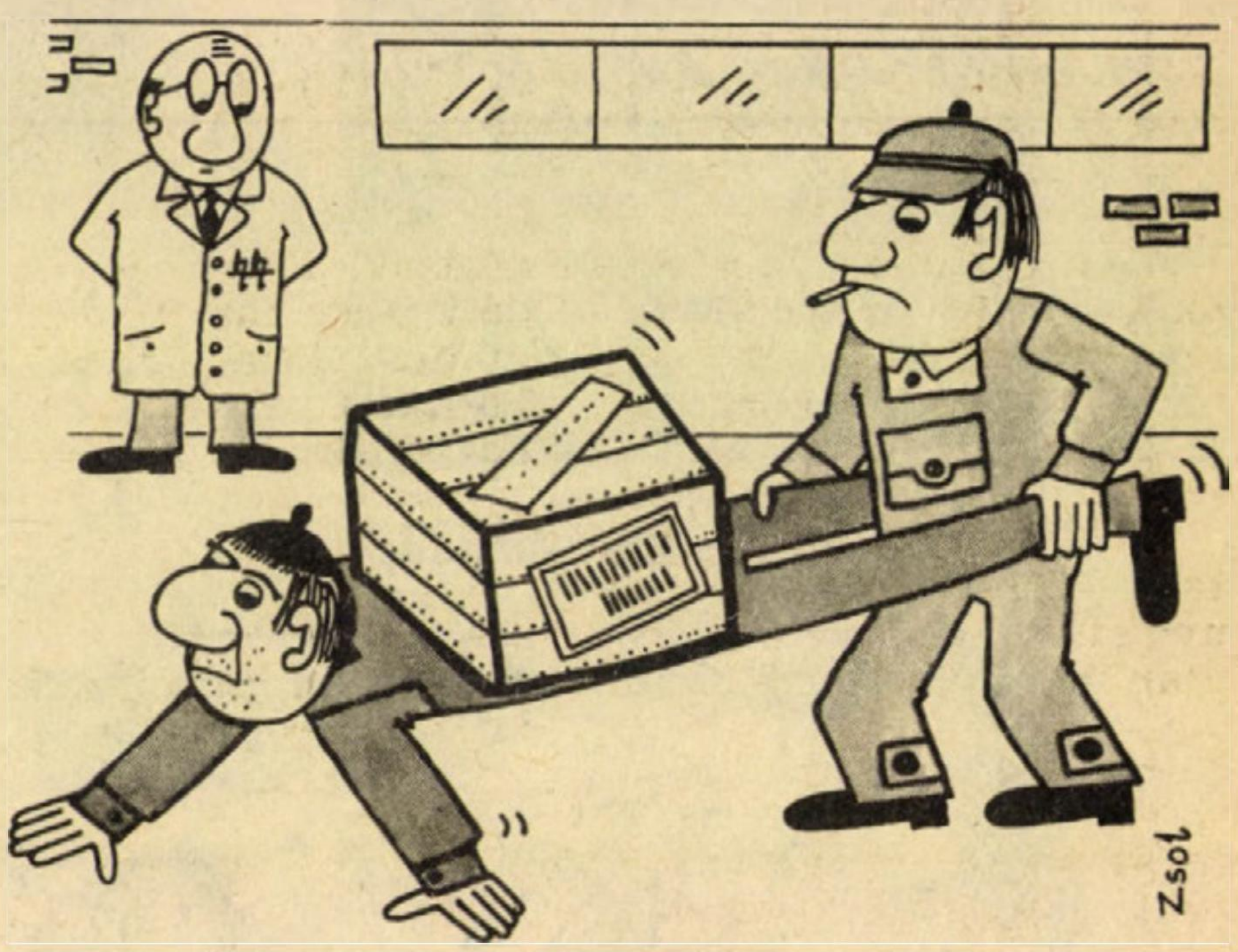

Miért isznak annyit?

Bevallani mindenki kénytelen:
a tömény szeszből fogy töménytelen.

Panaszkodnak központok, részlegek,
hogy dolgozóik részben részegek.

S ki hiszi, hogy a főnökök manap
ha szomjasak, tejjel koccintanak?

A hal fejétől bűzlik, a fejek
pedig legtöbbször szesztől bűzlenek.

Van ki azt iszik, van ki ezt iszik,
de általában ki-ki szeszt iszik.

Elég ok, hogy X autót nem vezet,
már a früstükhöz sem iszik vizet.

— Miért rúgott be? — kérdeztem minap
egy embert, (részeg volt akár a csap!)

Csuklott, s felelt rá. — Pardon, grácia,
tettem oka a bürokrácia,

mit az művel hetykén vagy félszegen,
másképp nem bírnám ki, csak részegen!...

U. i.

Én búcsú nélkül hagytam ott e lényt,
szaladtam inni félliter töményt.

Török Rezső

Rámenős telefonrongáló

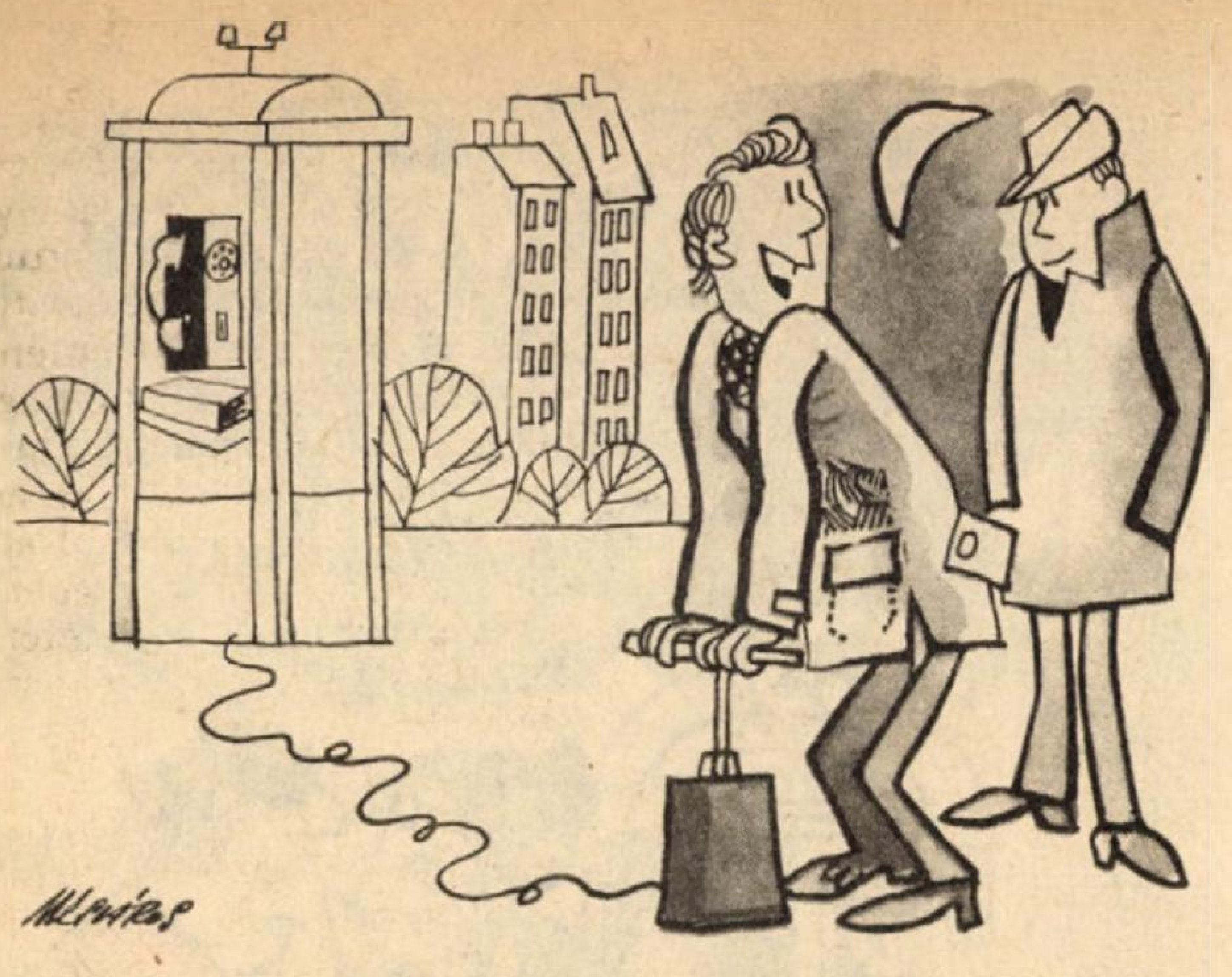

– Nem szeretem a babramunkát!

Irka firka

Azon tűnődöm mostanában, vajon milyen érzés lehet nemzedéknek lenni . . .?

*

Az élet szüntelen várakozás. Eleinte a főnökünk nyugdíjazására várunk, azután a sajátunkéra . . .

*

Őszintén megsajnálom télen a fiatal szerelmeseket: ugyan, hol szoktak szegénykék ilyenkor campingezni?

*

Abszolút kulturális tájékozatlanság az, amikor valaki a Csárdáskirálynőt összetéveszti a Méhkirálynővel.

*

A műanyagok a legtöbb vonalon elsöprő győzelmet arattak. Már azon se csodálkoznék, ha kedvenc indiánus könyvem főhősét, Bőrharisnyát átírnák Nylonharisnyára . . .

*

Egyenes beszéd:

— Mancika, jöjjön fel hozzám ibolyát szedni!

*

Még csak délután fél kettő, és máris alig lehet közlekedni az utcán, olyan sötét van. Úgy látszik, hogy az illetékesek biztosították télire a főváros zavartalan füst- és koromellátását.

*

A sok évvégi hajrá helyett inkább több évvégi hurrá kellene.

Dalmáth Ferenc

Téli üdülés

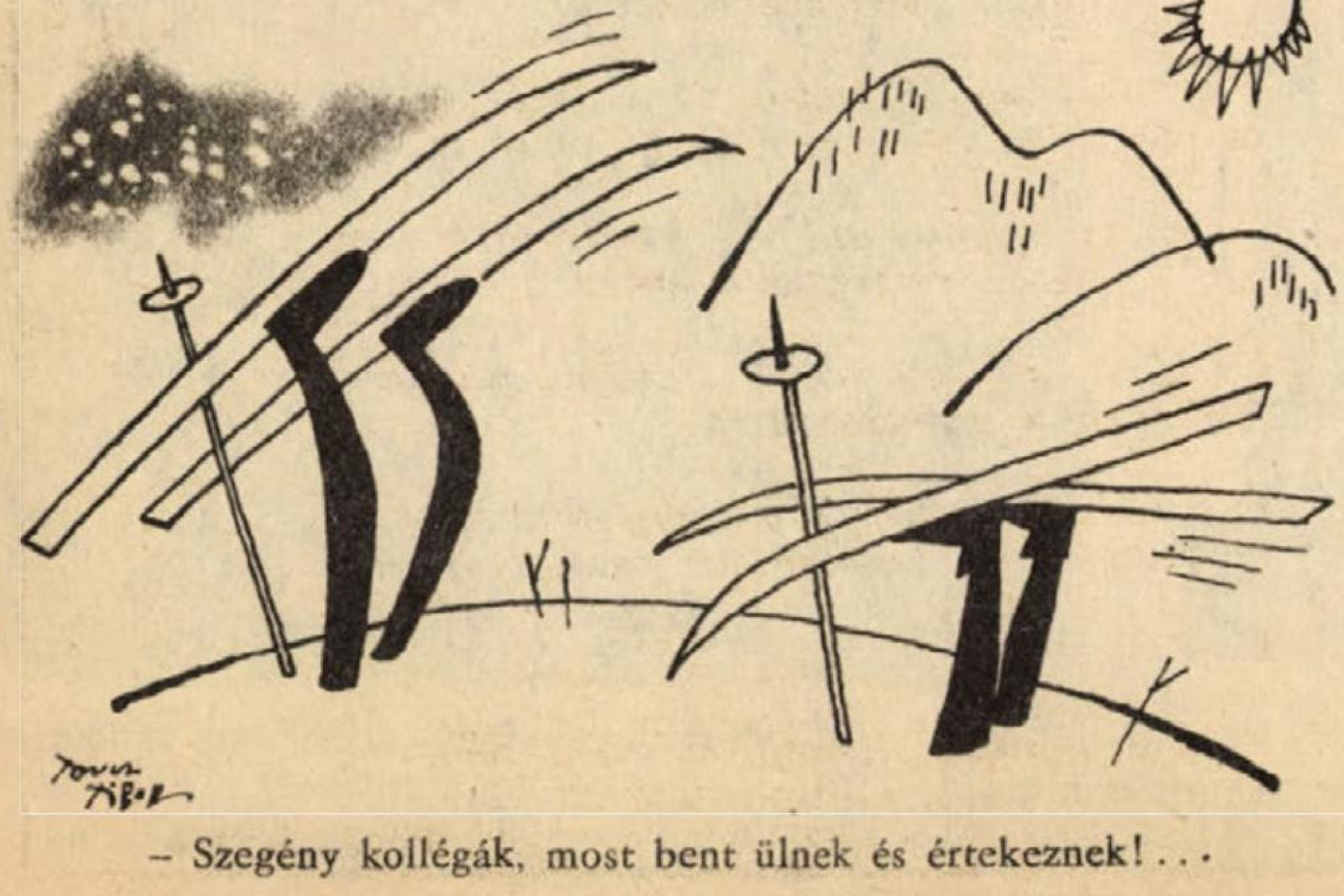

– Szegény kollégák, most bent ülnek és értekeznek! . . .

Ünnepi vásárlás

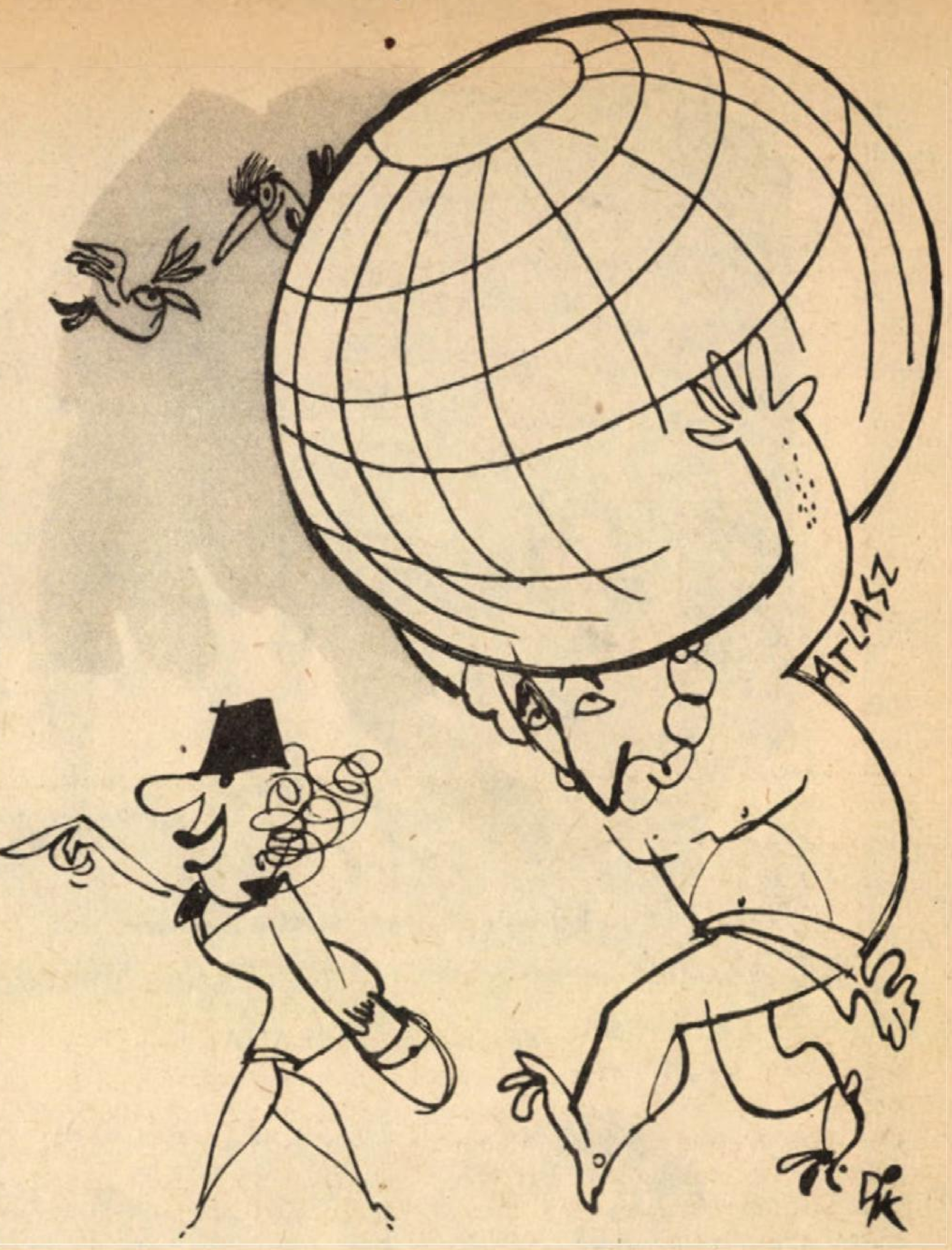

– Ide a Só utca hatba, a második emeletre!

Humánus beteglátogató

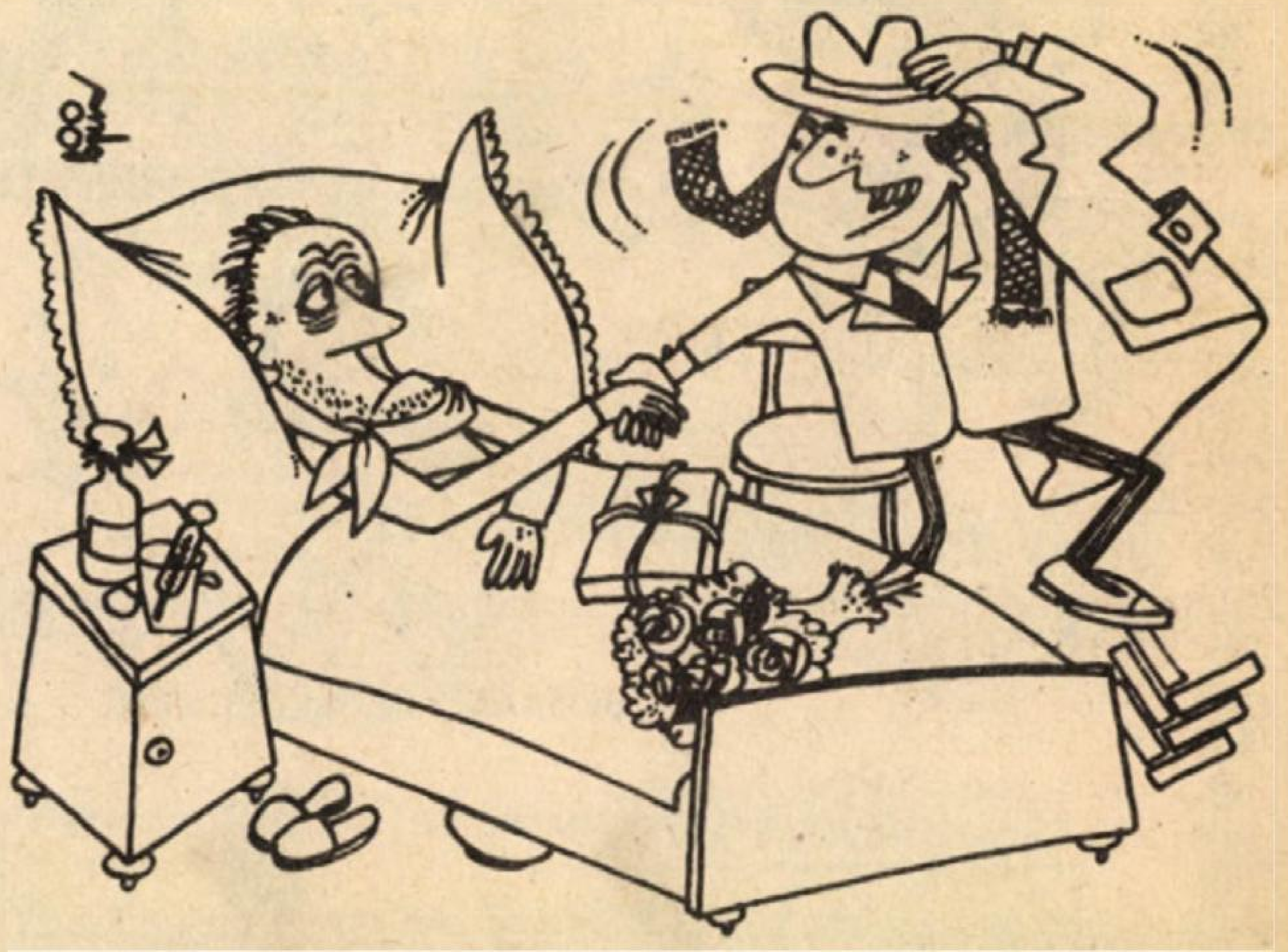

– Sajnos, most már rohannom kell, mindjárt letelik a munkaidőm . . .

A pusztán

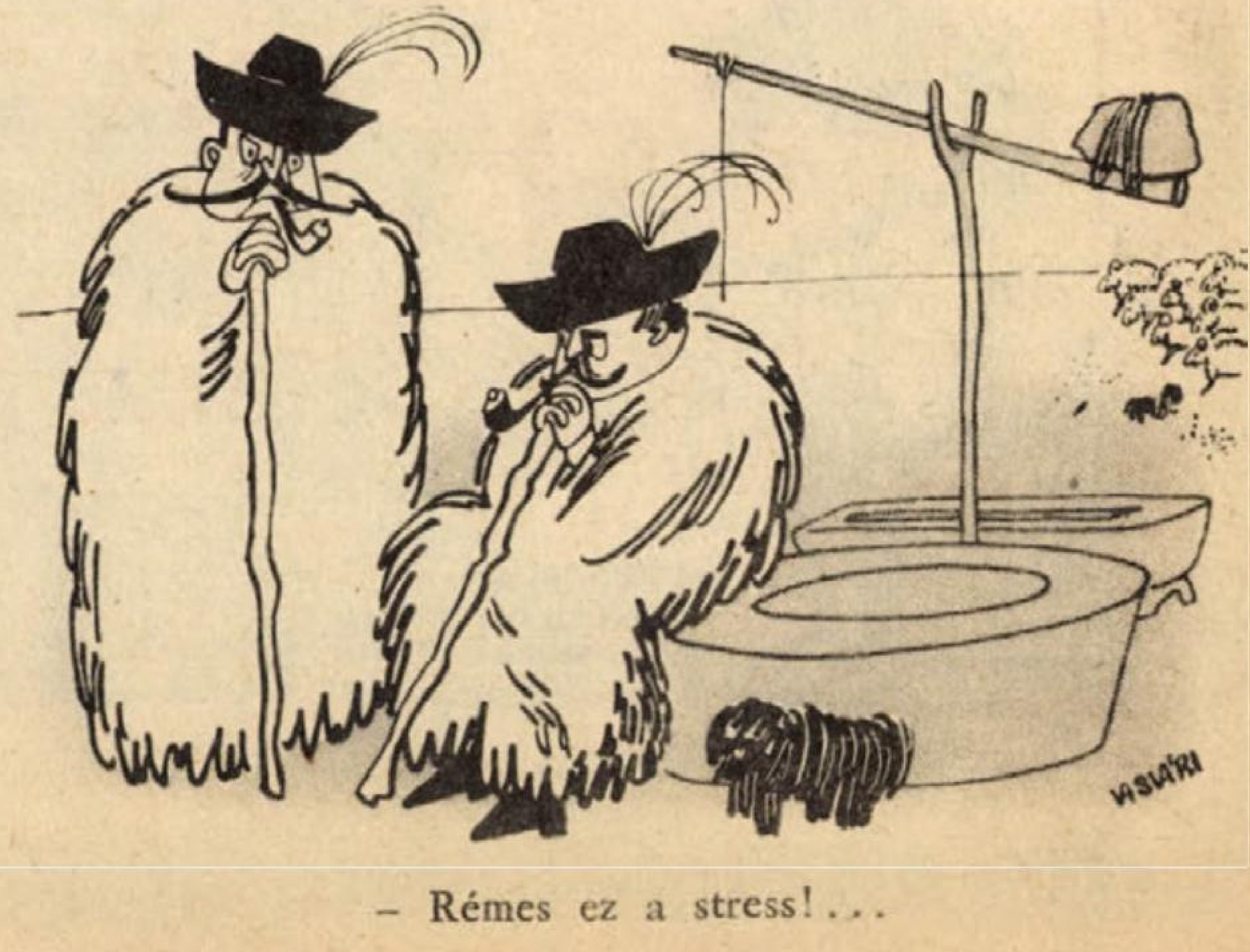

– Rémes ez a stress! . . .

SZERESSÜK EGYMÁST…

ELLENŐRZÉS

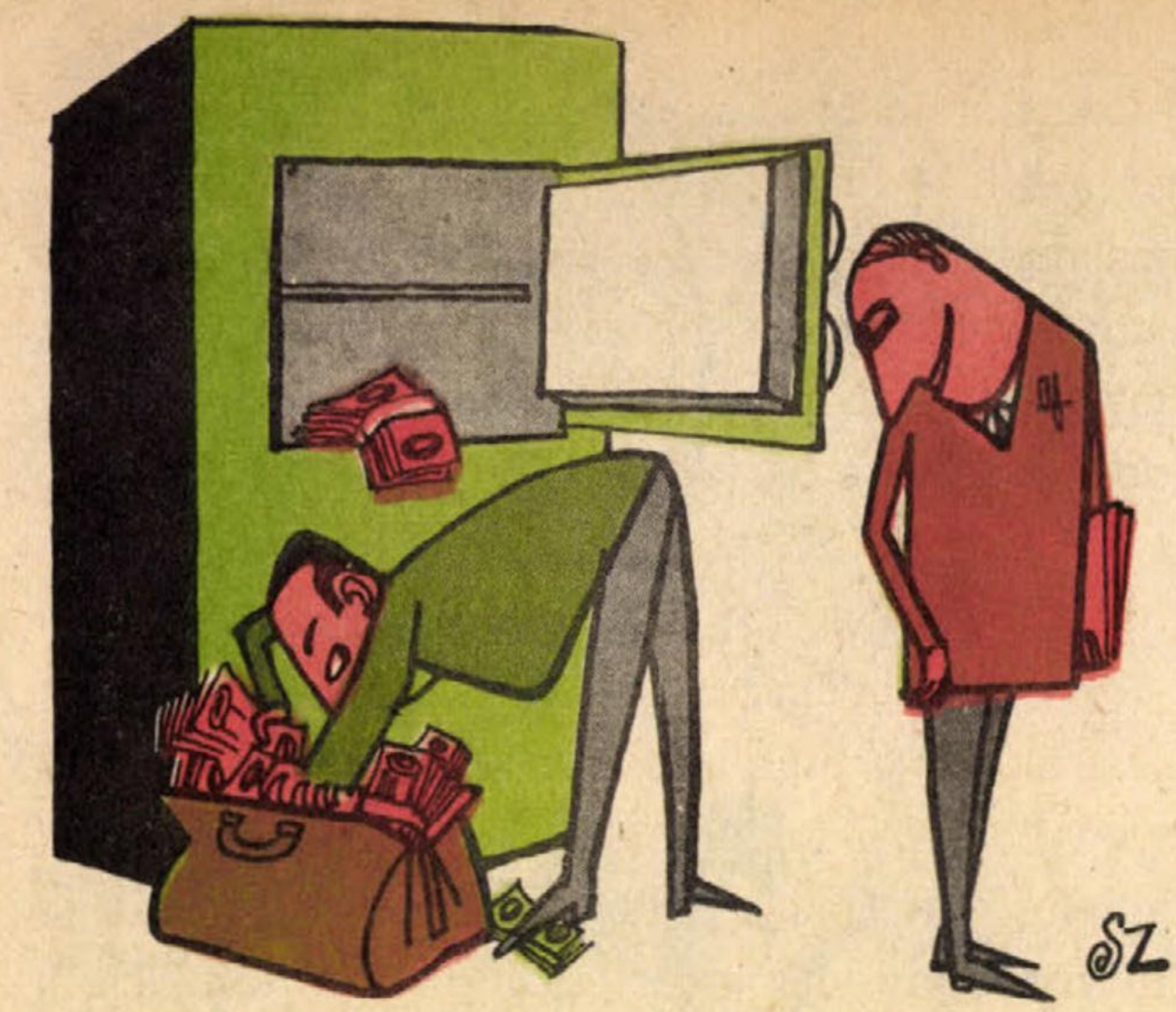

– Elforduljak, vagy megbízik bennem?!

MEGHATÓ PILLANAT

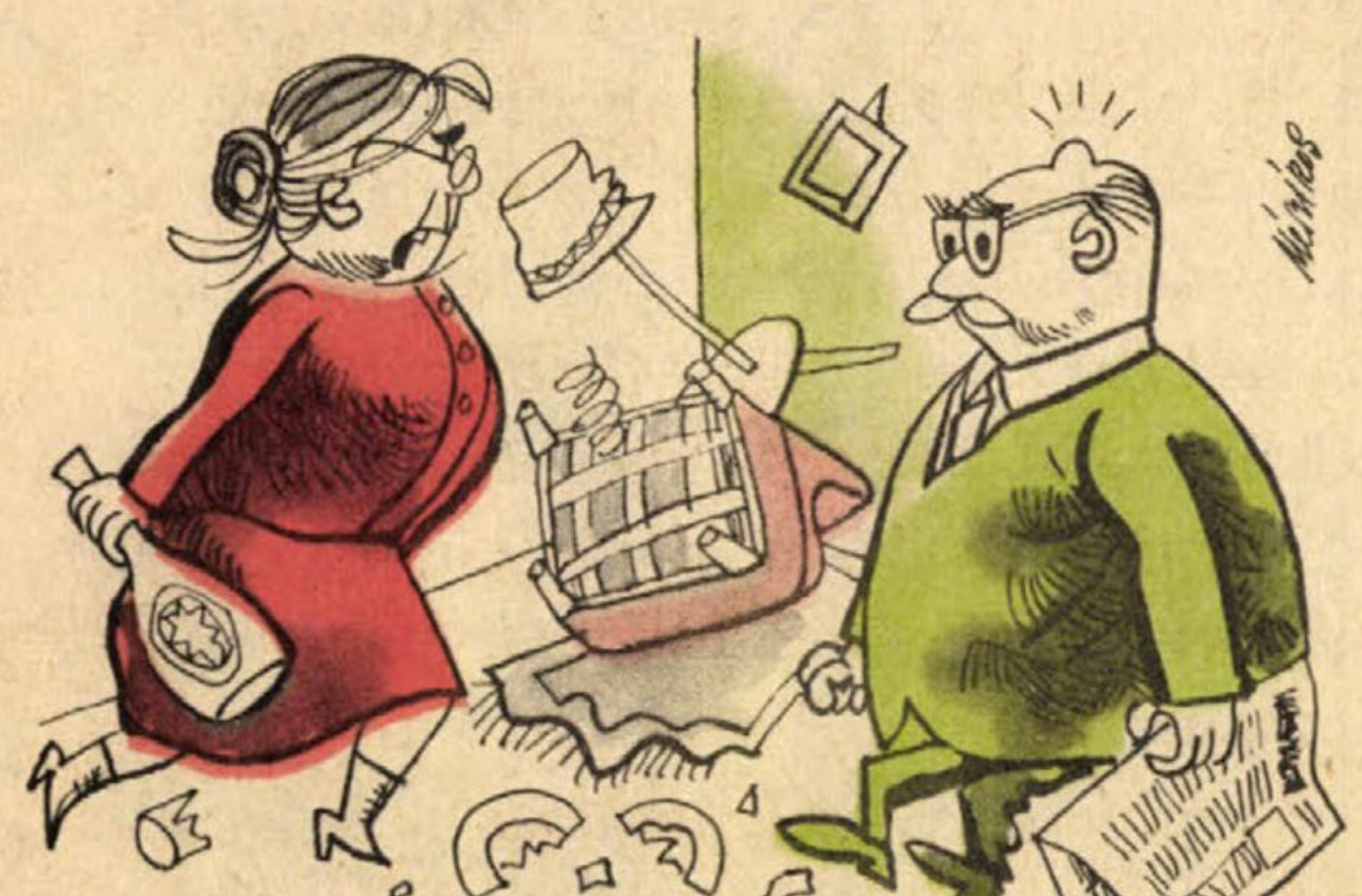

– Istenem, holnap lesz negyven éve, hogy megkezdtük!

BOSSZÚÁLLÓ GYEREK

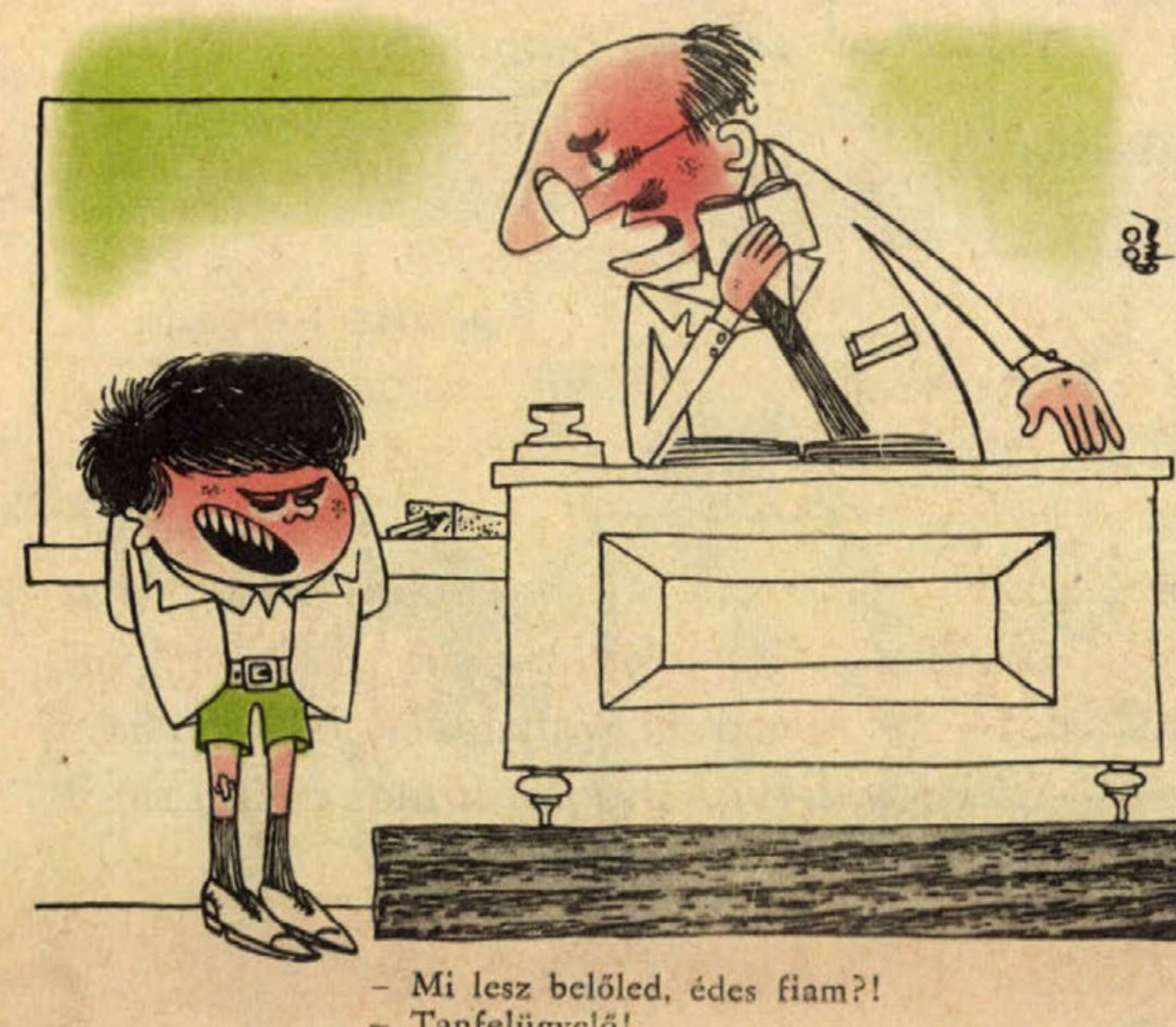

– Mi lesz belőled, édes fiam?!
– Tanfelügyelő! …

KUTYA-MACSKA

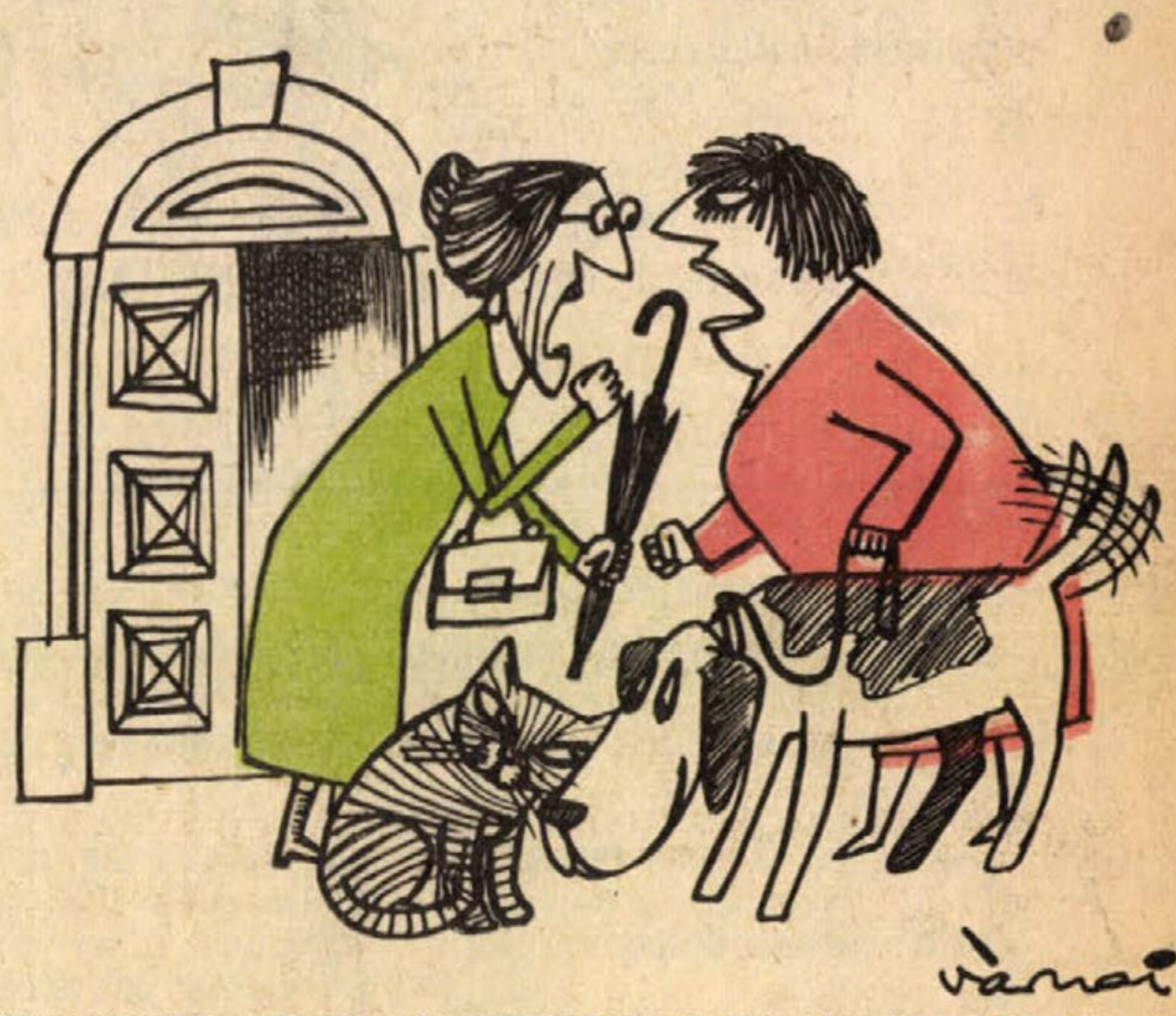

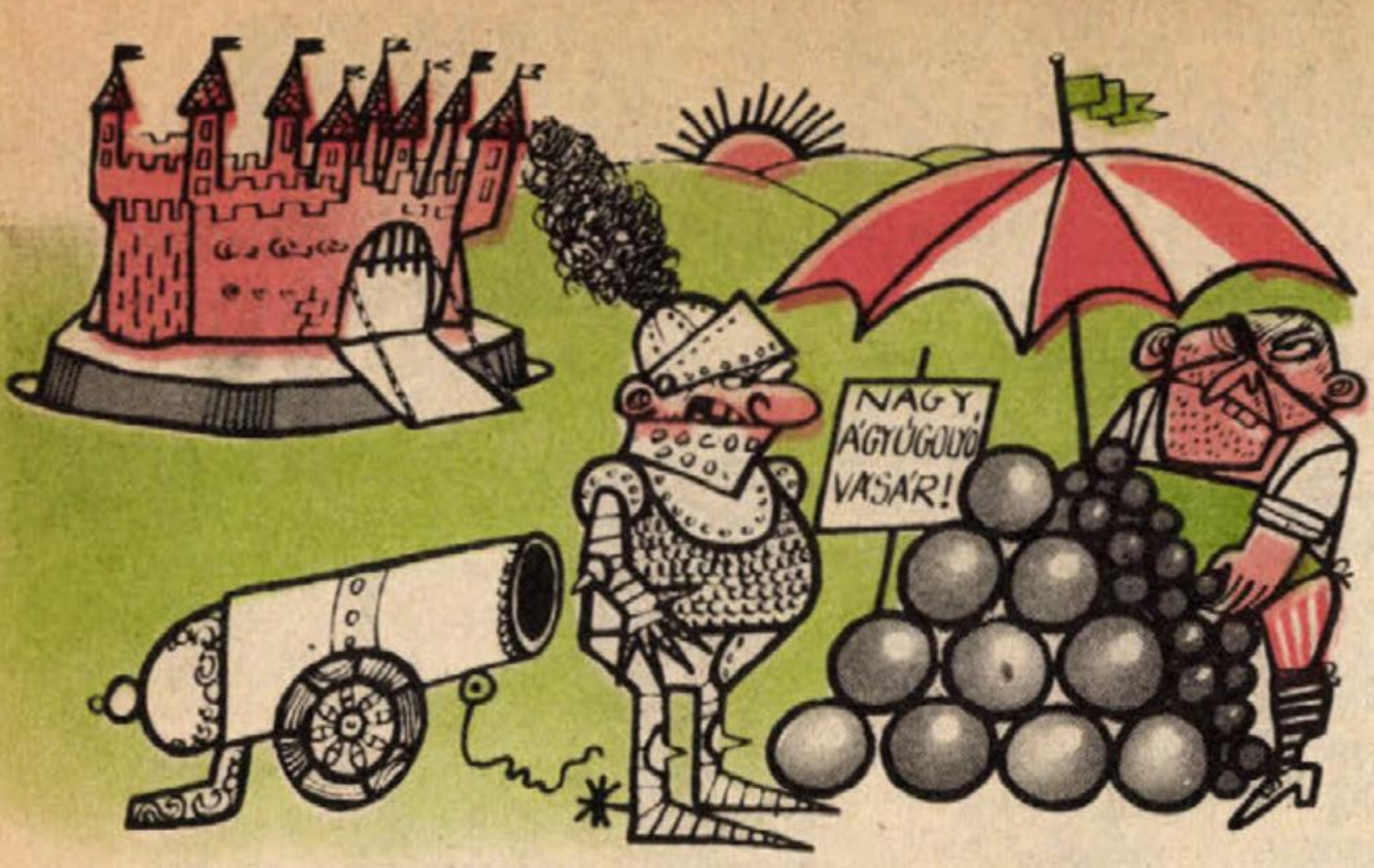
NAGY ÁGYÚGOLYÓ VÁSÁR!

– Már megint hátulról adja, az apraját!

CSALÁDI ELLENTÉTEK

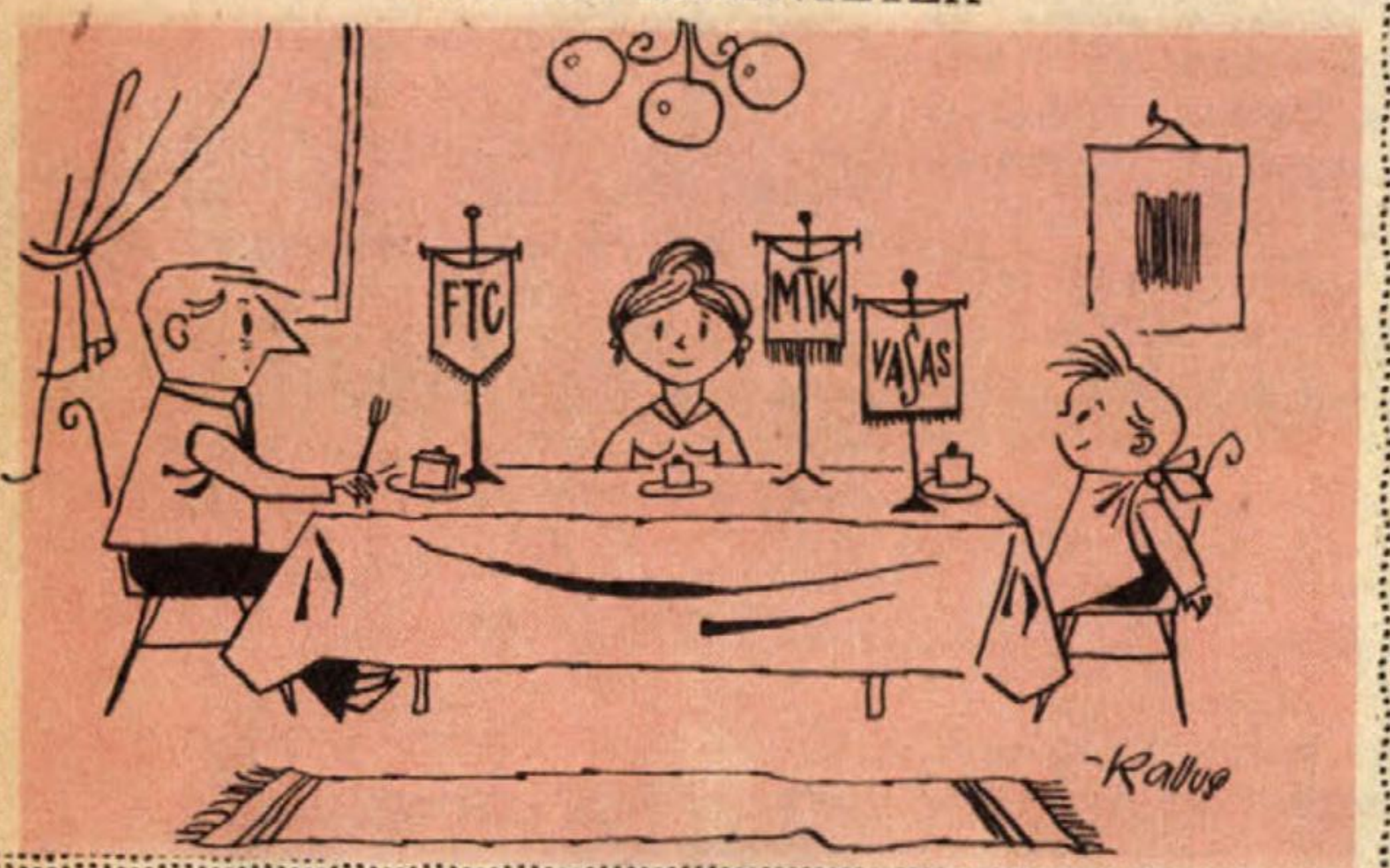
FTC
MTK
VASAS
Kallus

EGY BÚTORÜZLETBEN

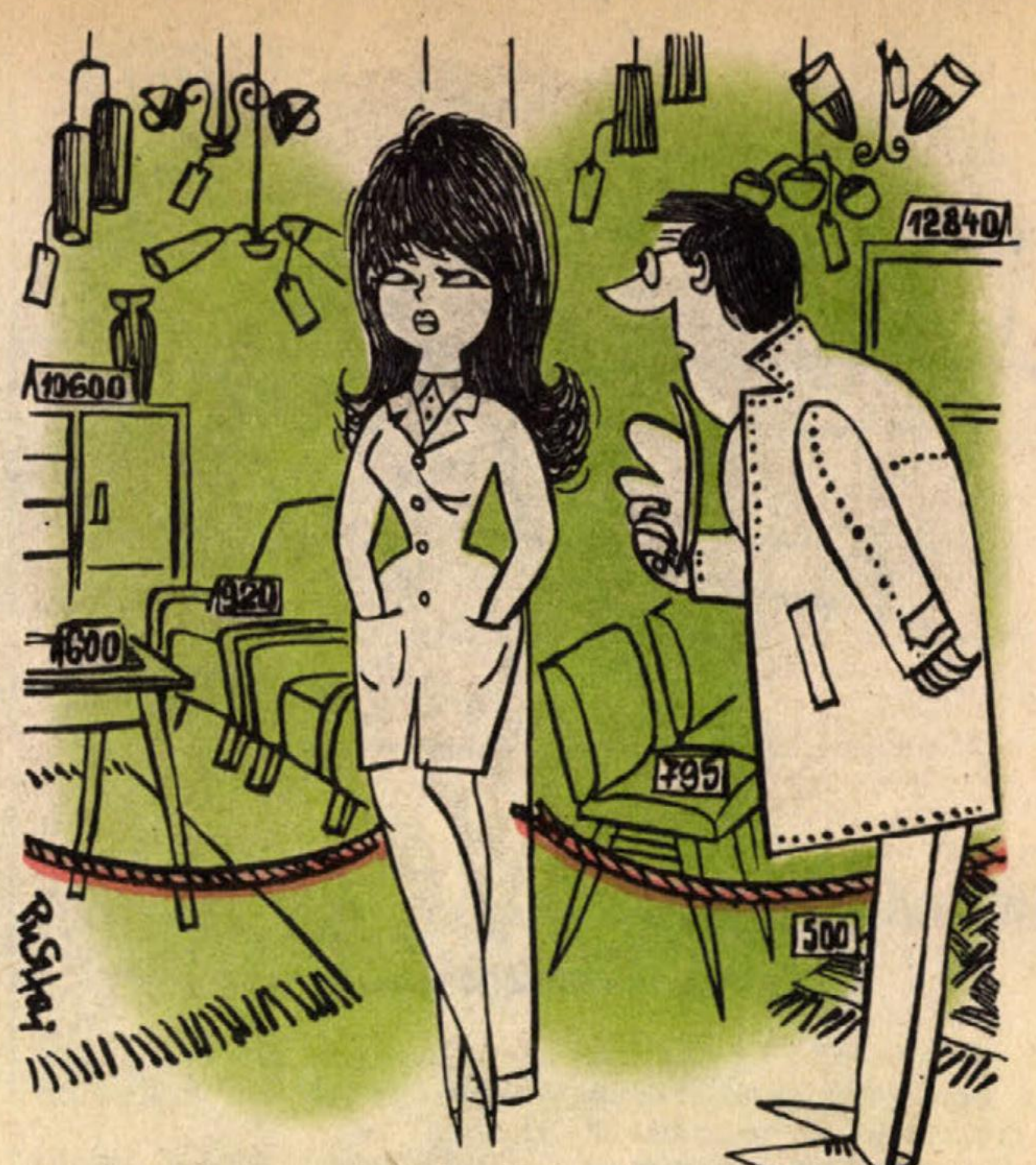
12840
10600
920
1600
795
500
Pusztai

– Ne értsen félre, nem ismerkedési szándékból zavarom, csupán vásárolni szeretnék …

PISZTOLYPÁRBAJ, ÖT LÉPÉSRŐL, NÉGYSZERI GOLYÓVÁLTÁSSAL

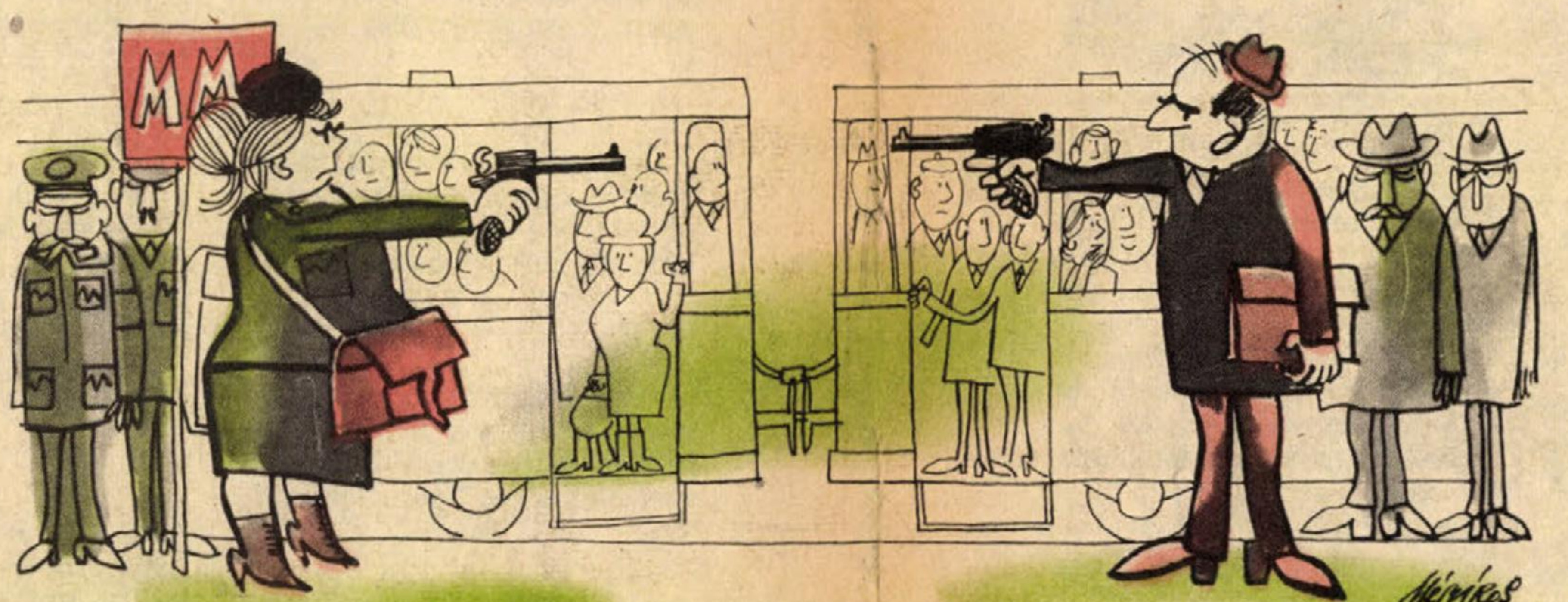
MM
Mészáros

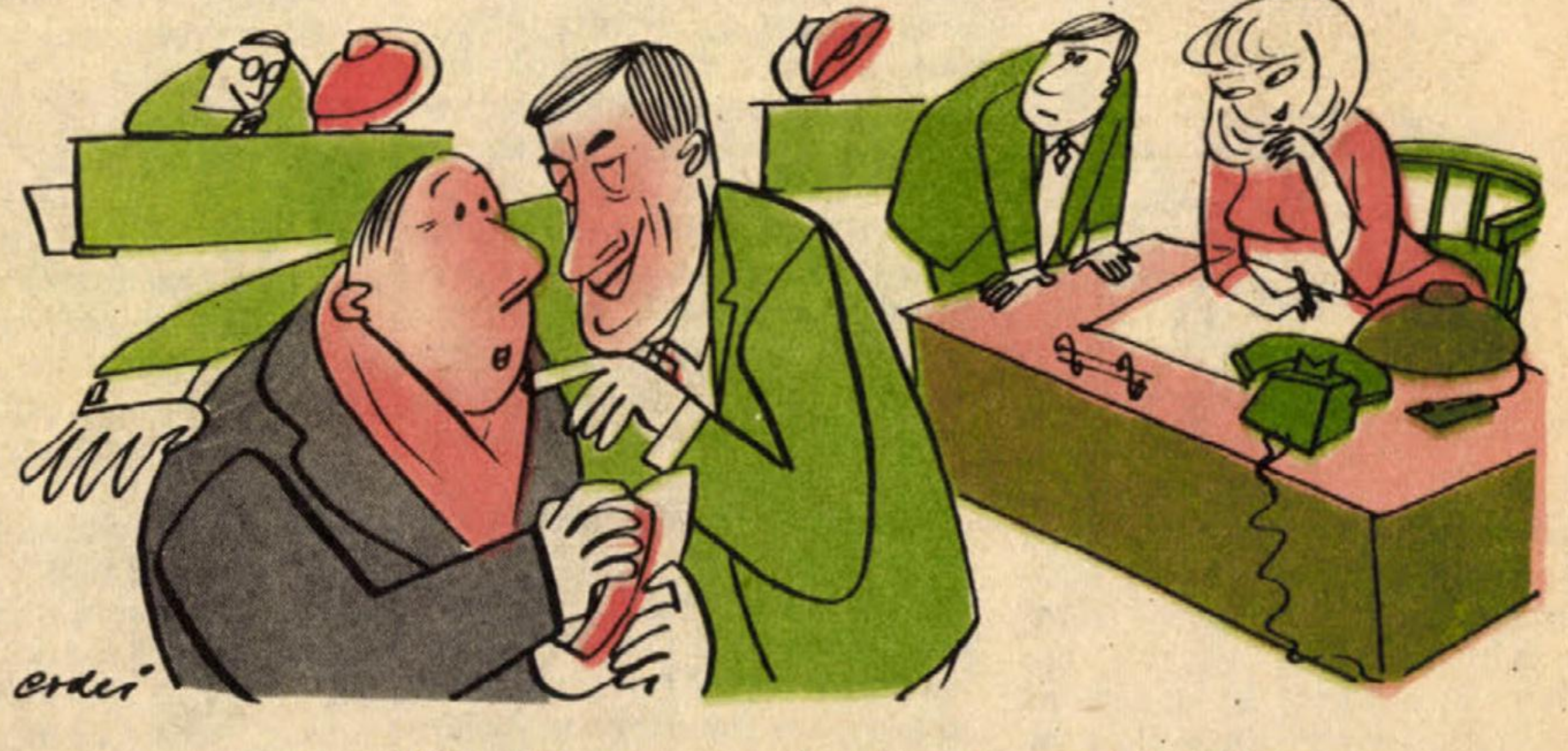

– Miért ölelgeti ma ez a Kovács valamennyi ügyfelét?
– Mert influenzás!

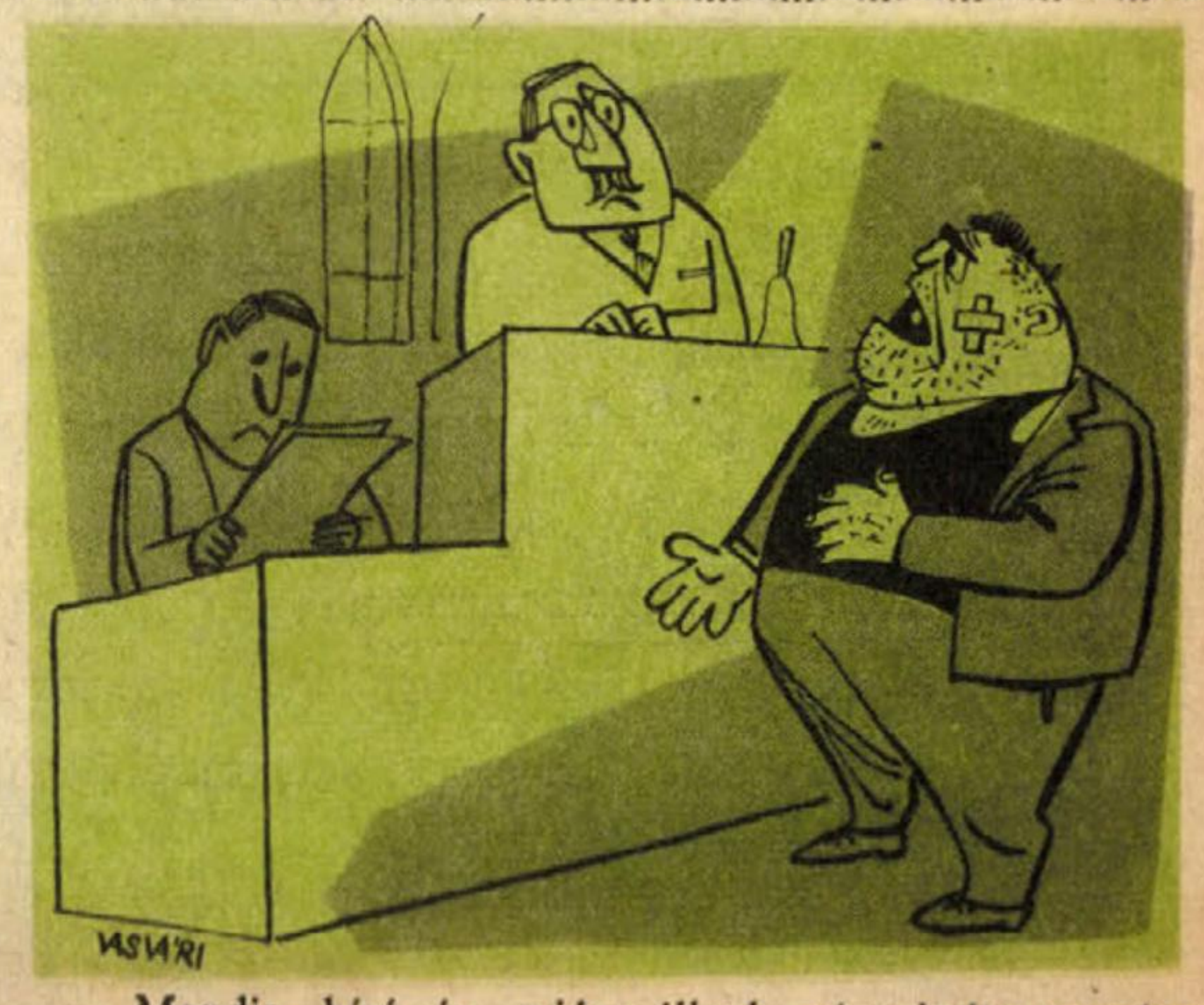

– Mondja, bíró úr, miért állunk mi mindig szemben egymással?

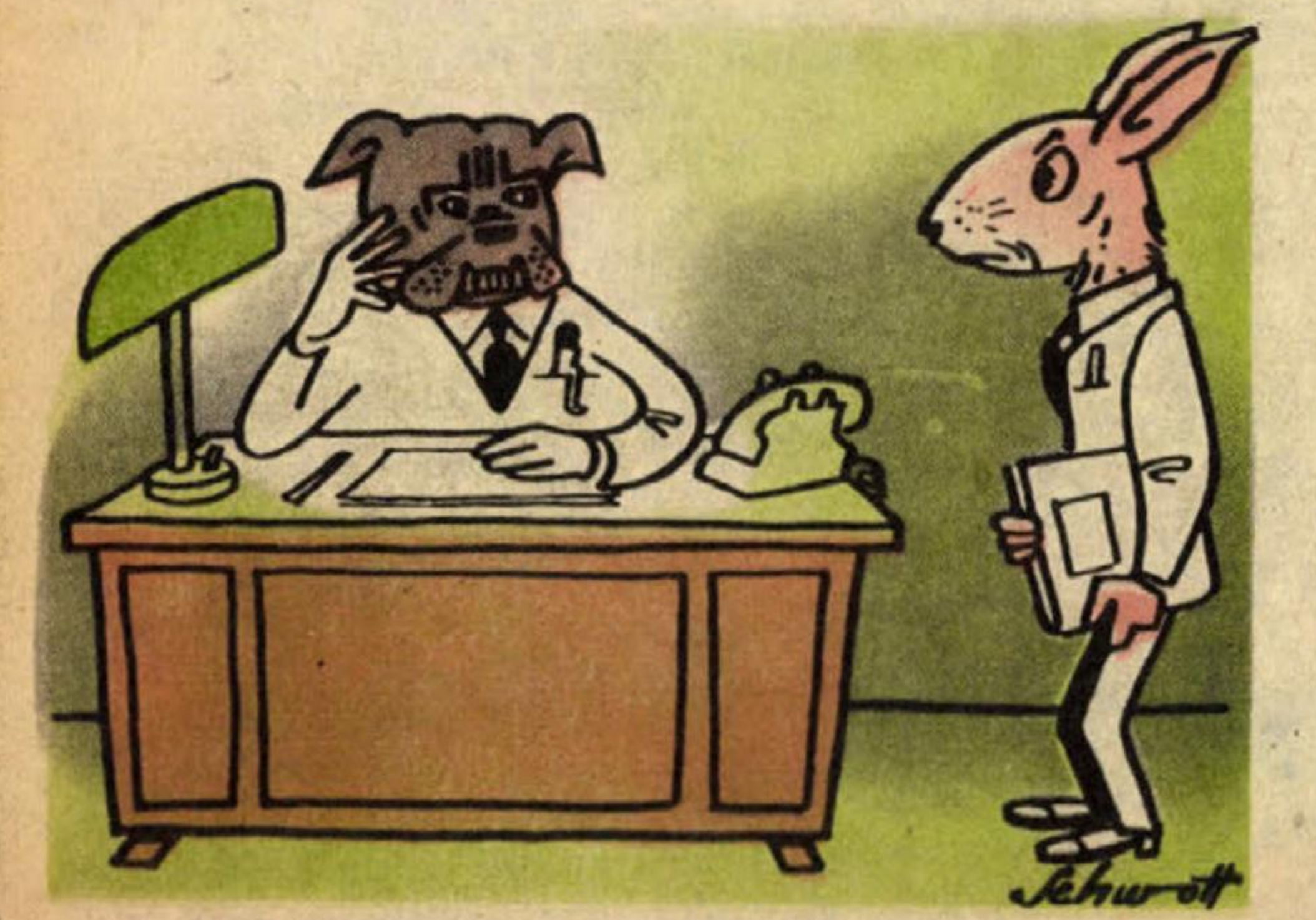

– Csak azt nem értem, ha valami problémájuk van, miért nem velem beszélik meg?!

PÉLDÁZAT

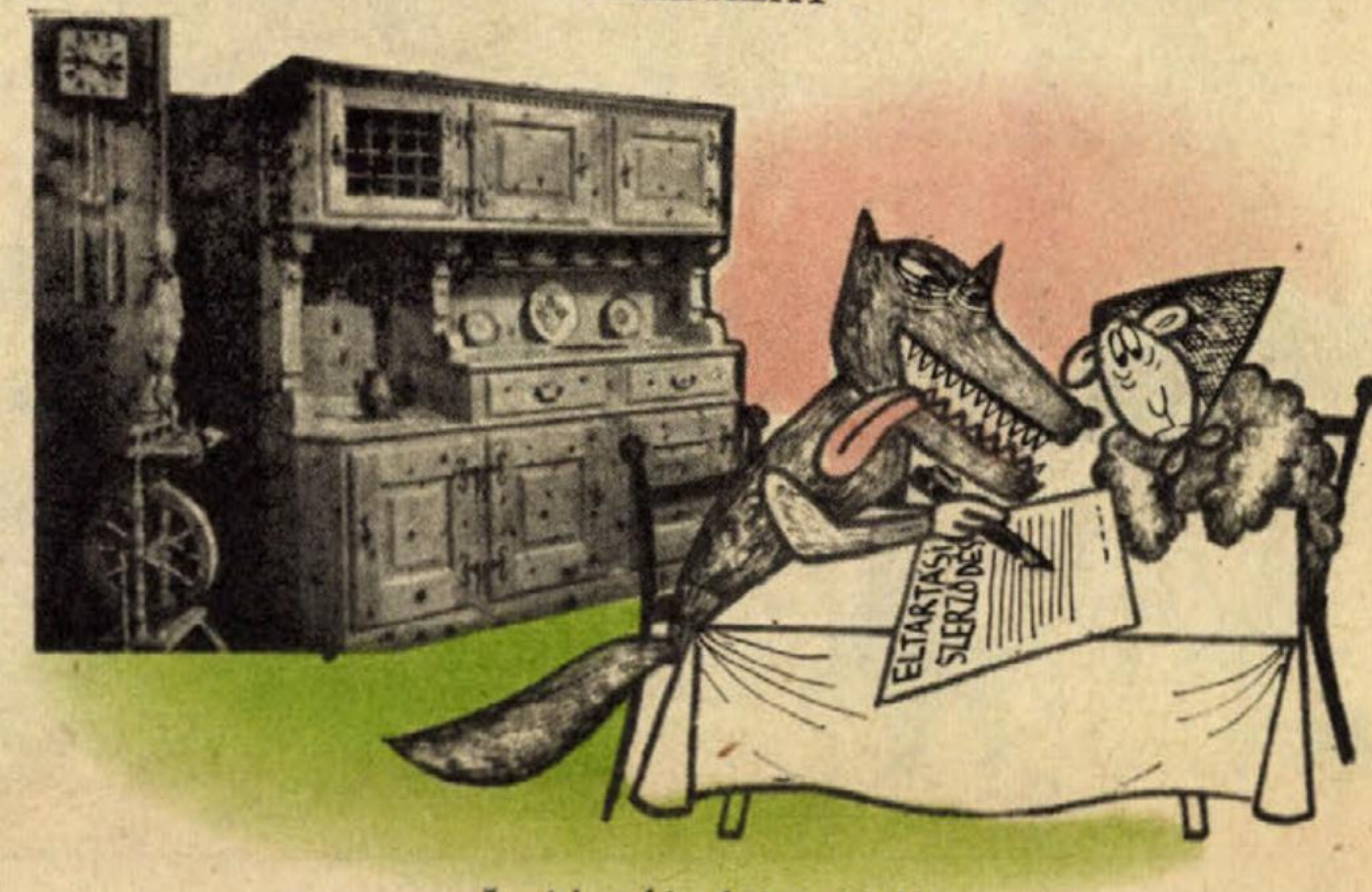
ELTARTÁSI SZERZŐDÉS

– Itt írja alá, drága néni!

Látogatás fontos ügyben

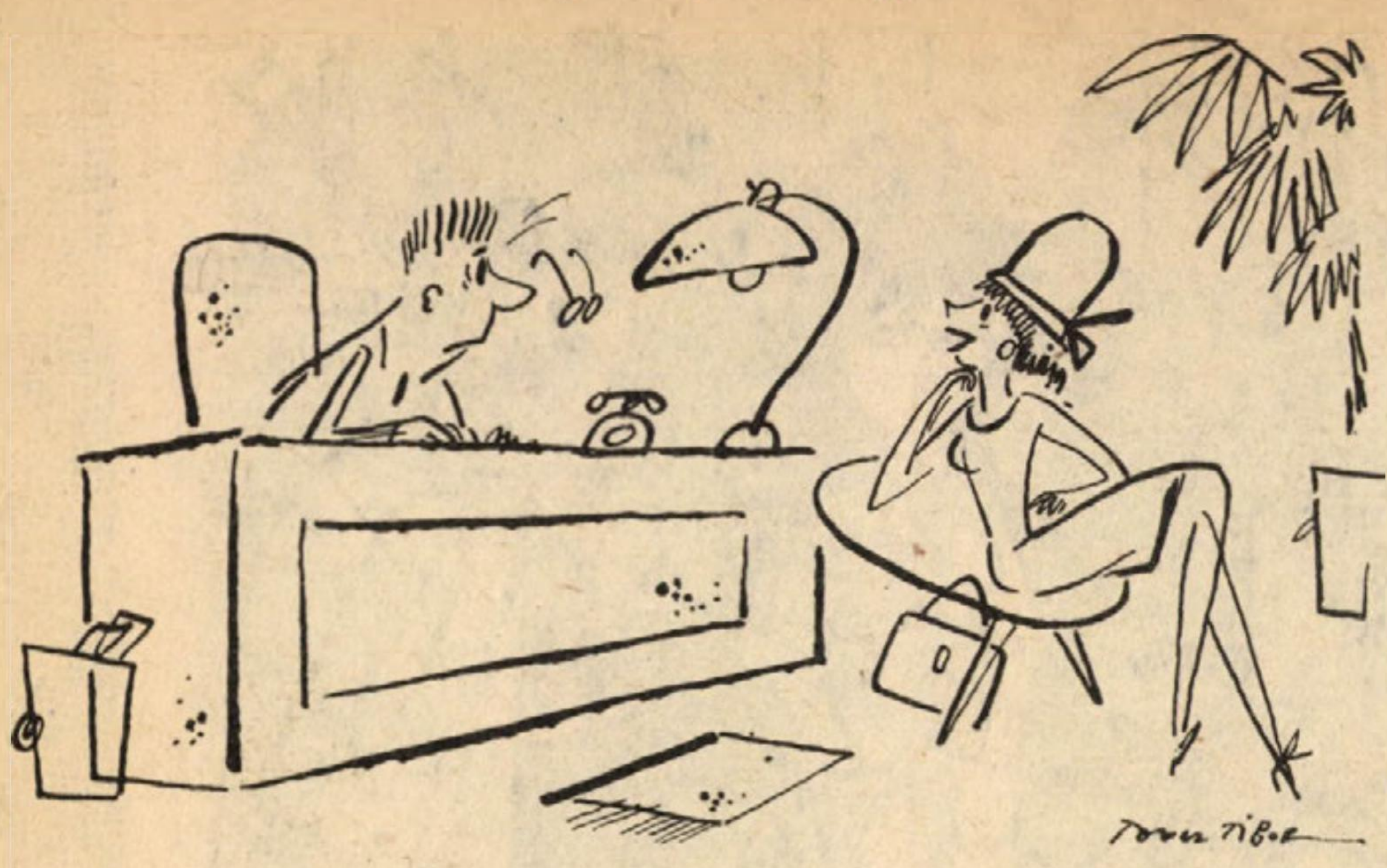

– Mondtam is a bácsikámnak, a miniszterhelyettesnek . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÚJFAJTA ÖNKISZOLGÁLÁS?

November 26-án úgy tizenhét óra tájban legalább tizenöt ember állt sorba az *alsónémedi* 2. számú bolt bezárt ajtaja előtt. A vezető, a bolt egyetlen dolgozója a pénztárfülkében állt, és érdeklődéssel figyelte a boltban sürgő-forgó vevőket. Tőmondatokban tájékoztatta az érdeklődőket és közben a pénztárt is kezelte. Bizony beletelt jó negyedórába, amíg a boltban levők mindent megvásároltak. A vezető ekkor kinyitotta az ajtót, az egyik szárnyon kitódultak az árukkal megrakodott vevők, a másikon meg betódultak a kívülrekedtek. Számuk akkor már a duplájára emelkedett.

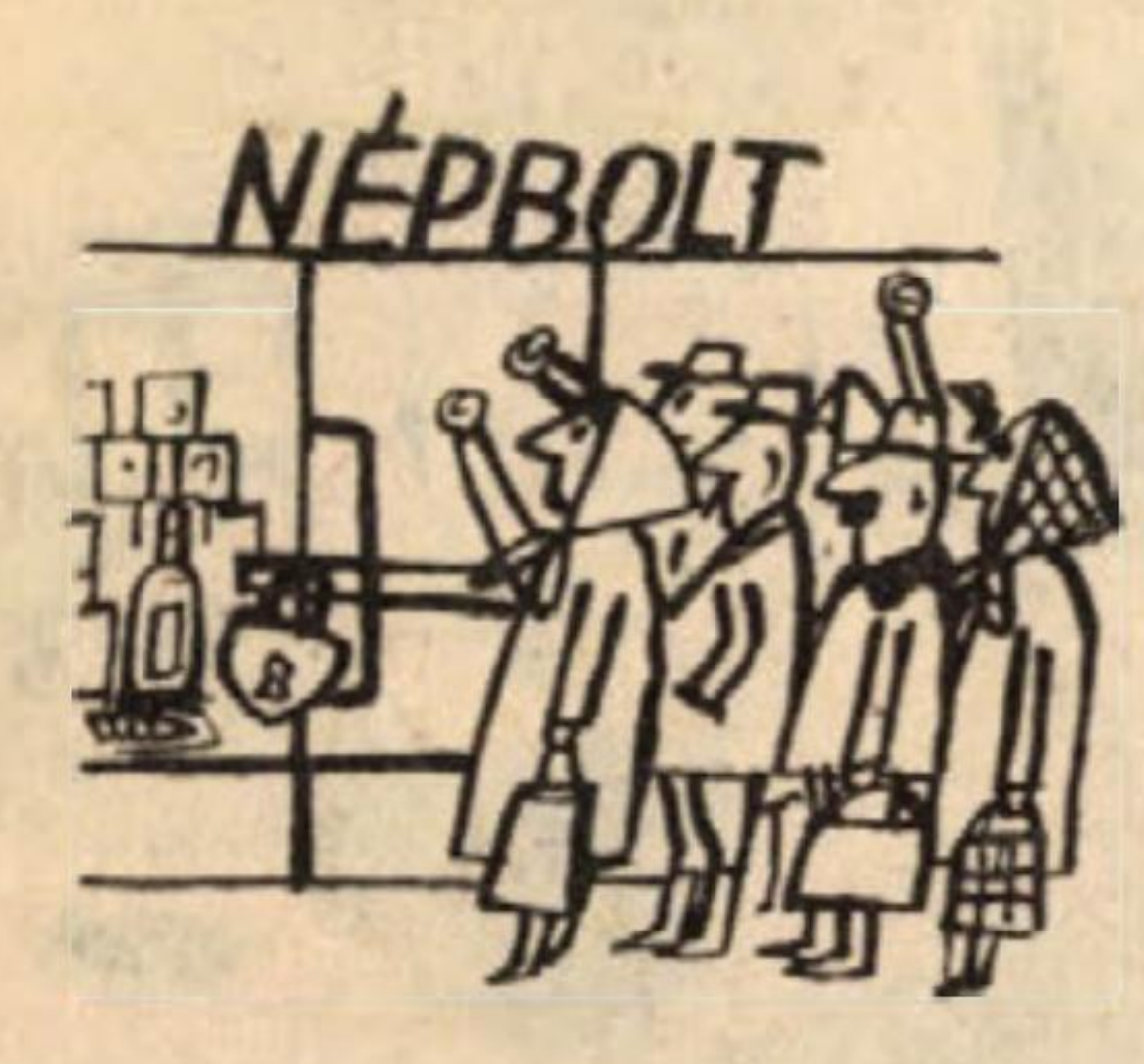

Indulatos, csípős megjegyzések hangzottak el:

– Szörnyű, hogy egy kiló kenyérért fél órát kell várakozni!

– Csak egy gyufát kérek! – mondotta mérgesen egy fiatalasszony.

– Gyerekeket hagytam magukra! – siránkozott egy másik stb., stb.

A vezető kartárs türelmes. Nem válaszol a felháborodott megjegyzésekre. Ismét elfoglalja helyét a parancsnoki hídon, illetve a pénztárfülkében és figyeli az áruhegyek előtt hullámzó tömeget. A bezárt ajtó előtt már újabb vevők várakoznak: nyugtalanul kopogtatják az üveget és változatos megjegyzéseket tesznek az új kereskedelmi formáról, amelyet ez a bolt próbál meghonosítani.

A kedves vevők helyesnek tartanák, ha az alsónémedi 2. számú önkiszolgáló boltban nem erőszakolnák a kiszolgálásnak ilyen formáját még akkor sem, ha létszám híján a boltvezető egyedül kénytelen az önkiszolgálás minden terhét vállalni.

És néha igazat kell adnunk a kedves vevőnek!

R. K.

Társasutazás

Egyszerű fejszámolással megállapítható, hogy a dolgozók java része naponta két óra hosszat utazik villamoson. Egy óra a munkahelyig és egy óra hazáig. Köztudomású, hogy ezt az időt nem a legideálisabb körülmények között töltik el. Korszakalkotó javaslatom: tekintsük a villamosozást társasutazásnak. Némi kis fantázia, és a viszontagságos döcögés kellemes kikapcsolódásnak tűnik.

Jómagam például a közelmúltban társasutazáson vettem részt a 4-es villamoson, a Boráros tér–Lágymányos és a Margit-híd budai hídfő köközötti útszakaszon. Vázlatos naplómat ezennel közzéteszem:

6 óra 35 perc: Drága feleségem kikísért az állomásra. Kicsit nehéz a búcsúzás. Lelkemre köti, hogy vigyázzak magamra, és ne kezdjek ki egy nővel sem. A kocsiindító hosszan fütyül. Gyors búcsúcsók. Az asszony még a lelkemre köti: Aztán írjál! A karcsú sárga vonat méltóságteljesen kigördül az állomásról.

6 óra 38 perc: Derűs, havas tájakon robogunk a Mester utca irányába. Kényelmesen elhelyezkedem a „Csak gyerekes anyáknak!” feliratú ülésen. Kíváncsian nézegetem útipartnereimet. Közvetlen szomszédomban egy 45 év körüli molett nő ül. Bizonyára egész éven át takarékoskodott az útiköltségre, hogy a társasutazás idejére megszabaduljon a férjétől. Kissé kacéran tekintget körül a kocsiban. Talán egy kis kalandra, könnyű téli flörtre készül? Jobb oldalamon 60 év körüli férfi ül. Időnként álmosan lecsukódik a szeme. Rettegek: csak ne horkoljon. Nincs rémesebb, mint a horkolós partner egy társasutazáson. A társaság egyébként elég kedélyesnek látszik. Azt hiszem, kellemes körülmények között fogom eltölteni ezt a huszonnyolc percet.

6 óra 44 perc: Szerelvényünk az Üllői út sarkán áll. A kilátás gyönyörű. A ködös reggelben megjelenik egy tökrészeg férfi karcsú sziluettje. Ez napfelkeltekor kezdhette az ivást, vagy tegnap óta se hagyta abba.

6 óra 57 perc: Az előbb hagytuk el a Visegrádi utcai megállót. Számtalan ember ácsorgott odalenn. Valószínűleg azzal a szándékkal, hogy ők is részt vesznek a társasutazáson. De nem engedik fel őket, bizonyára a vízumuk nincs rendben. Egyébként a robogó sárga expresszen már mindenki megtalálta a maga társaságát. Hiszen így kellemesebb az üdülés. Jómagam egy műbútorasztalossal ismerkedtem meg. Elmondja, hogy már régen készül erre az útra, de sokan lebeszélték, mondván, hogy számtalan nehézséggel jár a beutazás Budára. De ő ragaszkodott hozzá, hogy személyesen győződjön meg arról, mi van a tulsó oldalon, Budán. Örök barátságot fogadunk az elkövetkező hat percre, míg vonatunk a végállomásra ér.

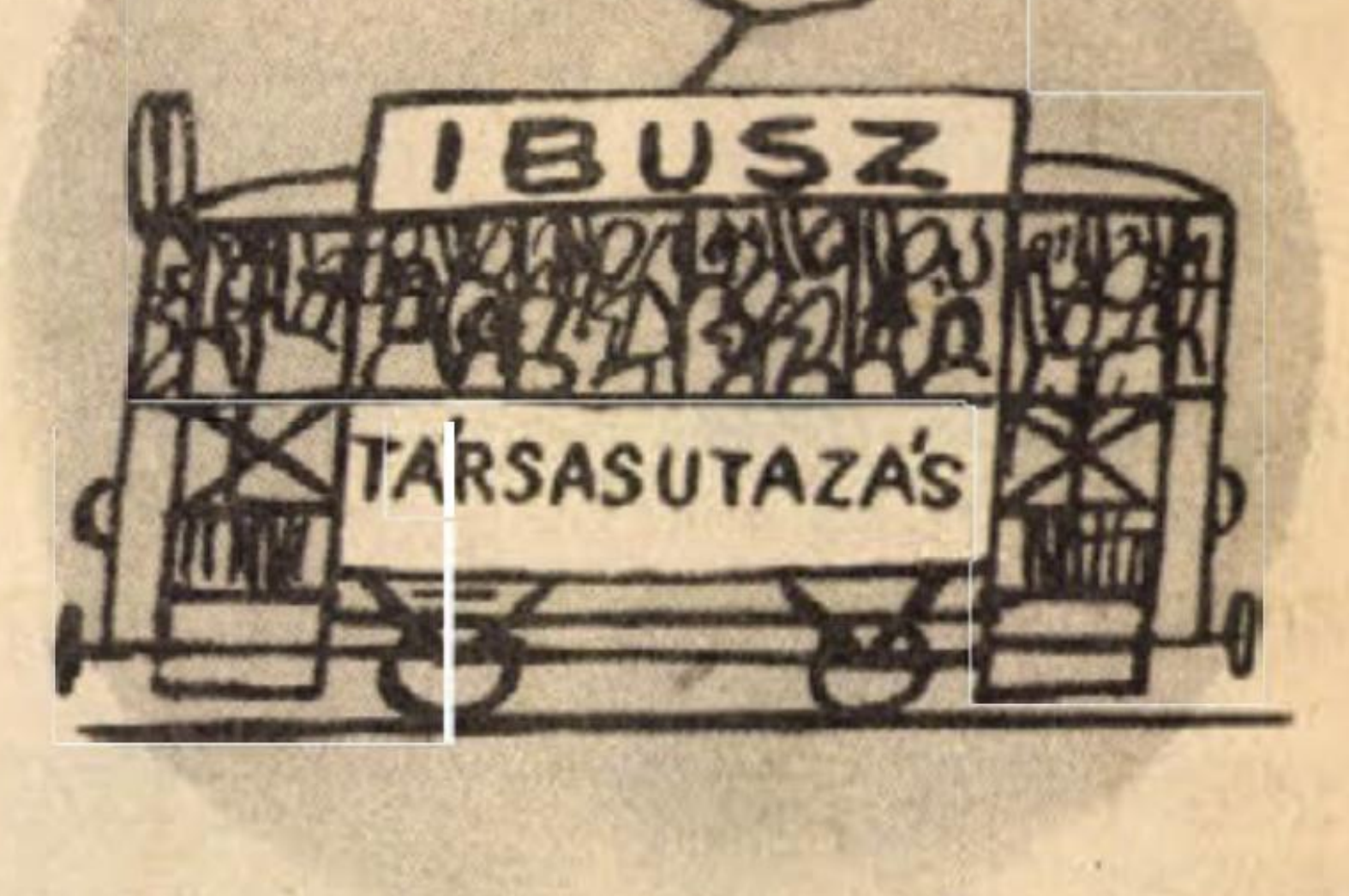

7 óra 3 perc: Margit-híd budai hídfő. Befutott a szerelvény a végállomásra. S ami a legfontosabb, megúsztuk a vámvizsgálatot is. Mint összeforrt, régi barátok búcsúzunk el egymástól. Aztán sietek a munkahelyemre, mert nemsokára fél nyolc.

Mielőtt belépnék a gyár kapuján, gyorsan megírok egy képeslapot a feleségemnek: „Remekül utaztam, a társaság, az ellátás kitűnő. Az esti 6 óra 45-ös villamossal érkezem. A mielőbbi viszontlátásig csókol: Béla.”

Ám az ember telhetetlen. Mindig ismeretlen, új tájakra vágyik. Jövőre egy nyugati társasutazást tervezek. Az 55-ös villamoson leutazom Újpestről a Nyugatiig. S mint takarékos ember, még a hetven dollárnyi valutát sem fogom igényelni a Nemzeti Banktól.

Galambos Szilveszter

Szepes Béla rajza

Sílecke

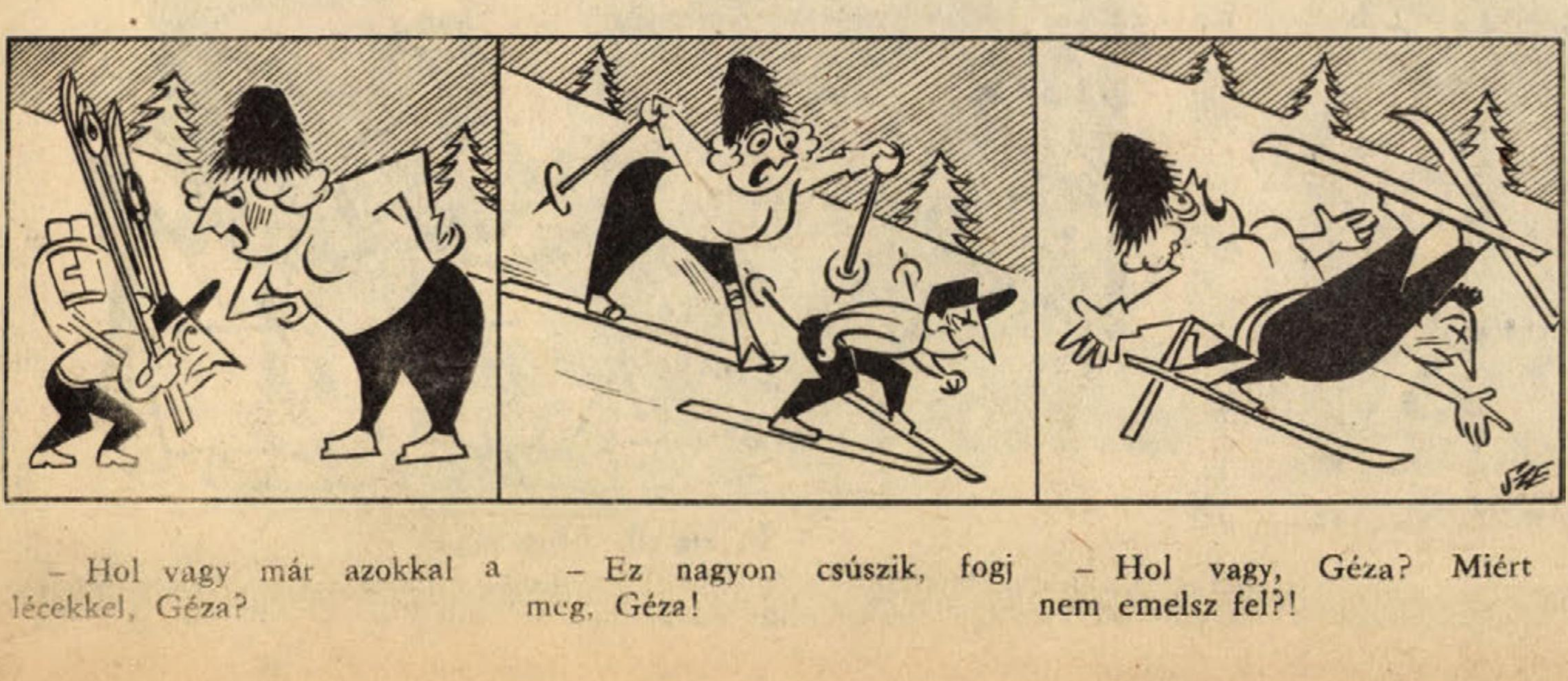

– Hol vagy már azokkal a lécekkel, Géza?

– Ez nagyon csúszik, fogj meg, Géza!

– Hol vagy, Géza? Miért nem emelsz fel?!

Artista-iskolában

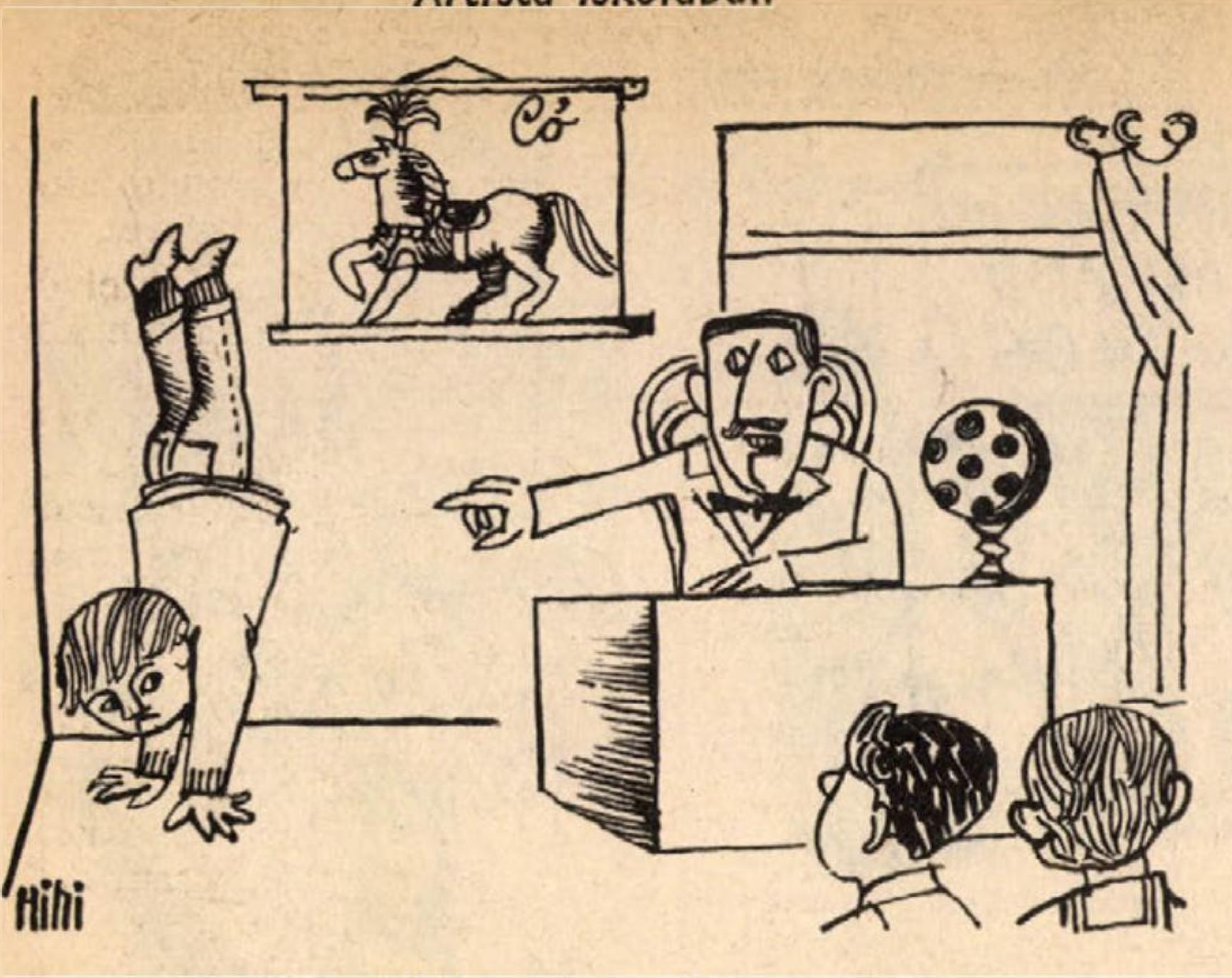

– Büntetésből ott fogsz állni óra végéig . . .

A jól értesült gyerek

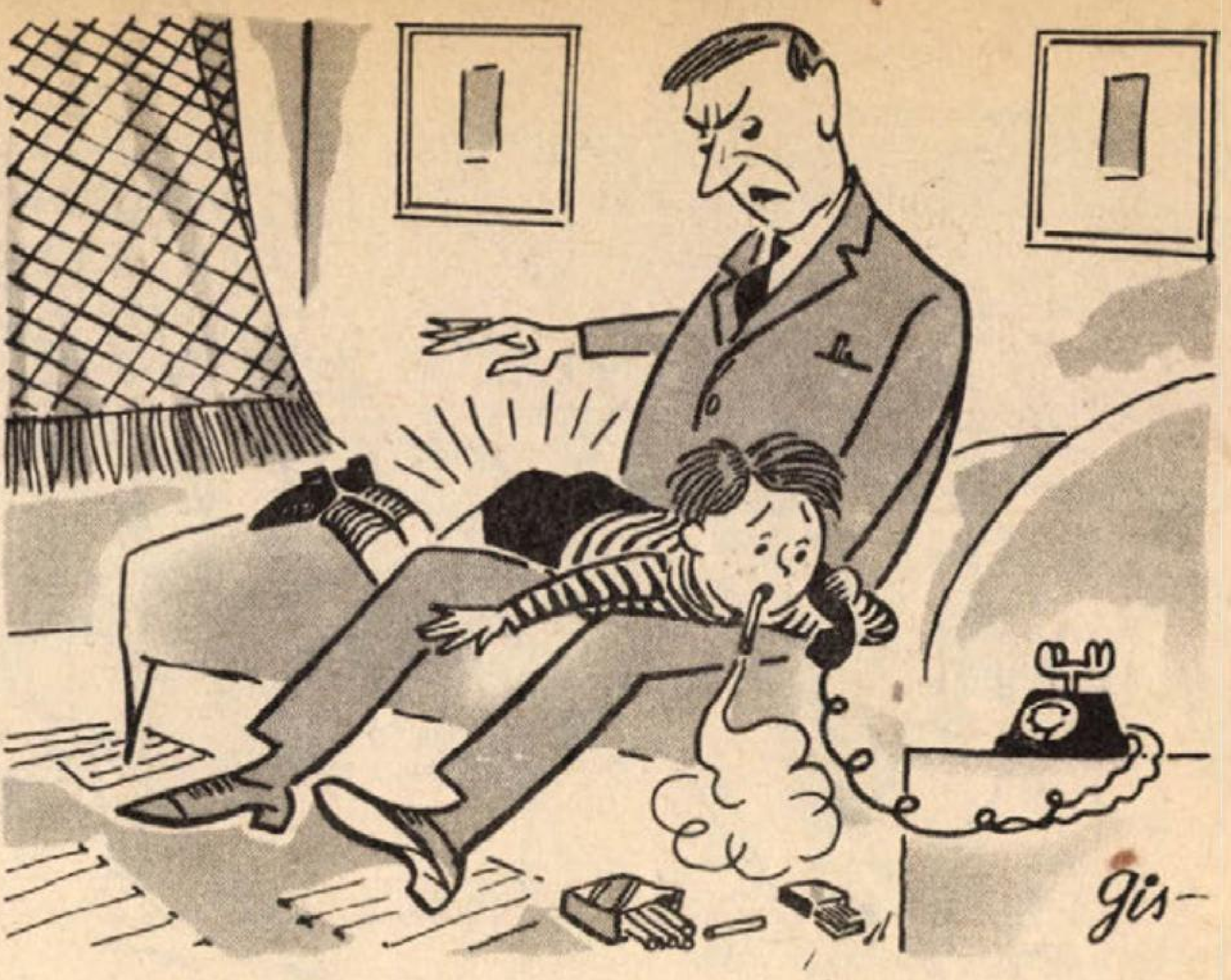

– Halló, minisztérium? Kérem a fokozottabb gyermekvédelmet rám is kiterjeszteni!

ÖTÉVI GARANCIA

– Egy kis praktikus ajándékot hoztam neked Amerikából – szólt látogatóba hazaérkezett hazánkfia, és átnyújtott egy csomagocskát.

– Ugyan! – szabadkoztam illően.

– Bontsd ki! Ilyet még nem pipáltál.

Izgatottan kukkantottam a zacskóba.

– Minek fáradtál – mondtam csalódottan. – Zoknit Pesten is lehet kapni.

– De nem ilyet! – rikkantott fel diadalmasan. – Olvasd, mi van ide írva.

A zoknihoz mellékelt „fontos figyelmeztetés" szerint a gyártmányért a cég ötévi garanciát vállal. Ha netán közben a zokni elszakadna, a csatolt jótállási nyilatkozat és a szakadt zokni beküldése ellenében vadonatújra kicserélik.

Nem vagyok jártas közgazdasági dolgokban, és ezért megkérdeztem, miből él egy ilyen gyár, ha csak ötévenként ad el egy zoknit.

– Ne féltsd te őket – legyintett a barátom, és ezzel, eloszlatta a kapitalista gyáripar iránt érzett aggodalmaimat.

Büszkén viseltem, sőt mutogattam, mind a zoknit, mind a vele járó garanciaokmányt.

Néhány nap múlva drámai fordulat következett be a harisnya életében. A zoknin kerekded lyuk tátongott. Hatalmas lyuk. Amerikai méretű lyuk.

Beletemetkeztem a garancialevélbe, amelynek a legfontosabb mondata így festett:

„Ha valami természeti csoda folytán ez az örökké tartó harisnya öt éven belül mégis elszakadna, küldje be azt a jótállási szelvénnyel együtt címünkre, és mi haladéktalanul elküldjük a cserepárt. Címünk: Hosiery High Point (North Carolina). Postafiók: 1842."

Döntöttem: lemondok az amerikai jóvátételről, és vásárolok helyette magyar zoknit. Magyar boltból, magyar lábra. Az egykori tulipán mozgalom harcosának éreztem magamat, dacos honfinak, aki csak magyar árut vásárol.

És minden sovinizmus nélkül állítom, a honi gyártmány felveszi a versenyt az amerikaival: éppen olyan gyorsan elszakadt, mint a büszke garanciával kérkedő külföldi termék.

Stella Adorján

Szellemidézés

Toncz Tibor rajza

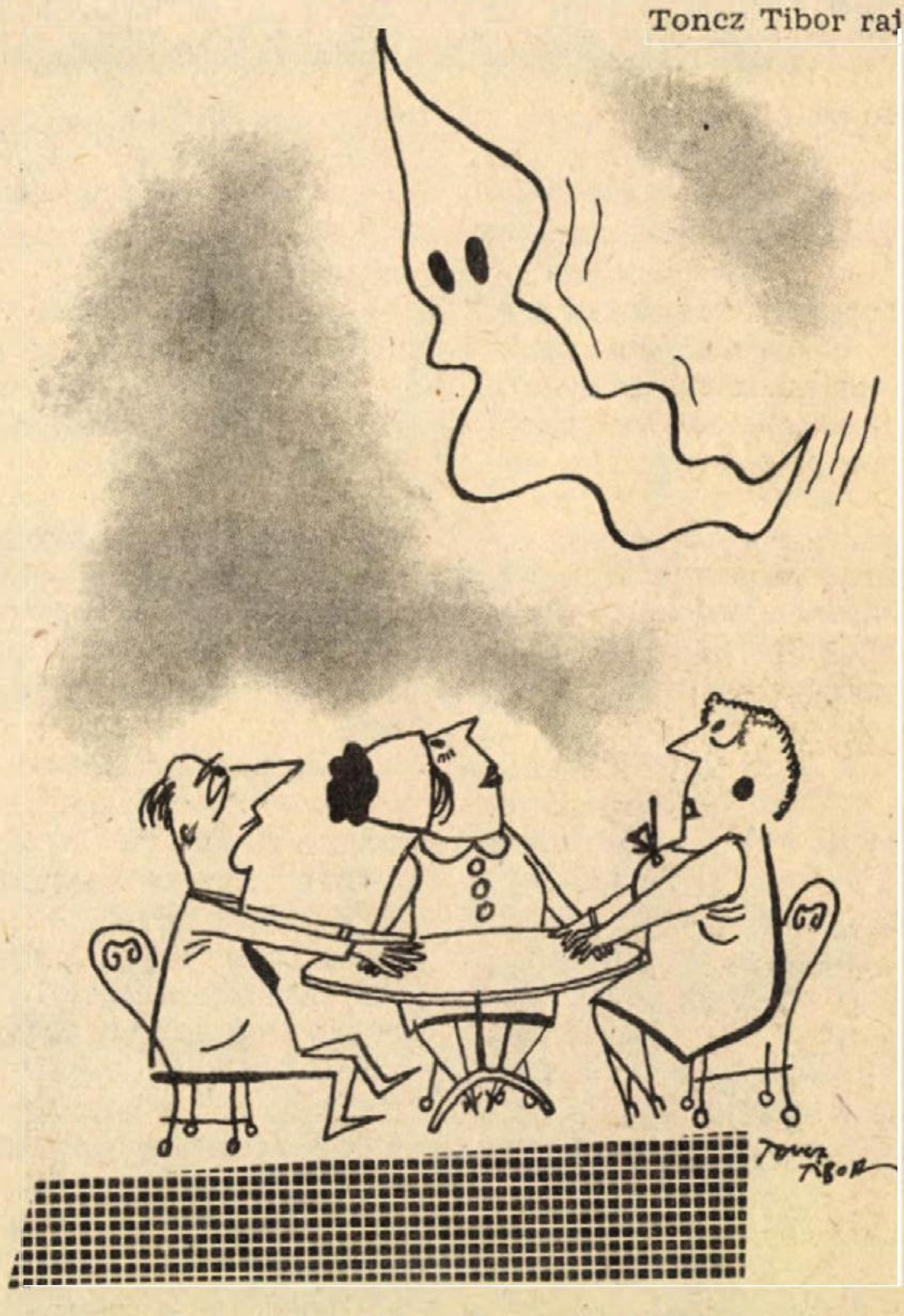

– Caesar nem jöhet, lement a büfébe!
– Akkor kérem a helyettesét! . . .

Hideg vacsora lesz

Hegedűs István rajza

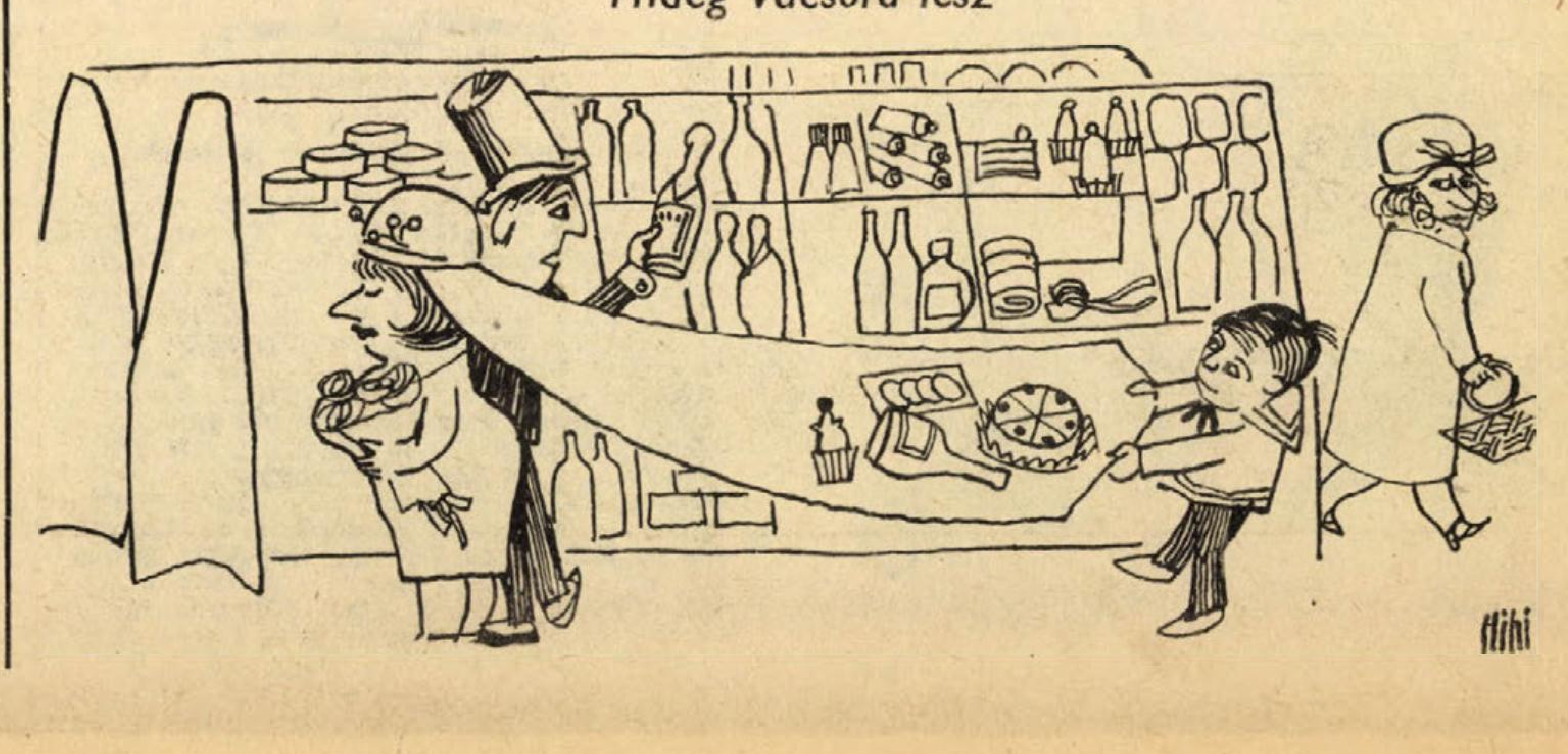

Látogatók bántalmazzák az állatkerti állatokat

Várnai György rajza

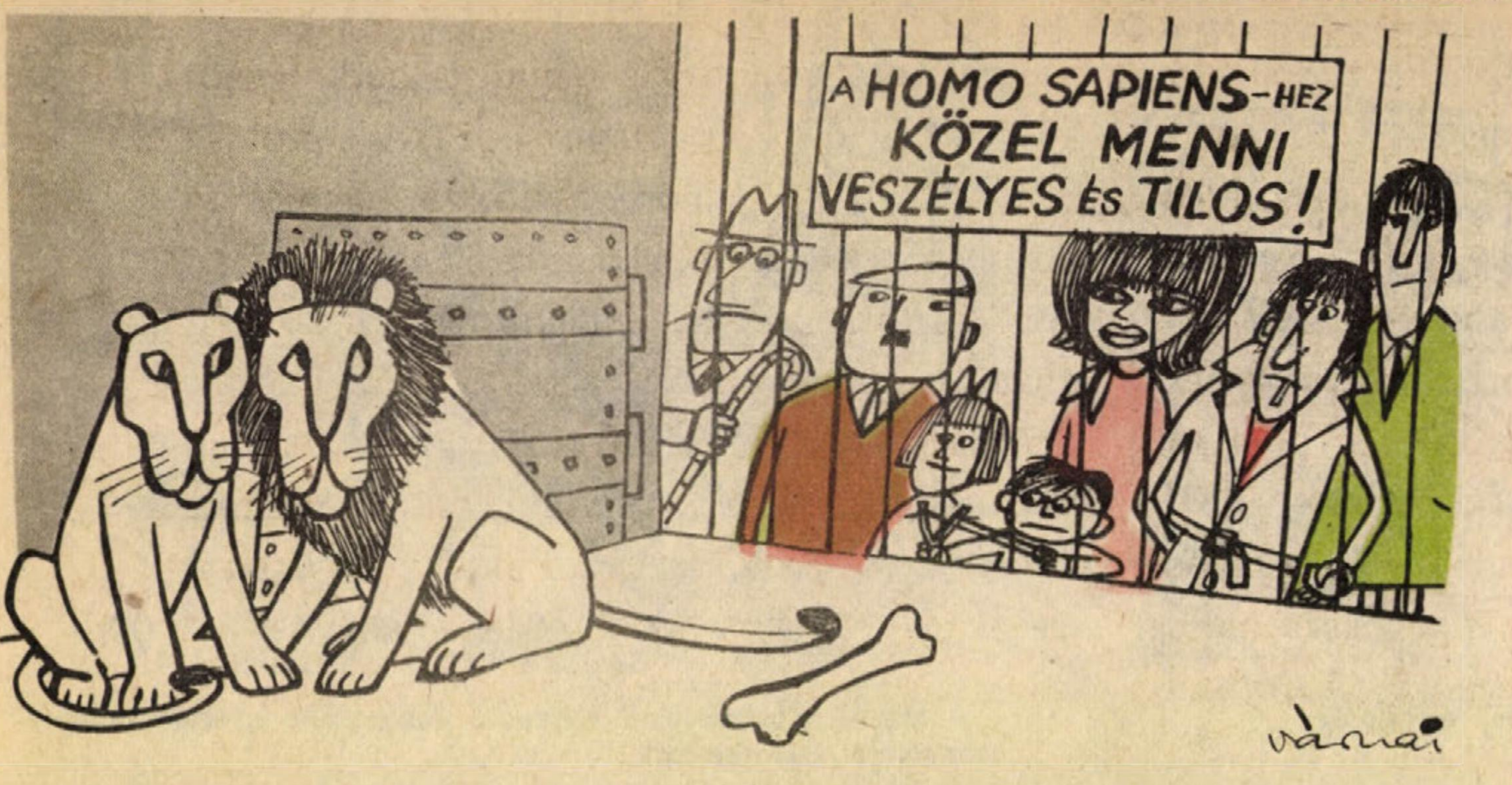
A HOMO SAPIENS-HEZ KÖZEL MENNI VESZÉLYES ÉS TILOS!
várnai

ABLAKON KIDOBOTT FÉRJ

Lapjaink jóvoltából a magyar újságolvasó közönség is értesülhetett arról a figyelemre méltó kansasi történetről, amelynek szenvedő szereplője egy 35 éves tisztviselő, cselekvő szereplője pedig a szóban forgó tisztviselő *„Eulália nevű, heves vérű felesége, aki férjét már kétszer kidobta második emeleti lakásuk ablakán.”* A hír szerint a férjnek nem történt ugyan baja, mert mindkét alkalommal az ablak alatt levő bokrokra zuhant, de mivel elege volt ebből a fenyítésből, a rendőrséghez fordult védelemért.

Nem szívesen avatkozom bele a kansasi belügyekbe, de felteszem a kérdést: helyes-e, hogy a férj a rendőrséghez fordult? Nem volna helyesebb a nézeteltéréseket tárgyalások útján rendezni? Ha szabad kifejezést adnom igénytelen nézetemnek, az lenne a legokosabb, ha a férj a tárgyalások során a következő pontokra mutatna rá:

1. Emlékeztetné a feleségét, hogy nem ezt ígérte, amikor szemérmesen elpirult az első virágcsokor láttán.

2. Rámutatna, hogy az ablakon való kidobás többször megismételve unalmassá válik, szegényes képzelőerőre vall és veszít meggyőző erejéből.

3. Rossz házassági hírverés, a sajnálatos esemény hatására a környéken máris számos parti visszament.

4. A békés egymás mellett élés egy lakáson belül sem elképzelhetetlen.

.5. A bokrok alkalmasak ugyan arra, hogy felfogják a zuhanás erejét, de szabad ilyen barbár ártalmaknak kitenni a növényzetet?

6. Decemberben a gyakori ablaknyitogatás valósággal melegágya a meghűléses betegségeknek.

7. Köztisztasági szempontból is helytelen, ha a lakók mindenfélét kiszórnak az ablakon.

8. Helytelen, ha egy nő visszaél a védtelenségével.

9. Kimerítő kétszer is gyalog felmászni a második emeletre.

10. Az ablakon át történő sorozatos kidobás alááshatja a férfi érzelmeit.

11. Hajthatatlan, szilárd egyéniségre ilyen módszerekkel amúgy sem lehet hatni.

12. Ha a feleség mindenáron ki akarja dobni férjét az ablakon, nem lenne helyesebb, ha a földszintre költöznének? A költözködés nagy felfordulást jelent, de a jó feleség szívesen vállal ekkora áldozatot is férje egészsége érdekében.

Feleki László

Eltéphetetlen szerelem

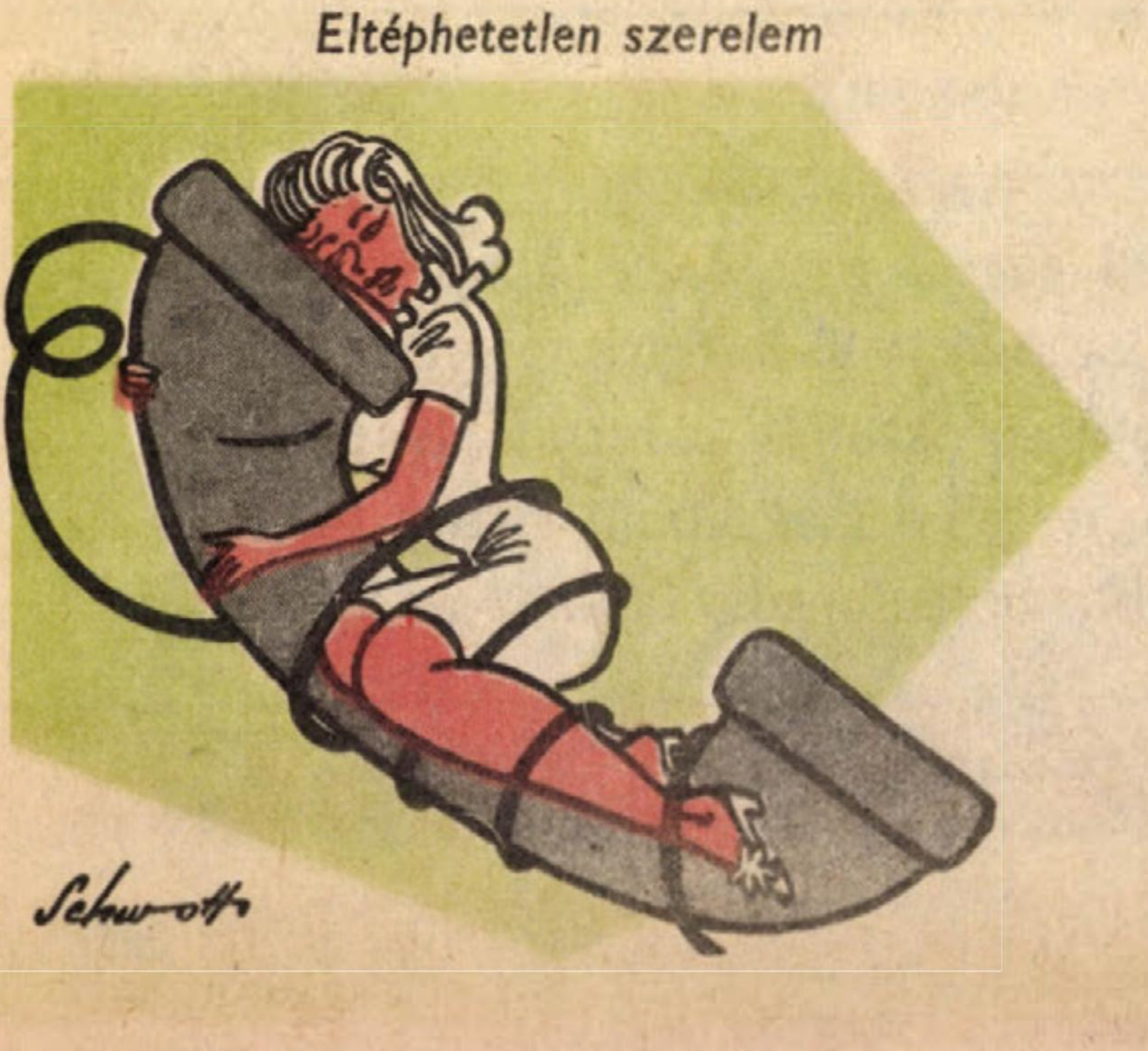

Nem közölhető kéziratot küldtek:

K. András, Bp. VIII., József krt. – L. Tamás, Kazincbarcika. – F. Ferenc, Bp. XIII., Szekszárdi u. – –ki– – S. István, Miskolc. – Zs. E. Bp. II., Felvinci u. – A. Antal, Nyíregyháza. – H. László, Bp. VIII., Korányi Sándor u. – „Szombathely” – K. Lné, Bp. VIII., József u. – E. György, Miskolc. – Sz. János, Bp. VII., Akácfa u. – Sz. András, Bp. II., Frankel Leó u. – „Gyöngyhalász” – N. György, Székesfehérvár. – F. Attila, Balassagyarmat. – V. Pál, Bp. VIII., Szigony u. – Sz. I. Nagyvárad. – F. István, Szolnok. – W. László, Mátyásföld. – E. Zsuzsa, Bp. VII., Dózsa Gy. u. – H. István, Öskü. – R. Gábor, Bp. IX., Tinódi u. – J. Lné, Nagymákfa. – D. M., Törökszentmiklós. – S. Lajos, Ózd.

E heti hirdetéseink

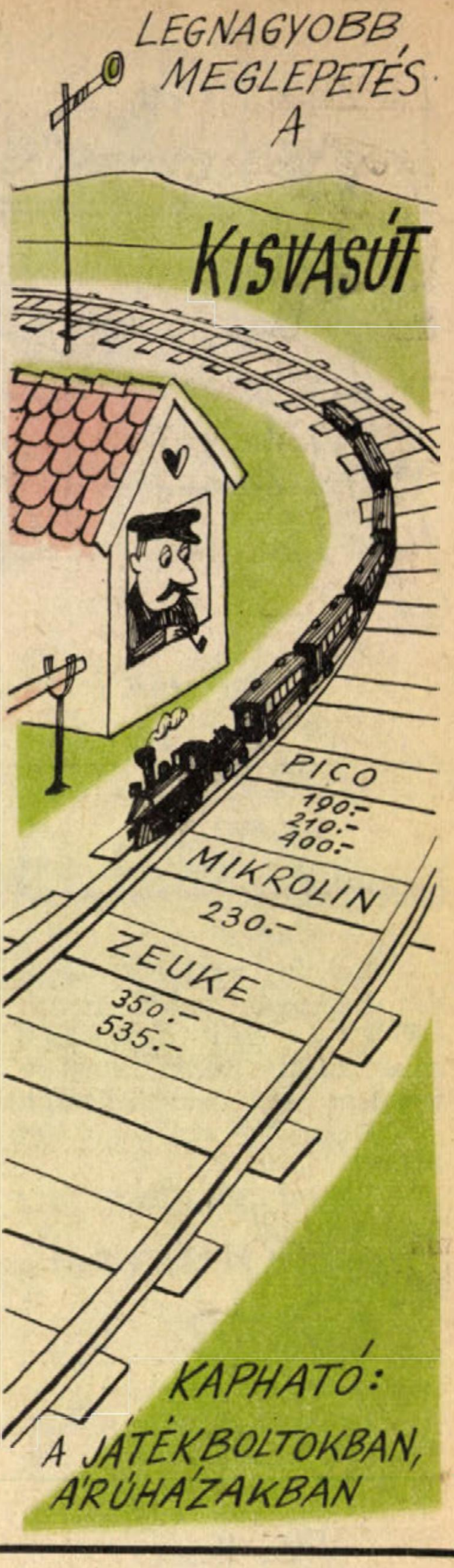

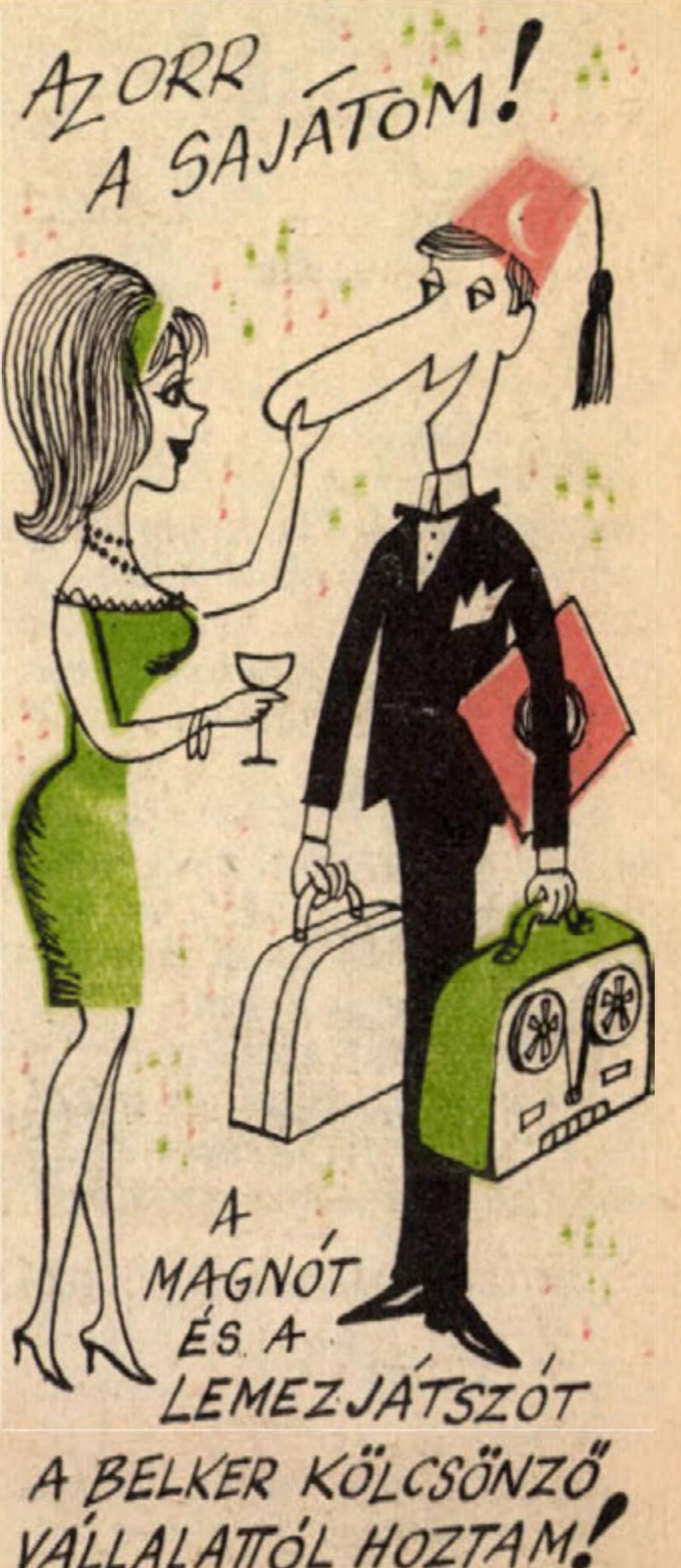
AZORR A SAJÁTOM!
A MAGNÓT ÉS A LEMEZJÁTSZÓT
A BELKER KÖLCSÖNZŐ VÁLLALATTÓL HOZTAM!

Mindenki a fedélzetre!

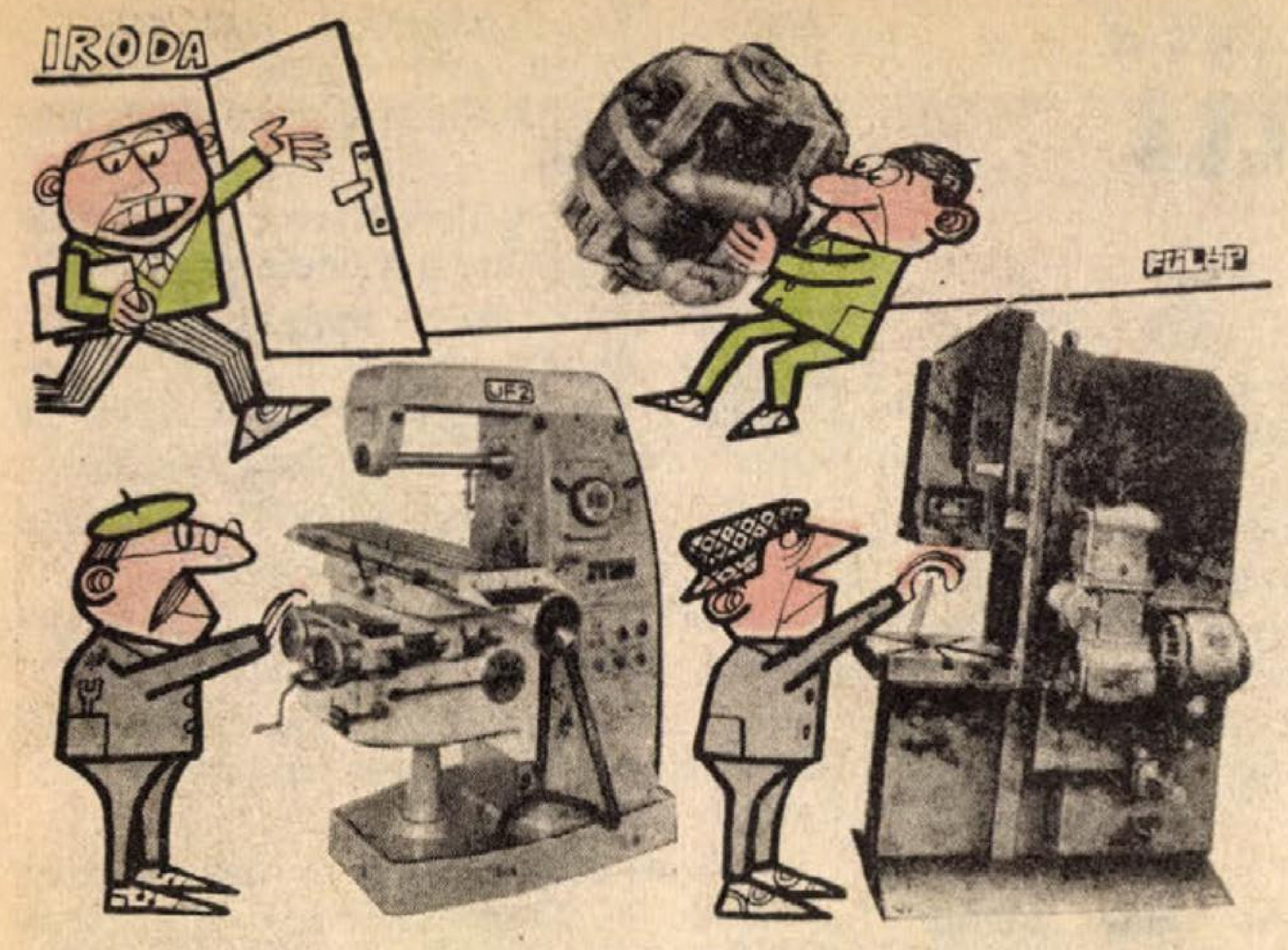

– Hagyják abba a termelést, minden épkézláb emberre szükség van az adminisztrációban . . .

A gyógyulás útján

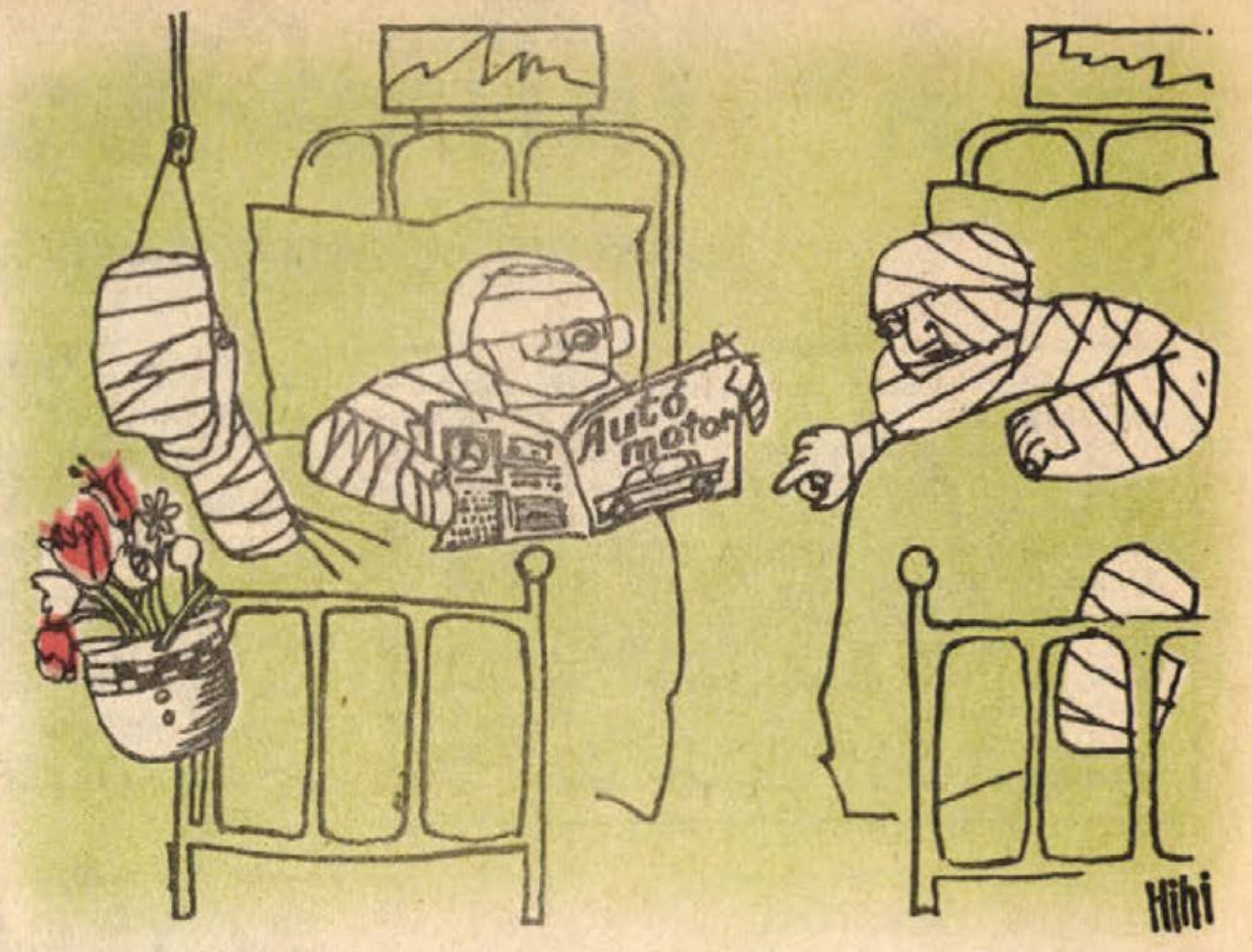

– Hány köbcentis?

Hallottunk 1 viccet...

A cirkuszigazgató irodájába – kezében egy törpe papagájjal – beállított egy állatidomár. Mellette egy kutya ballagott.

– Na, lássuk a mutatványt! – biztatta az igazgató a jelentkezőt.

Az állatidomár az asztalra állította a kutyát, a kutya fejére rátette a papagájt, aztán kettőt tapsolt, mire a papagáj elénekelte „Az asszony ingatag" című áriát a Rigolettóból. Amikor a dal véget ért, az igazgató lelkendezve mondta:

– Száz frankot kap egy napra ezért a számért! Már a mai napra műsorra tűzöm!

– Bocsánat, igazgató úr, de elég lesz ötven frank is.

– Megbolondult? Én százat kínálok, és maga csak ötvenet kér?

– Igen, mert egy kis svindli van a dologban. A papagáj csak tátogatja a száját. A kutya ugyanis hasbeszélő.

A paradicsomban

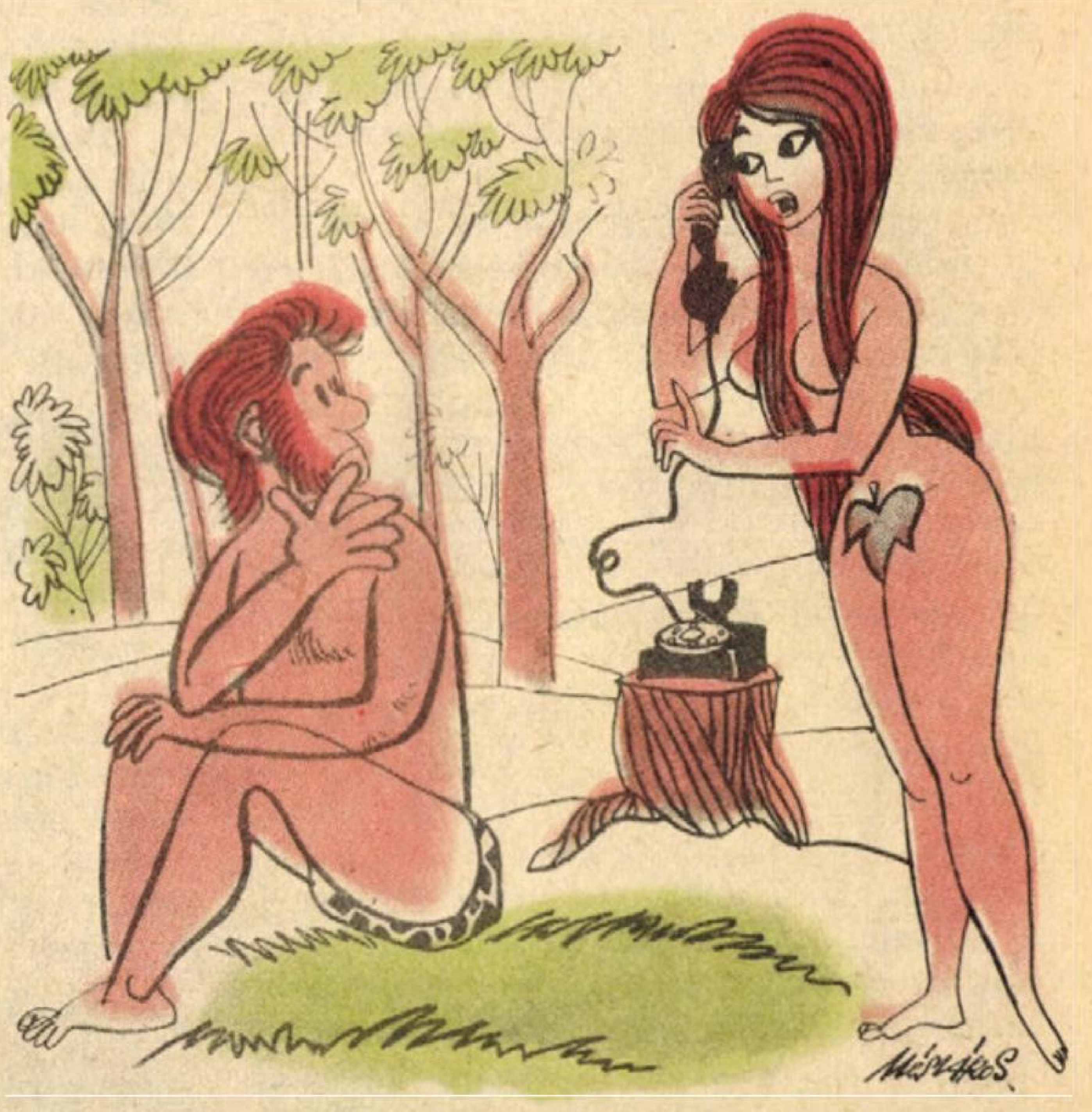

– Fiam, udvarias légy, fentről keresnek!

Halad a korral

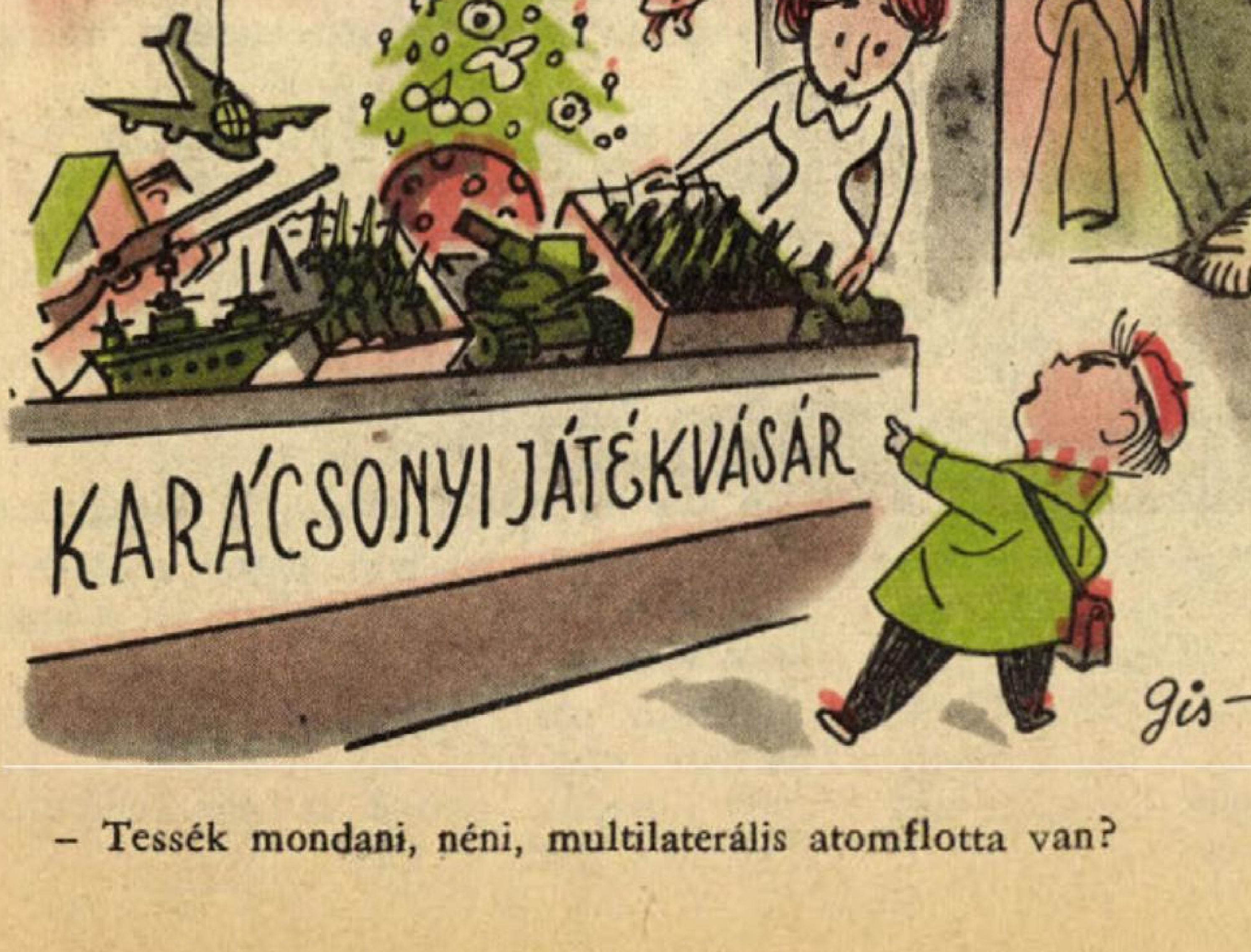

– Tessék mondani, néni, multilaterális atomflotta van?

Új szenvedély

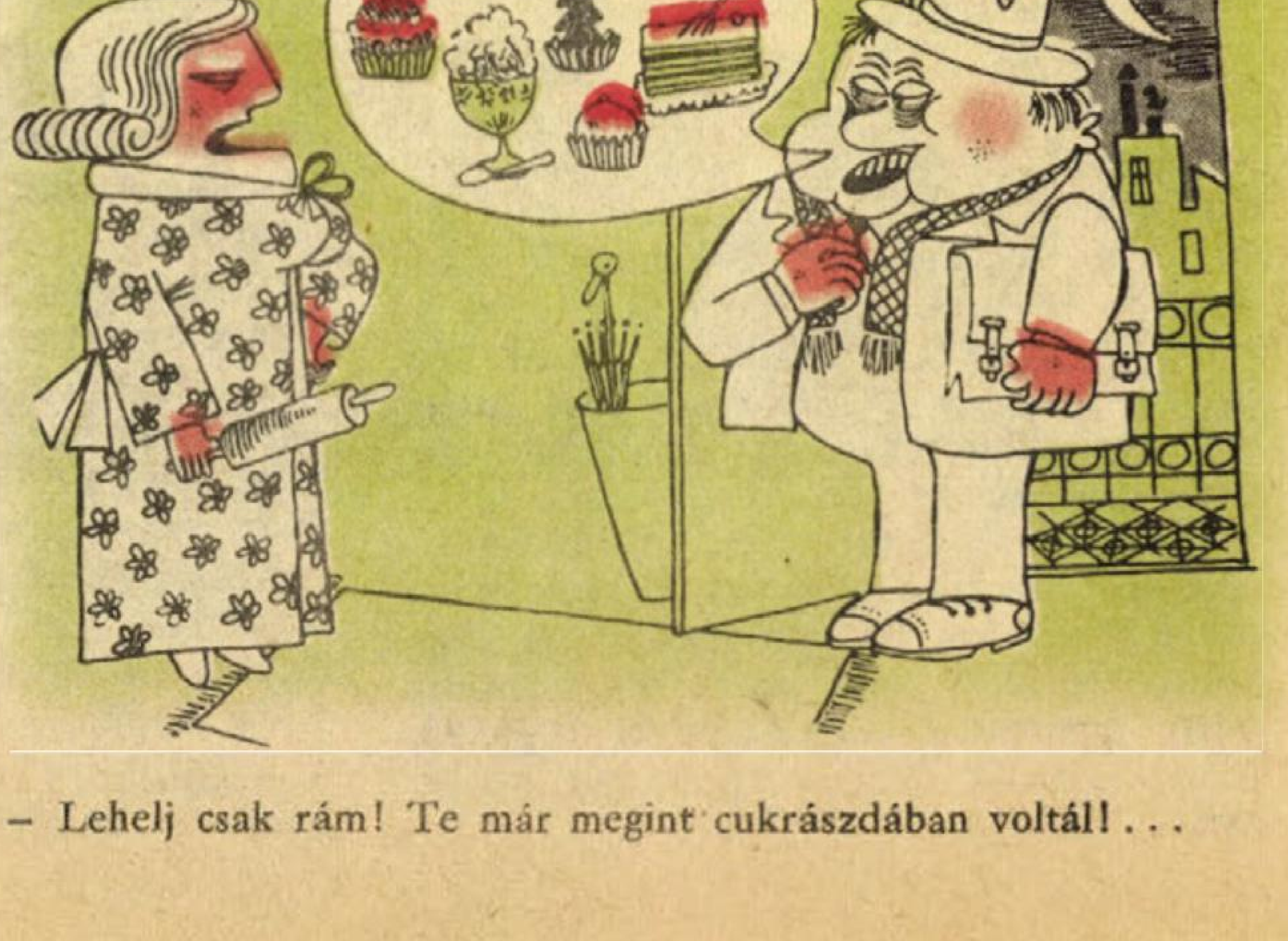

– Lehelj csak rám! Te már megint cukrászdában voltál! . . .

Kürti András:

A MITTALON-ÜGY

(SZATIRIKUS KISREGÉNY)

(9)

Tódorka Péter próbaidős ipari kém megbízatást kap a mittalon nevű készülék megszerzésére. Pokoli szerencséje van, hivatalosan is abba a gyárba helyezik át, ahol ezt az ismeretlen rendeltetésű masinát gyártják. Itt találkozik kémtársával, Kovál Beátával, és gondolkodás nélkül beleszeret. A lány szerint a mittalon-ügy szálai Bokros miniszterhelyettes kezében futnak össze. Tódorka első munkanapján megismerkedik a gyár néhány vezető beosztású dolgozójával.

Tódorka visszakacsintott.

Az idegen ezt bátorításnak fogta fel és közelebb lépett. Lehajolt Tódorkához és suttogva kérdezte:

– Kíváncsi ennek a két kartársnak az előéletére, akik most mentek ki a szobából?

– Hogyne – felelte a kérdezett –, sőt, még arra is, hogy maga kicsoda?

A válasz második felét figyelmen kívül hagyva, az ismeretlen szaporán mesélni kezdett.

– Lendvai, a laboratórium vezetője, állítólag zseniális vegyész. Emellett szól az a körülmény, hogy már két laboratóriumot robbantott fel. Agglegény, viszont két gyerek után fizet tartásdíjat. A másik, a Bohus is megéri a pénzét. A vitrinje tele van kitüntetésekkel, a lakása fala elismerő oklevelekkel, elektromos szakkönyveket ír, de ha elromlik a villanya, a házfelügyelővel cseréltetí ki a biztosítékot.

– Csuda érdekes – állapította meg elismerően Tódorka. – Csak őróluk tud ennyi rosszat, vagy a gyár többi dolgozójáról is?

– Mindenkiről – suttogta lelkesen a hosszú. – Mindenkiről tudok valami kompromittálót. A vasárnap és a hétfő is munkaszüneti nap nálunk. Amíg a többiek strandolnak, meccsre járnak, én a szabad időmet azzal töltöm, hogy adatokat gyűjtök ezekről az emberekről. Pesten is, meg a nagyobb vidéki városokban, ahonnan idekerültek. Mert itt, kérem, ahány ember, annyi helyről való. Bármelyiket bármikor lebuktathatnám. De én hallgatok. Mint a sír! Egyelőre. Mindennek eljön a maga ideje. Akkor lesz csak nemulass!

– Megkérdezhetem, hogy engem miért tüntetett ki a bizalmával?

– Hogyne – bólintott a másik. – Ketten vannak az egész üzemben, akik után nem nyomozok. Sem most, sem a jövőben. Kovál Beáta, a raktárfőnök, és maga. Az első ok: csak maguk nem vezető káderek itt, márpedig engem elsősorban azok érdekelnek. Ezenkívül maga meg az a lány – tiszta, megbízható emberek. Az én szimatom nem csal. Akiket én nem veszek fel a listámra, feddhetetlen karakterek. Mindezt azért mondtam el magának, mert számítok a segítségére. Itt legalább öt klikk van, csak mi hárman nem tartozunk egyikbe se. Fogjunk össze ellenük! Mit szól az ajánlatomhoz?

– Úgy gondolja, hogy hozzuk létre a klikken kívüliek klikkjét? – kérdezte felcsillanó szemmel Tódorka. – Príma ötlet! Már benne is vagyok. Mit ér az ember, ha magányos?!

– Örülök – bólintott komoran a létra-ember –, és ha már ennyire megértjük egymást, engedje meg, hogy bemutatkozzam. Neboda Ferdinánd a nevem. Barátaim csak Nebodának szólítanak.

– Örvendek. Tódorka Péter, személyi főtitkár – nyújtott kezet hősünk. – Elárulná, hogy maga milyen fő?

– A gyár főrendésze vagyok. Én felelek a termelés anyagi és személyi biztonságáért. Csak egy percre ugrottam le a minaretből, hogy megismerkedjem magával. A javaslatomat pedig beszélje meg Kovál Beátával, legyen szíves. Tudom, hogy már tegnap találkozott vele a raktárban. Huszonegy percet voltak együtt! Tessék, itt a maga számozott kapukulcsa. És ha bármit megtudnak bárkiről, engem a minaretben éjjel-nappal megtalálnak. Sohasem alszom. A viszontlátásra.

Épp oly nesztelenül, ahogyan jött, elosont.

Tódorka Péter megkönnyebbülten sóhajtott fel, magasba emelte tíz ujját és már lecsapott volna az írógép billentyűire, amikor ismét kopogtattak az ajtaján.

– Nem és nem! – kiabált ki dühösen. – Árulkodási, rágalmazási és klikk-szervezési ügyekben csak kettő után fogadok! Elegem van! Hagyjanak végre dolgozni! Ez már mégiscsak sok! Holnap jön a miniszterhelyettes, és a jelentésből még egyetlen szót sem írtam le!

– Nem holnap jön a miniszterhelyettes – szólt ekkor a magas, jóképű, megnyerő mosolyú fiatalember, aki a tilalom ellenére mégis belépett a szobába. – Tudniillik már itt is vagyok.

– Jé, Bokros elvtárs! – pattant ki Péter fürgén az íróasztala mögül, és boldogan sietett a látogató elé. – Hazafias üdvözletem. Tódorka vagyok, az új fiú. Mi tulajdonképpen már tavaly óta személyesen ismerjük egymást. A miniszterhelyettes elvtárs velem is kezet fogott az élüzem ünnepségünkön. Én voltam az a rokonszenves, szőke, alacsony férfi, aki elsőnek gratulált a beszédéhez. Még most is fülemben csengenek feledhetetlen szavai: „Csak így tovább!” Ugye, jól emlékszem?

– Kitűnően – bólintott Bokros. – A vezérigazgató elvtárs bent van?

– Igenis, tüstént szólok neki.

Tódorka egy pillanat alatt berobbant Papinkó kartárs szobájába, aki a nagy mahagóni íróasztalra hasalva zseb-sakkján éppen a Honfi–Bilek összecsapás izgalmas végjátékát reprodukálta a Sakkélet című folyóirat leírása alapján.

– Eldugni! – sziszegte a személyi titkár. – Megjött a góré!

Aztán visszarohant és betessékelte Bokrost. Addigra az íróasztal lapja statisztikai kimutatásokkal lett tele, és Papinkó Csaba már sietett is elébük, kezében egy hatalmas japán–olasz műszaki szótárral.

Tódorka elégedetten vette tudomásul főnöke kitűnő reflexeit.

– Én talán most magukra is hagyom önöket – jelentette ki –, beszéljék ki jól magukat. Ha szükségük lenne rám, a raktárban megtalálnak.

– Egy pillanatra! – kiáltott utána Bokros. – Hová viszi a táskámat?

Tódorka dermedten állt meg a küszöbön, aztán lassan visszafordult.

– Ez az ön táskája? Elnézést kérek, szakasztott olyan, mint az enyém. Bocsásson meg!

– Nincs semmi baj – nyugtatta meg a másik. – Tegye csak ide, a székem mellé. Így ni, köszönöm. Szeretem, ha a kezem ügyében van.

VI. fejezet

Ütött a cselekvés órája

– Szóval már fogta a táskát?

– Igen, futottam volna vele magához, de észrevette. Most mit csináljunk?

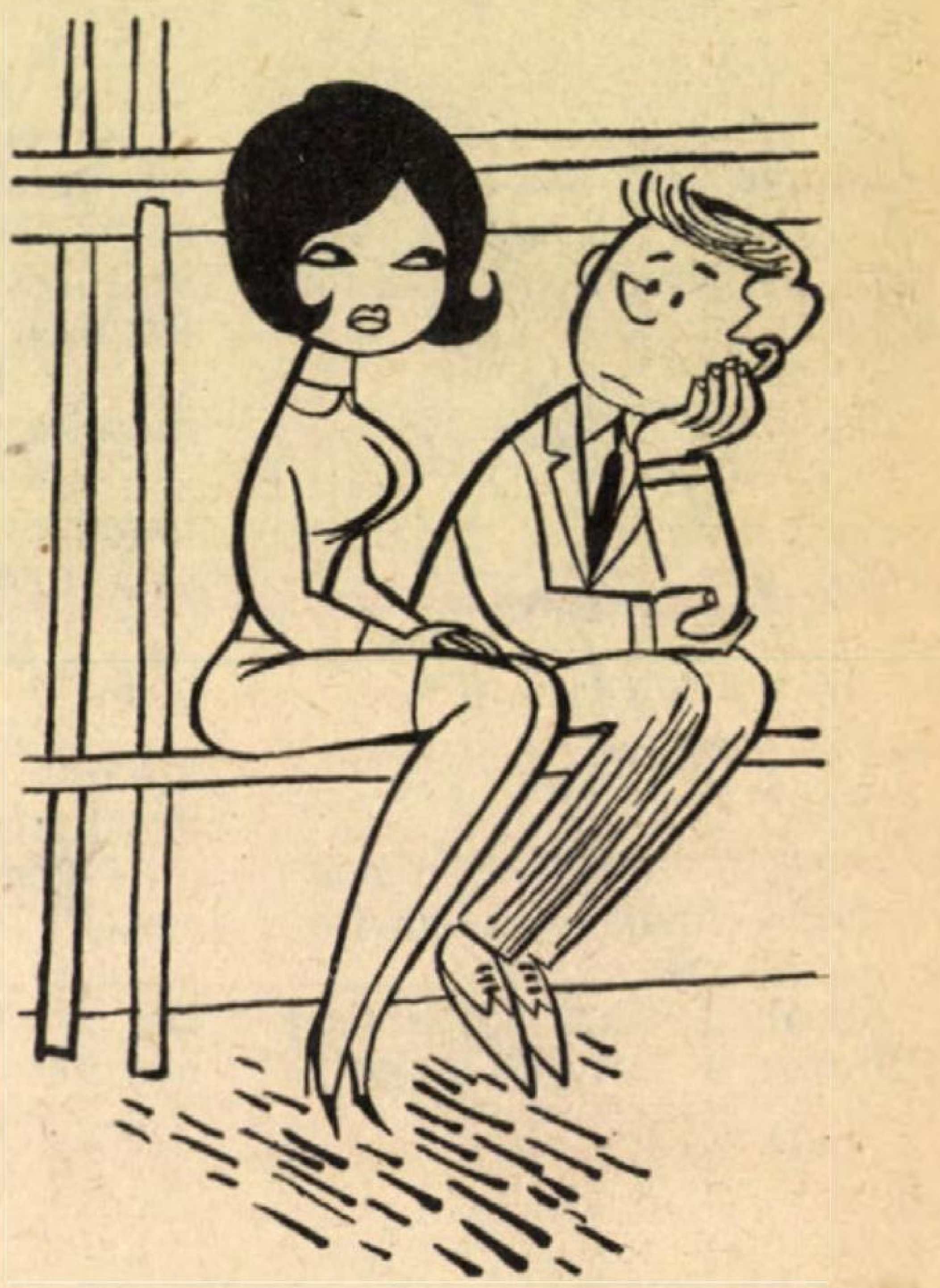

Kovál Beáta, azaz X Kettő és Tódorka Péter, alias X Négy, ott ültek a készáru-raktár polcán, és tanácstalanul bámultak egymásra. Bokros váratlan érkezése meglepte őket, zavarban voltak.

A lány szedte össze magát hamarabb.

– A miniszterhelyettes néhány perc múlva ideszól majd telefonon, hogy vigyem fel a vezérigazgatói szobába a kész mittalont. Addig kell kifőznünk a tervünket. Mert ha már bezárkózott vele, akkor már késő. Mondja, milyen bútorok is vannak Papinkó szobájában?

A fiú az ujjain kezdte a felsorolást.

– Íróasztal, székek, páncélszekrény, két fotel, aztán a fal mellett az a nagy könyvespolc...

– Igen, az a nagy könyvespolc – ismételte elgondolkozva Beáta. – Ha nem tévedek, annak az alja tolóajtós nagy rekeszekből áll?

Péter felvonta két vállát, jelezvén, hogy közelebbi értesülései erről a berendezési tárgyról, sajnos, nincsenek.

– Most már határozottan emlékszem – ragadta meg hirtelen a karját a lány. – Úgy van, ahogy mondtam. Figyeljen ide, az akciót most hajtjuk végre! Maga visszamegy a titkárságra, leül, vár. Én valamilyen ürüggyel lecsalom Bokrost és Papinkót a szobából. Magának legalább négy perce lesz, hogy elrejtőzzék a könyvespolc alsó részében, és néhány apró lyukat fúrjon a tolóajtó lemezén. Ezeken keresztül figyelemmel kísérheti majd, hogy mit művel a miniszterhelyettes a mittalonnal, meglesheti, hogy mit hozott a táskájában. Megértette?

Tódorka kelletlenül kászálódott le a polcról, bizonytalan léptekkel indult az ajtó felé.

– Mi van magával? – ripakodott rá Beáta ingerülten. – Megijedt talán? Akkor fordítsuk meg a dolgot. Én rejtőzöm el és...

– Szó sem lehet róla! – pördült meg sarkán a fiú, és szeméből csak úgy sütött a szerelem és az aggódó féltés. – Csak azon töprengtem, mivel fúrjak lyukat a tolóajtóba. A furnér nagyon szívós anyag. De már meg is találtam a megoldást. Van nekem egy ügyes kis zsebkésem, ha elfogadja, utána majd magácskának adom...

E pillanatban megcsörrent a falra erősített telefonkészülék.

– Futás! – kiáltott a lány Tódorkára.

És Tódorka futott.

Rohant, szökellt, repült.

Fél perc múltán már lihegve támaszkodott a titkársági szoba ablakpárkányának és szívdobogva figyelte a készáru-raktár ajtaját.

Most lép ki Bea az ajtón, kezében a cipősdobozzal, és indul az igazgatósági épület felé. Nem is jár ez a lány, lebeg a föld felett! Hopp, a minaret körkörös erkélyére e pillanatban kiugrik Neboda Ferdinánd, géppisztolylyal a kezében. A lány megáll, felkiált neki valamit. Neboda leereszti fegyverét és int, hogy rendben van, viheti a portékát. A lány még tesz egy-két lépést, aztán élesen felsikolt, a bokájához kap, elterül a földön. A doboz kiesik a kezéből.

Sziréna szólal meg, mindenfelől emberek futnak a baleset színhelye felé. Tódorka háta mögött kivágódik a tapétás vezérigazgatói ajtó, és Bokros, nyomában Papinkóval, öles léptekkel száguld az udvarra. A személyi titkár is rohanna, de aztán észbe kap.

Bea megtette a magáét, megtisztította számára a terepet.

Most rajta a sor!

Besiet főnöke szobájába, szétrántja a könyvespolc alján levő tolóajtókat. Hát persze, hancúrozásra nem éppen alkalmas, de azért befér. Gyorsan elöveszi zsebkését, három pici lyukat fúr a lemezbe. Jó távol egymástól, hogy rejtekhelyéről a szoba minél nagyobb részét tekinthesse át. Felcsipegeti, zsebre vágja a forgácsot, bepréseli magát a rekeszbe, összehúzza a két tolóajtót.

Épp idejében!

(Folytatjuk)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FESTŐI TÁL

A Csemegében üveg mögött állnak
az ínycsiklandó, pazar hidegtálak.
Pittoreszk kép, hol nyoma sincs hibának.

Ó, mennyi gonddal, csínnal és ízléssel
készült el itt e számos csodaétel,
mely magas művész-színvonalat ér el.

Az ínyes-tudás nálunk mire képes!
A képből ránk kacsint az ízes, édes,
csábító krumpli, a dús majonézes.

Illatos mártás van rajta, de mennyi!
Csak az a kár, hogy bárhol fogod venni,
ízlelgeted, de nem bírod megenni.

A felismerés meglepően dőre,
próbáltam többször, megmondom előre:
a krumpli benne, sajnos, nincs megfőve.

Lovászy Márton

Négynapos MUNKAHÉT

– Naplórészlet –

HÉTFŐ

Ez a hét is jól kezdődik. Négy nap alatt kell letudni hatnapi leisztungot. Az irodában őrületes a hajsza. Gizi, a kolléganőm, nem győzi a szemfelszedést, annyi megrendelése gyűlt össze az ünnepek előtt. Erna ma kénytelen volt az ebédidejét áldozni az evésre, mert egész nap a műhelybe kellett szaladgálnia az elromlott kávéfőzőjével. De nekem is egész nap majd kilógott a nyelvem: négyszer kellett lediktálnom a pozsonyi kifli receptjét, amiből kóstolót hoztam a lányoknak. Így aztán a gyerek pulóverjével sem haladtam valami sokat, alig kötöttem meg a fél ujját. Ha ez holnap is így megy, bennmaradok túlórázni!...

KEDD

Az áruforgalmiról délben lehozták a szokásos összesítést. Csóványosi, az a hajcsár, csütörtökre kérte a kimutatást. Meg is üzentük neki, hogy nem vagyunk hajlandók megszakadni csak azért, mert négynapos a hét. Erre visszaüzent, hogy lecsúsztathatjuk. Így aztán kisorsoltuk, hogy ki gürizzen ma, persze, az az undok Lili engem húzott ki. Meg se álltam kilenctől tizenegyig, amíg kész nem lettem vele, kávét is csak kettőt ihattam közben. Ráadásul délután ki kellett szaladnom fokhagymáért a Nagycsarnokba. Már a naptárban sem ismeri ki magát az ember, mivel ez a második munkanap a héten; de ugyanakkor csütörtök is, hiszen már csak kétszer kell bejönni az ünnepig. Rémes ez a hajrá, még jó, hogy a főnök nem érkezett meg a kiküldetésből...

SZERDA

Reggel bent volt a főnök, aztán elutazott kiküldetésbe. Később az Ernát vigasztaltuk, akit otthagyott a Miskája egy központi fűtéses nő miatt. De hogy egész ősszel hordhatta föl a brikettet a negyedik emeletre, arra jó volt neki... Délután megírtam egy levelet a szakszervezetnek a segélyem ügyében, aztán kiengedtem a barna pepita szoknyámat, mert a férjem olyan nagyétkű, hogy megint nyolcvan dekát híztam. Négy óra előtt öt perccel berontott egy ügyfél, valami nyugdíjas. Kirúgtam, mondanom se kell. Pont ilyen túlfeszített héten kell okvetetlenkednie, amikor azt se tudom, kész leszek-e holnap a pulóver másik ujjával?

CSÜTÖRTÖK

Utolsó nap, rengeteg az elintéznivaló. Postabontás után rohanás a Grétihez, hogy tegye a húst holnapig a frizsiderbe. Aztán kitölteni a szelvényeket, ja, és tortalapot se vettem még. Vince bácsival is át kell küldeni a gyerek ebédpénzét a napközibe, azonkívül Mártával megbeszélni a délutáni ruhapróbát. Még jó, hogy a múlt heti restanciát sikerült átpasszolnom a jövő hétre, így talán elkészülök a pulóver hátával. Így is álló húsz percig görnyedtem a gép fölött az anyagtakarékossági jelentéssel. Mondtam is Lilinek, hogy tiszta kizsákmányolás, halálra dolgoztatják az embert! De le is lépek negyed tizenkettőkor, nagyon az idegeimre ment már ez a gürcölés, szakadásig. Az öregapám se látott még ilyen vállalatot, ahol percnyi megállása sincs a dolgozónak!...

Igaz is, majd elfelejtettem! Kész a gyerek pulóverje. Hétfőn, ahogy bejövök, hozzáfogok a csipkefüggönyhöz, a nagyablakra. Hűha, már tizenegy óra? Itt se vagyok már, megyek a Röltexbe, Honleányért!...

Kaposy Miklós

Rosszak a dugók...

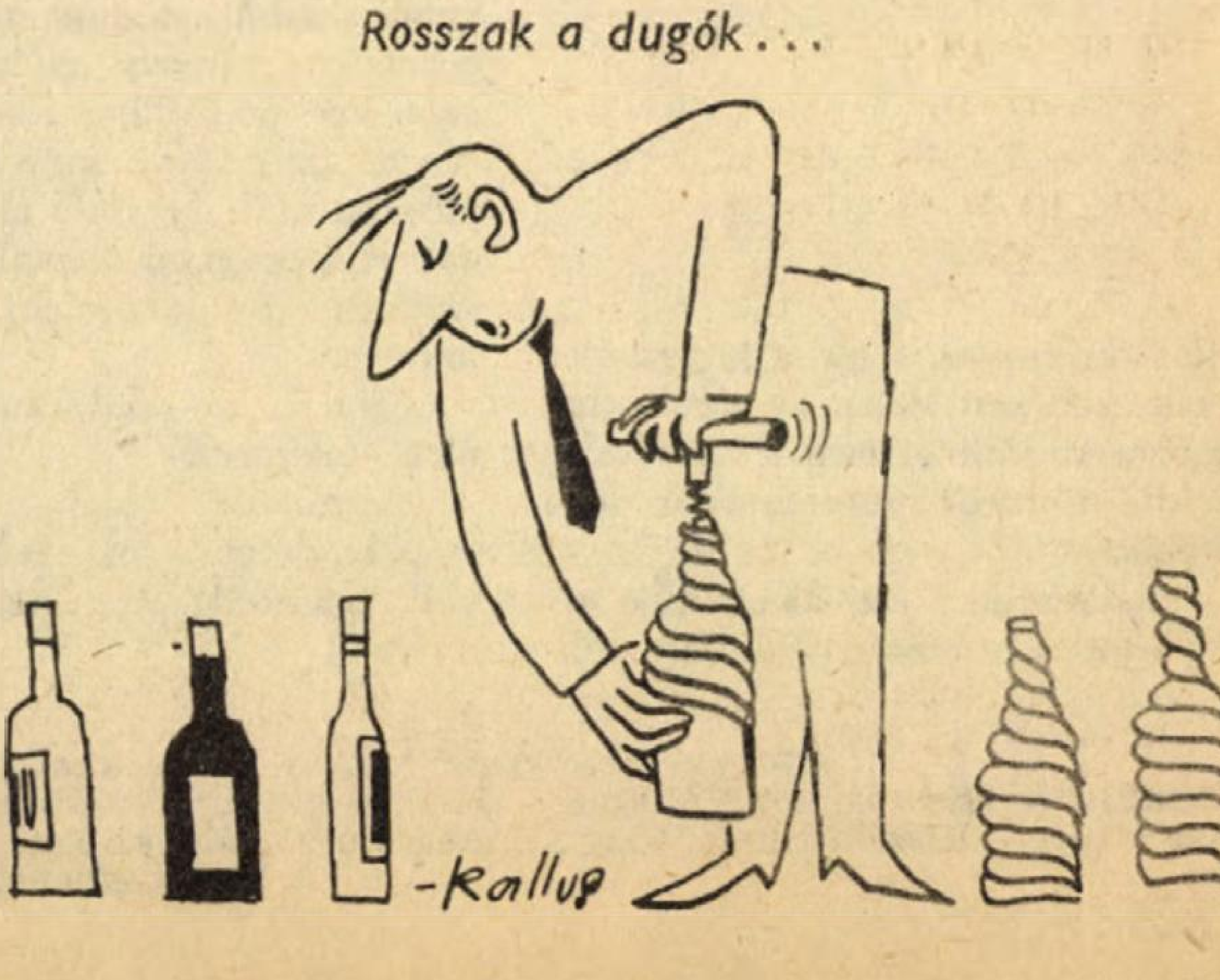

Ajándékvásárlás apunak

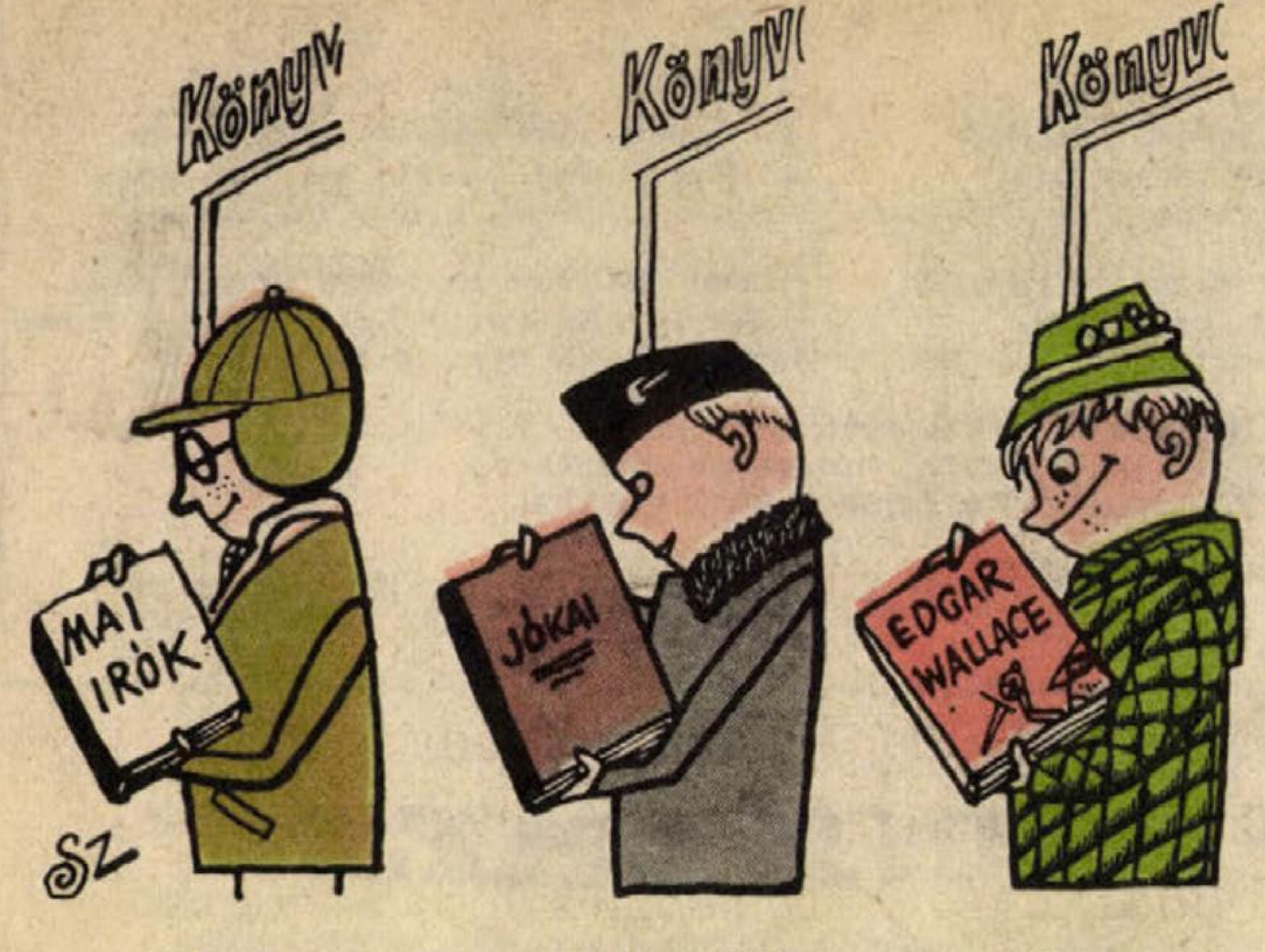

Jó gyerek Jobb gyerek Legjobb gyerek

Meglepetés

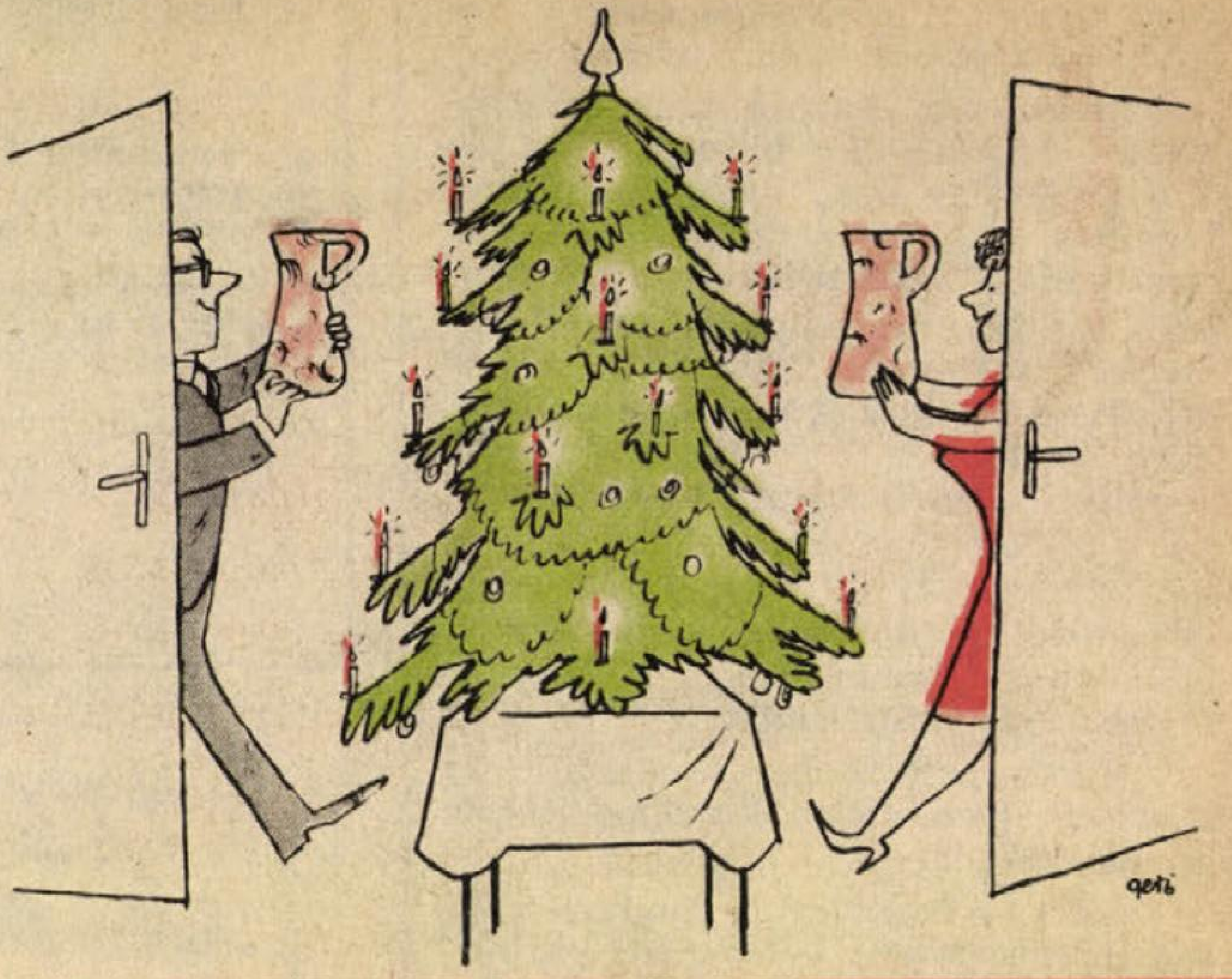

Sovány vigasz

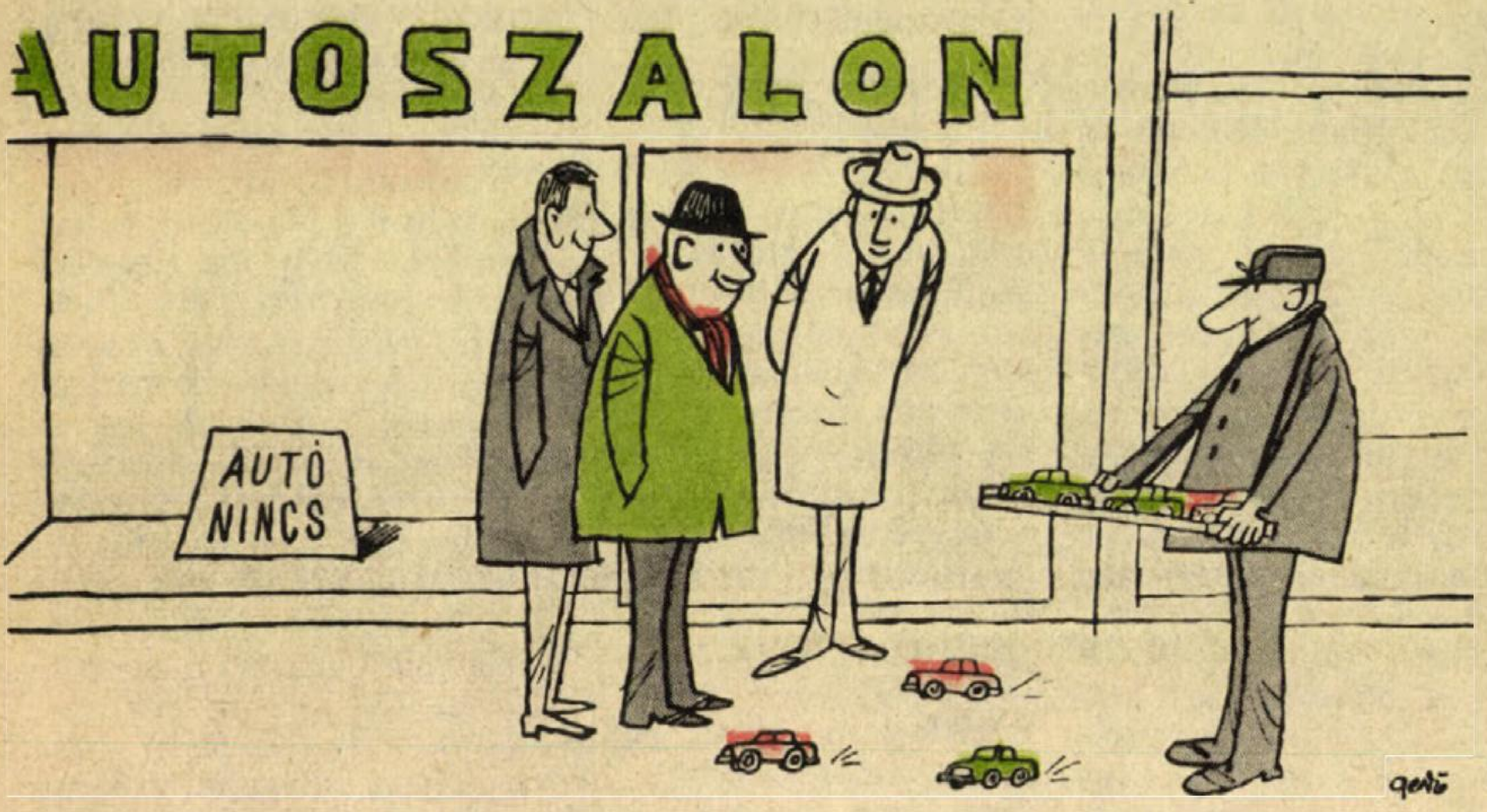

Korán unják a munkát

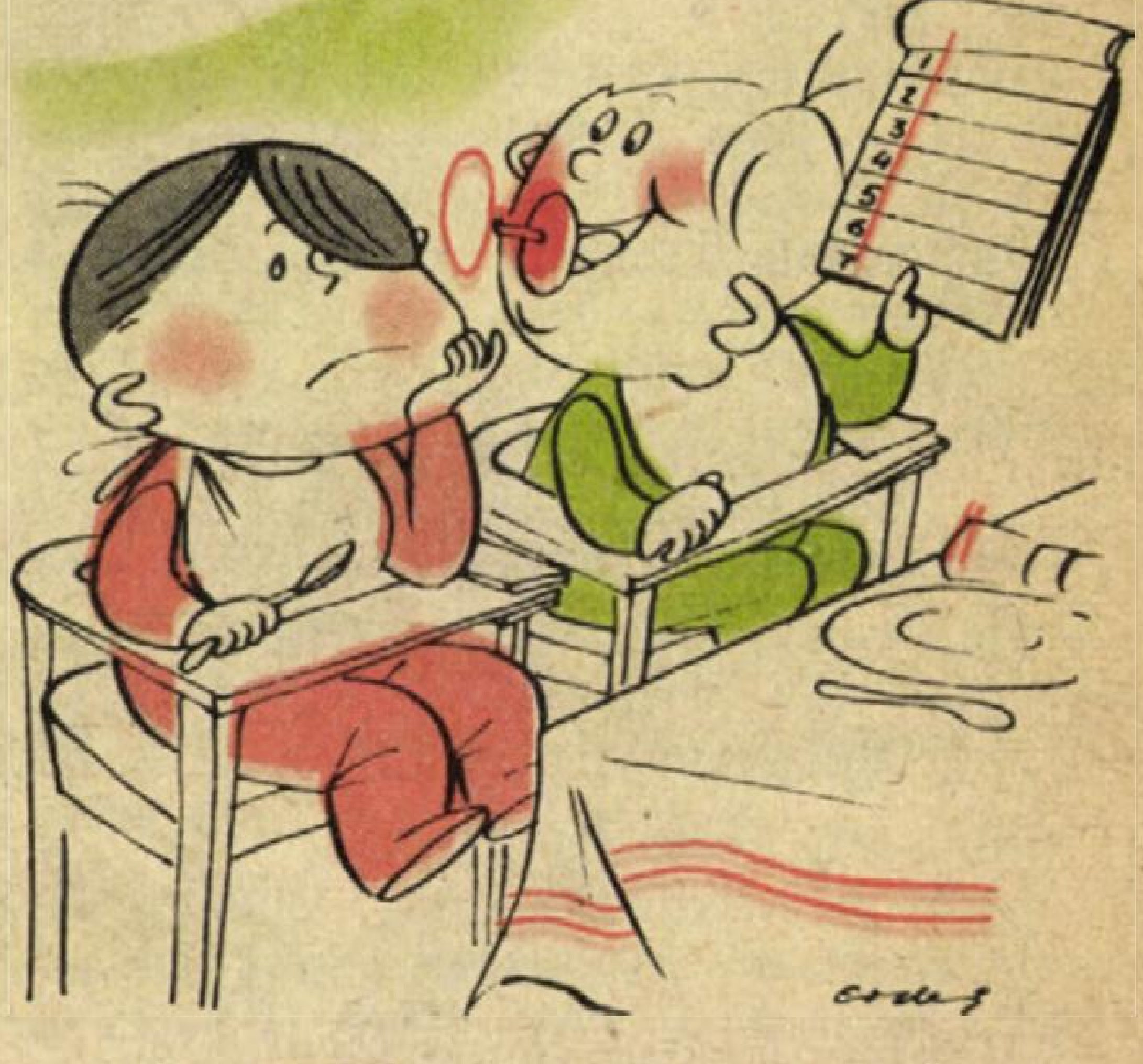

– Na már csak ötvenhét év, és mehetünk nyugdíjba!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A KÉPNEK NINCSEN SZAGA?!

A minap sajátos jelenség szemtanúja, sőt orrtanúja voltam a Szépművészeti Múzeum Régi Képtárának ama részlegében, ahol többek között Rembrandt örökbecsű művei is találhatók. A teremben enyhén szólva különös illat terjengett, s így a látogatók csak zsebkendőjüket az arcuk elé tartva tudták élvezni a németalföldi piktorok reprezantatív alkotásait.

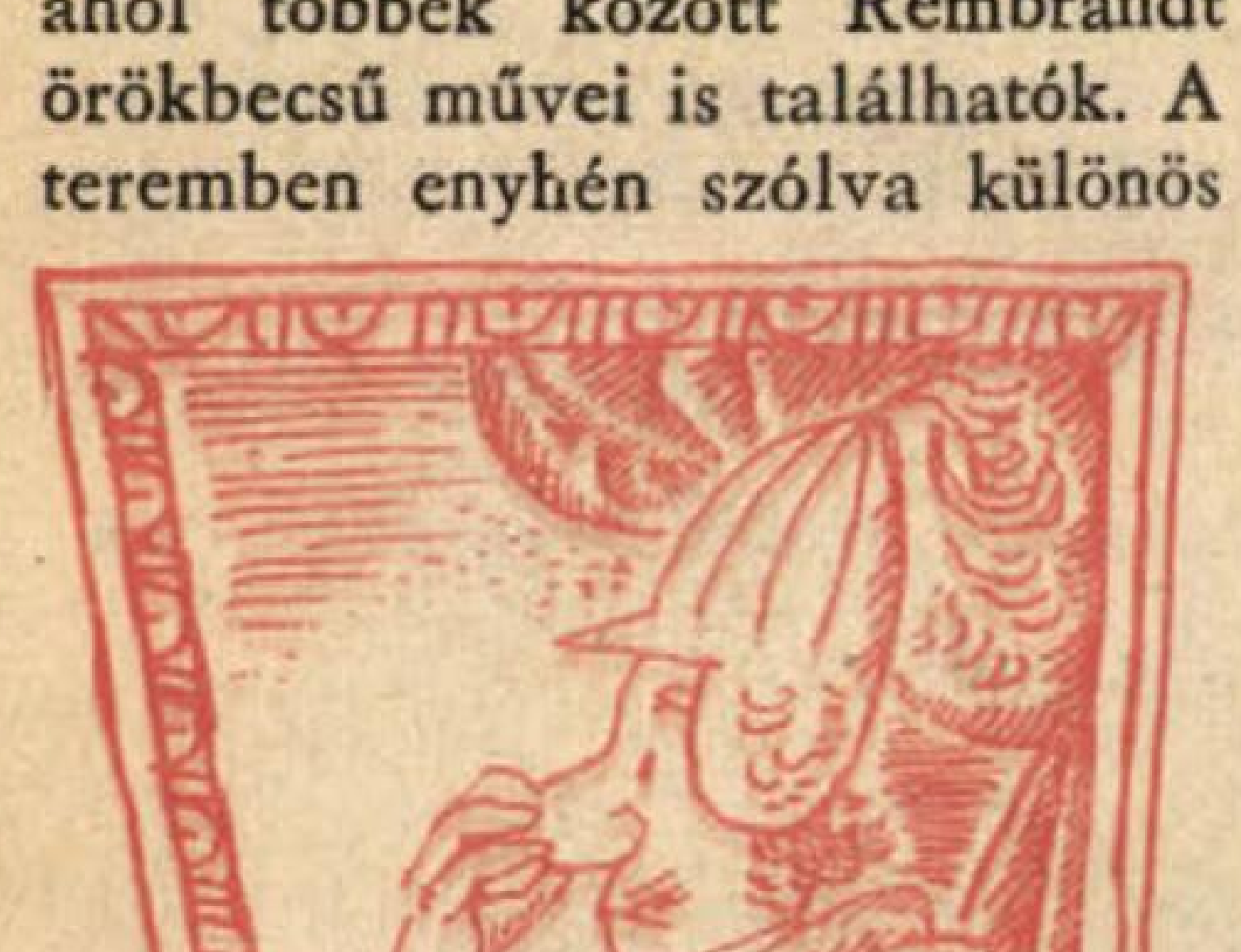

Amennyiben az illetékesek a Nyugaton nemrég feltalált és nagy port felvert úgynevezett „beszélő-kép” mintájára nálunk a „szagos-kép”-pel próbálják fokozni a közönség érdeklődését a képzőművészet iránt, attól tartok, nem a legszerencsésebb parfüm-kompozíciót választották.

Ha viszont csupán a rossz fűtőtest okozza a malőrt, ahogy azt ott többen gyanították, akkor célszerű volna sürgősen megjavítani a hibát, mielőtt még az új penetráns irányzat mélyebb gyökeret ver modernista festőink körében, mert félő, hogy a tavaszi tárlaton már ilyesféle című vásznak is szerepelni fognak, természetesen a megfelelő illattal impregnálva:

„Szimat, a rendőrkutya nyomon” (akvarell)

„Benzinkút” (olaj)

„Csendélet, sok fokhagymával” (pasztell) stb., stb.

(d—th)

Csúcsforgalom

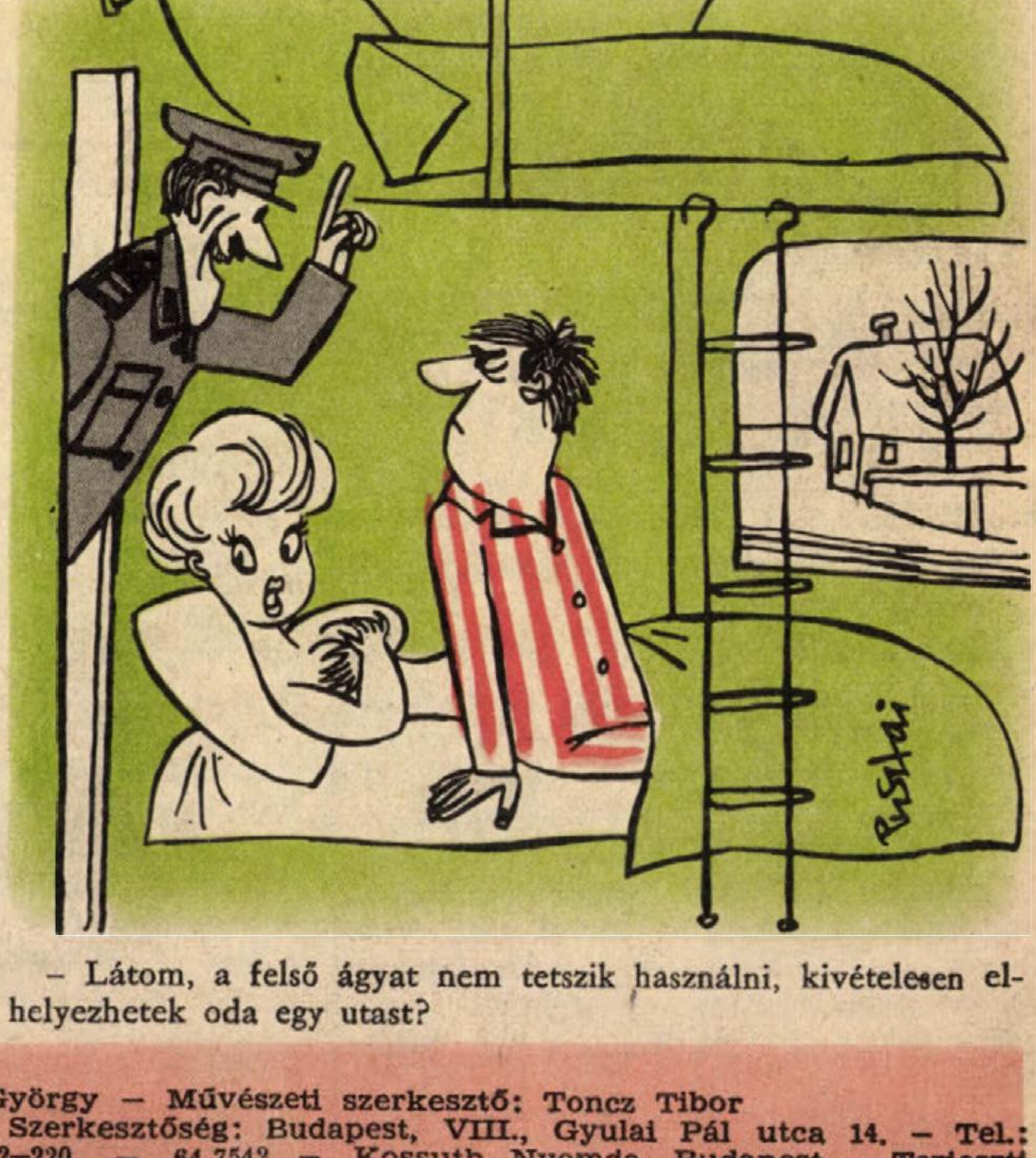

– Látom, a felső ágyat nem tetszik használni, kivételesen elhelyezhetek oda egy utast?

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64.7542 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504